

FEJŐS ÉVA
Könyvtára

Agatha Raisin ÉS a Karácsonyi búcsúcsók

★ Szilvapuding, boszorkányok
és a gyilkos bűrök ★

M. C. BEATON

erawon

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és
a karácsonyi búcsúcsók

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Kissing Christmas Goodbye
Copyright © 2007 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER

Copyright © 2007 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2015
© Erawan Könyvkiadó, 2015

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5469-59-6

*A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd
a szerző képzeletének szülöttei.*

*Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel
– akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.*

Egy

Agatha Raisin unatkozott.

Nyomozóirodájának remekül ment Costwoldsban, de csupa érdektelen, csip-csup ügy kötötte le, amelyek mégis időrablók voltak. Agatha néha úgy érezte, sikítani fog, ha még egy elveszett macskát vagy kutyát kell megtalálnia.

Az álmodozások és képzelgések, amelyek rendszerint a menedéket jelentették az élet rideg valósága előtt, legnagyobb meglepetésére teljesen elhagyták. Annyi időt töltött már merengéssel szomszédjáról és volt férjéről, James Laceyről, hogy nem akarta elhinni: pedig nem szereti már a férfit. Dühösen gondolt rá, mintha egy drog lenne, ami valamiért nem hat megfelelően.

Így hát – bár még csak október eleje volt –, megpróbálta gondolatait a karácsonnyal elfoglalni. A legtöbb emberrel ellentétben Agatha nem szokott le a karácsonyvárás izgalmáról. A birminghami nyomornegyedben felnőve igazi vágyálma lett a tökéletes ünnep. Odakint lágyan hull a hó, piroslik a fagyöngy, odabent csupa dickensi békesség. Álmaiban James Lacey megcsókolta a fagyöngy alatt, és benne, mint egy középkorú Csipkerózsikában, még egyszer felébredt álmából a szenvedély.

Mint arra barátnője, Mrs. Bloxby, a lelkész felesége rámutatott egyszer, a karácsony Krisztus születésének ünnepe, de Agatha csak legyintett erre. Számára a karácsony sokkal inkább hollywoodi esemény volt, mint templomi.

A tévében már egymást követték a karácsonyi hirdetések, a szupermarketek polcain szaloncukrok, gyümölcskocsonyák és pudingok sorakoztak.

Ám egy csípős kora reggelen mégis történt valami, ami elvonta Agatha

figyelmét az ünnepről.

Mircesteri irodájában ült, épp az aktákat nézte át titkárnőjével, Mrs. Freedmannel, miközben azon töprengett, maga vegyen-e kézbe egy újabb sivár ügyet, vagy átadja valamelyik beosztottjának, Phil Marshallnak vagy Patrick Mulligannek. Egykori nyomozója, az ifjú Harry Beam jelenleg Cambridge-ben tanult, és Agatha ugyancsak hiányolta a fiú munkabírását.

– Majdnem elfelejtettem – szólalt meg Mrs. Freedman –, ez a levél önnek jött. Azt írták rá, „személyesen”, így hát nem nyitottam ki.

Agatha magához vette a levelet. Girbegurba kézírás a borítékon, feladó nélkül. Kinyitotta és olvasni kezdte.

Kedves Mrs. Raisin!

Olvastam bátor nyomozói munkájáról a helyi lapban. Tudna-e időt szakítani rá, hogy meglátogasson? Attól tartok, a családomból valaki szeretne megölni. Forró ez az idő októberhez képest, igaz?

*Tisztelettel,
Phyllis Tamworthy*

Drága papírra írták. A fejlécben dombornyomott, dőlt betűkkel a következő cím szerepelt: Udvarház, Lower Tapor, Gloucestershire.

– Szamárság – nyugtázta Agatha. – Valami unatkozó bolond. Hogy állunk a bevételekkel?

– Jól – felelte Mrs. Freeman. – Lenyűgöző, milyen nagyvonalúak az emberek, ha vissza akarják kapni a kedvenceiket.

– Hiányzik Harry – sóhajtott Agatha. – Phil és Patrick szeretik a válási ügyeket, de állatokat keresgélni utálnak. Rangon alulinak érzik. Szerintem meg nekem rangon aluli.

– Miért nem vesz fel egy fiatal munkatársat, aki az elveszett kedvencekkel foglalkozna? Egy lányt, esetleg. A nők odavannak az állatokért.

– Nagyon jó ötlet! Adjon fel egy hirdetést a helyi újságban, lássuk, jelentkezik-e valaki. Írjuk azt, hogy gyakornokot keresünk.

Egy héttel később, miután egy egész napot interjúztatással töltött, Agatha úgy érezte, sosem fog alkalmas embert találni. Mintha a legbutább lányok pályáztak volna nyomozói babérokra Mircesterben. Volt, aki fekete bőrszerelésben, túsarkakon érkezett, mert úgy gondolta, ide a Charlie Angyala-imidzs a megfelelő. Sajnos egy anorexiás lány kivételével az összes többi jelentkező túlsúlyos volt, tekintélyes hátsóval és dagadó keblekkel megáldva. De a súly nem is számított volna, ha legalább valamelyikük megcsillantja bármi csekély jelét az intelligenciának.

Agatha már épp végzett volna aznapra, amikor nyílt az irodaajtó, és egy fiatal lány lépett be rajta. Természetesnek látszó szőke haj, csinos arcocska, halványkék szem, sűrű, világos szempilla tartozott hozzá. Konzervatívan öltözött, egyenes vonalú kosztümöt viselt, fehér blúzzal és törpesarkú cipővel.

- Igen? – pillantott rá Agatha.
- Toni Gilmour vagyok. Úgy tudom, gyakornokot keres.
- Írásban lehet beadni a pályázatot.
- Tudom. Csak úgy hirtelen határoztam el, hogy megpróbálom.

Valójában úgy állt a dolog, hogy Toni szinte egész nap az utcán ólálkodott, és a lányokat figyelte, akik kijöttek az interjúról. Alaposan szemügyre vette őket, és fülelt, mit mondanak. Ebből kikövetkeztette, hogy egyelőre senki nem nyerte el az állást. Úgy számolt, ha utolsó jelentkezőként bukkan fel, az addigra teljesen reményvesztett Mrs. Raisin fel fogja venni.

Csakhogy Agatha már alig várta, hogy hazamehessen a macskáihoz, és megkezdhesse hétvégi pihenését.

– Menjen szépen, és küldje be az önéletrajzát. Mellékelje az iskolai bizonyítványai másolatát, és írja le, miért gondolja alkalmasnak magát a munkára.

Agatha már félig felemelkedett az íróasztala mögül, de Toni válaszára visszahuppant.

– Elhoztam a bizonyítványaimat. Jók az iskolai eredményeim, keményen dolgozom. Az emberek általában kedvelnek. Azt hiszem, ez fontos lehet, ha

információkat kell szerezni másoktól.

Agatha összevont szemöldökkel nézett rá. Ő három módszert alkalmazott, ha meg akart tudni valakitől valamit: a hazugságot, az érzelmi zsarolást, esetleg a nyílt provokációt.

– Mások elbűvölésére nem lesz szükség – felelte Agatha. – A munka lényege, hogy elveszett kutyákat vagy macskákat kell megtalálni. Fárasztó, és legtöbbször nem sok eredménnyel kecsegtet – vagy elütötték a jószágot, vagy nagy eséllyel ellopták. Mikor fejezte be az iskolát?

– Múlt júniusban. Tizenhét vagyok.

– Dolgozik?

– A Shalbeys-ben, a gyógyszertári részlegen. –

A Shalbeys az egyik helyi szupermarket volt. – Délutáni műszakban vagyok.

– Az a probléma, hogy azonnali kezdéssel keresek embert.

– Nem gond – vágta Toni. – Felmondhatok.

– Nem akar egyetemre menni?

– Képtelenségnek tartom, hogy diákhitelt vegyek fel és évekig fojtogasson.

Mrs. Raisin, nem veszít vele semmit, ha kipróbál.

– Nem tetszik az ötlet, hogy felmond. Cserbenhagyná a munkáltatóját.

– Rengeteg lány pályázik a helyemre. Azt hiszem, elég önálló és talpraesett vagyok. Bizonyára nem olyan detektívet szeretne, aki mindig a szabályokat követi.

Agathára ránehezedett a fáradtság. Toni tisztán, értelmesen beszélt, amit a környékbeli fiatalokról nemigen lehetett elmondani. Szinte kötelezően elharapták a szavak végét.

– Rendben. Jelenjen meg hétfő reggel kilenckor. Célszerű lesz kényelmes cipőben jönnie és olyan ruhában, amit nem sajnál.

– Mennyi lesz a fizetésem? – kérdezte Toni.

– Óránként hat font, és nem kell túlóráznia, amíg gyakornok. Ha jól dolgozik, jutalmat adok. Az indokolt költségeket elszámolhatja.

Toni megköszönte és elbúcsúzott.

– Különös lány – jegyezte meg Agatha.

– Szerintem kedves – felelte Mrs. Freedman. – Kissé ódivatú.

Toni hazakerekezett – az otthona Mircester egyik leggyatrább sorházában volt. Végigtolta a kerékpárját a gazos ösvényen, majd nekitámasztotta a ház oldalának. Aztán mély levegőt vett és belépett. Terry, a bátyja a tévé előtt terpeszkedett, egyik kezében egy üveg sör, a másikban a vacsorája. Halat evett.

– Hol van anya? – kérdezte Toni.

– Kiütötte magát – felelte Terry. Vékony hűgával ellentétben Terry egy izomkolosszus volt. Arca jobb felét egy kocsmai késelésből visszamaradt hegszelte ketté.

Toni felment az emeletre, és benézett anyja hálószobájába. Mrs. Gilmour tetőtől talpig felöltözve feküdt az ágyon. Mellette egy üres vodkásüveg hevert. A levegőben izzadtság- és alkoholszag terjengett.

Toni átment a szobájába, és levette a kosztümöt, amit egy barátnője adott kölcsön. Gondosan felakasztotta, majd farmert és pólót húzott.

Visszasietett a földszintre, lekapott egy farmerdzsekit a fali fogasról és belebújt. Kilépett az ajtón, és újra biciklire ült.

A nyomában bátyja jelent meg az ajtóban.

– Hová mész? – kiáltott utána.

– Munkába. Délutáni műszak – kiáltott vissza Toni. – Ha emlékszel még erre a munka nevű tevékenységre! Miért nem keresel magadnak valami állást, te szerencsétlen?

Agatha épp a mikróba készült betenni a vacsorára szánt dobozos curryt, amikor megszólalt a csengő.

A bejárati ajtóban barátnője, Mrs. Bloxby állt egy doboz könyvvel.

– Ezek a templomi vásár után maradtak meg – közölte Mrs. Bloxby. – A régi jó zöld-fehér Penguin-krimik. Gondoltam, örülnél nekik.

– Remek! Gyere, tedd csak le a konyhaasztalra. Lustálkodós hétvégét terveztem, így most megkíméltél egy sétától a könyvesboltba.

Mrs. Bloxby leült a konyhaasztalhoz. Agatha kíváncsian méregette barátnőjét. A lelkészné fáradtnak látszott. A szeme alatt mélyebbnek tűntek a ráncok, a kontyából elszabadult néhány ősz tincs, és a nyakára hullott.

– Hadd töltsék egy sherryt. Fáradtnak tűnsz.

– Alf megfázott – panaszkolta el Mrs. Bloxby férje állapotát. Agatha mindig hülye névnek tartotta az Alfot egy lelkész számára. Mennyivel logikusabb lett volna például Peregrine, Clarence, Digby vagy valami hasonló. – Én látogatom helyette a híveket. Őszintén szólva a népség fele még a templomba járással sem strapálja magát.

Agatha letett az asztalra egy üveg sherryt.

– Nem hiszem, hogy manapság bárki félné az Istent – jegyezte meg. – Másfajta félelmeket kedvelnek az emberek.

– Cinikus megállapítás, de igaz – mondta Mrs. Bloxby. – Az ökológia az új vallás. A bolygó elpusztul, a sarki jég megolvad, és ez mind miattatok van, bűnösök! Egyébként találtál már lányt a kutya-macska keresgéléshez?

– Kipróbálok valakit. Tiszta, rendes, meg olyan érdekesen öltözik és beszél. Furcsa ez manapság.

– Folyton megpróbál a mellemhez dörgölőzni, maga vén perverz! – mordult rá Toni Basil Jonesra, a patikusra.

– Kicsi itt a hely! – kelt ki magából felháborodva Basil. – Csak megpróbáltam elmenni maga mellett. – Basil mérgét az fűtötte, hogy *valóban* szándékosan dörgölőzött Tonihoz.

– Maga nem más, mint egy vén kéjenc – jelentette ki Toni.

Basil arca eltorzult a dühtől.

– Ki van rúgva!

– Oké-zsoké – vágta rá vidáman Toni.

– Tudsz valamit Mr. Laceyről? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem, elment valahová. De nem érdekes. Viszont ha idejében visszatér, meghívhatom őt hozzánk a karácsonyi vacsorára.

– Ó, ne, csak azt ne!

Agathának köszönhetően a tavalyi karácsonyi vacsora katasztrofálisra sikeredett. A templom közösségi házában a sütőjében próbált egy hatalmas pulykát megsütni. Túl erősre csavarta azonban a gázt, amitől hamarosan csípős, fekete füst borította be az egész épületet.

– Ezúttal tökéletes lesz, Mrs. Bloxby! – Agatha és barátnője a vezetéknevükön szólították egymást, ami régi szokás volt a Carsely Hölgyegyletben.

– Még csak október van – jegyezte meg panaszosan a lelkészné. – Senkinek nem lenne szabad a karácsonyt emlegetni december elseje előtt.

Agatha elmosolyodott.

– Csak ne aggódj. Egy héttel előbb rendezem majd a vacsorát, úgyhogy senkinek nem ütközik majd semmilyen családi programmal.

Mrs. Bloxby kiitta a sherryjét, és nehézkesen felemelkedett.

– Elviszlek a parókiára – ajánlkozott Agatha.

– Ugyan már. Tudok járni.

– Ragaszkodom hozzá.

A lelkész egy könyvet olvasgatott, mellette a kisasztalkán egy doboz papír zsebkendő hevert.

– Szervusz, drágám – mondta erőtlenül.

– Hogy vagy? – érdeklődött Agatha kurtán.

– Még mindig nagyon gyengén.

– A feleséged nagyon kimerült – magyarázta Agatha –, így hát én viselem egy kicsit a gondodat, hogy ő pihenessen.

Mr. Bloxby rémülten pillantott Agathára.

– Nem szükséges! Igazából percről percre jobban vagyok.

– Nem hagyhatjuk, hogy a feleséged betegre dolgozza magát, nem igaz? – Agatha szélesen a lelkészre vigyorgott, de szemei fenyegetően csillogtak.

– Kérlek, menj és feküdj le, drágaságom – fordult a lelkész a feleségéhez. – Biztosíthatlak róla, hogy már egész jól vagyok, még egy könnyű vacsorát is össze tudok ütni. *Mrs. Raisin, a szolgálataidra nem lesz szükség.*

– Alf, ne kiabálj! – tiltakozott Mrs. Bloxby. – Mrs. Raisin csak segíteni próbál.

Agatha vigyorogva autózott vissza a házához. Férfiak, gondolta. Tipikus. A nők csak náthások lesznek, a férfiak influenzások.

Vacsora után átvitte a könyves dobozt a nappalijába. Kiválasztott egy krimi Marjorie Allinghamtól és olvasni kezdte. Másnap egy Edmund Crispint olvasott el, aztán egy Freeman Willis Croft-történet következett. A ridiküljében kotorászott cigaretta után, amikor kezébe akadt egy boríték. Előhúzván Mrs. Tamworthy különös betűi ötlöttek a szemébe. Krimiktől zsongó fejjel Agatha újra, friss szemmel is átolvasta a levelet.

Mi van, ha valóságos a hölgyre leselkedő veszély? Az asszony esetleg meginvitálja, hogy maradjon nála egy kis ideig. Mrs. Tamworthy talán egy elegáns, ezüstös hajú, arisztokratikus hölgy. Van egy elhízott, nagyképű fia egy romlott feleséggel. A lánya zsémbes, sosem ment férjhez. Van egy bolondos unokája, gyönyörű, eljegyezve egy színésszel, és egy másik lányunoka, csupa racionalitás és egyenesség, aki titokban szerelmes a színészbe, és...

Éles telefoncsörgés szakította félbe Agatha fantáziálását.

Roy Silver telefonált. A fiatalember egykor Agathának dolgozott, amikor az asszony még egy PR-ügynökséget tulajdonolt.

– Hogy vagy? – érdeklődött Roy.

– Vagyogatok. És te? – Roy most annak a reklámügynökségnek az alkalmazásában állt, amelyik felvásárolta Agatha cégét.

– Egy új parfüm kampányán dolgozom. Green Desire. Egy ír cég gyártja.

– Jófajta?

– Viszek neked egy üveggel. – Egy kis szünetet tartott. – Az az igazság, hogy bátorkodtam ideautózni.

- Hol vagy most?
- A sarkon.
- Valóban? Akkor gyere csak.

Agatha kinyitotta a bejárati ajtót, úgy várta Royt. Valószínűtlen volt, hogy a fiú csak úgy beugorjon. Mindig akart valamit. Talán gondja akadt a Green Desire-ügyféllal.

Roy leparkolt, kiszállt, felnyitotta a csomagtartót, és elővett egy jókora bőröndöt.

- Nyaralni méysz valahová? – érdeklődött Agatha.
- Ide, ha elszállásolsz, drágám.
- Na, várjunk csak egy pillanatot. Mintha visszaélnél a helyzettel.

Agatha rémületére Roy könnyekben tört ki. Armaniba bújtatott cingár testét rázta a zokogás, divatos borostáján könnyek csorogtak végig.

– Hozd be ezt a bőröndöt – utasította Agatha –, én meg csinállok egy jó erős italt.

Úgy rendelkezett, hagyja a poggyászt a hallban, aztán bevezette a férfit a nappaliba. Felemelte a brandyt a zsúrkocsiról, és töltött egy emberes adagot.

– Tessék, küldd le – adta ki az ukázt. – És ne töröld az orrod az ingujjadba. Ott van egy doboz zsebkendő az asztalon.

Roy letelepedett a kanapéra. Erőteljesen kifújta az orrát, belekortyolt a brandybe, aztán szerencsétlen ábrázattal a levegőbe bámult.

Agatha melléült a kanapén.

- Na és most ki vele!
- Egy ír rémség – mondta Roy. – Teljesen kikészültem. Volt már dolgom szétdrogozott popzenekarokkal, hisztis modellekkel, de ilyennel még soha.

– Ki gyártja azt a cuccot? Az IRA?

– Nem, egy dublini divatház, a tulajdonosa Colleen Donnelly. Úgy döntöttek, betörnek a parfümpiacra. „Családi” parfümnek akarták eladni, olyasmi, amit a nagymamának ajándékoz az ember. A reklámfotókat a legkülönfélébb szalonokban csináltuk a mocsárvidéken, nagymamával, nagypapával, apukával, anyukával, gyerekekkel. Hónapokig tartott.

Belefulladtam a teába és az unalomba. Úgy éreztem, ha még egyszer végig kell hallgatnom, amint valakinek a bácsikája a kandalló előtt a „Danny Boy”-t éneкли, ordítani kezdek.

– Örömteli munka lehetett – bólintott Agatha. – Viszont biztos jó magazinotók születtek belőle.

– Egy klassz kis tévéreklámot csináltam nekik. De nem erről van szó. Hanem magáról Colleen Donnellyről. A nő nem ír. Manchesteri. A valódi neve Betty Clap.

– Ezért akarta megváltoztatni.

– Egy boszorkány. A legrémesebb boszorkány, akivel életemben dolgoztam, téged is beleértve, Aggie.

– Hé, álljon meg a menet...

– Bocs. Egész idő alatt engem szekált a teljes stáb és mindenki más előtt. Balféknek meg félelbernek nevezett. Elmondtam a főnökömnek, Mr. Pedmannek, aki azzal érvelt, hogy ez egy nagy üzlet, ki kell bírni. Aztán a nagy kampányzáró buli előtt a nő felhívta az ügynökséget, és egy másik PR-ügynököt kért. Azt mondta... azt mondta, elege van belőle, hogy egy betoji balfasszal dolgozzon. A főnököm Mary Hartleyt küldte helyettem.

– Az kicsoda?

– Egy irigy tehén, aki folyton megpróbálja lenyúlni az ügyfeleimet. Egy rakás csőd vagyok. Nem bírom tovább. Volt még szabadságom, úgyhogy bevágtam magam a kocsiba, és egyenesen ide jöttem hozzád.

– Van nálad egy üveg ebből a parfümből?

Roy beletúrt a zsebébe, és előhúzott egy zöld üvegcsét arany kupakkal. Agatha lecsavarta a tetejét, és kispriccelt egy keveset a csuklójára.

– Ez pocsék, Roy.

– De jó reklámja lesz. Nekem köszönhetően, és Mary aratja majd le a babérokat.

Agatha Roy kezébe adta a tévé távirányítóját.

– Maradj itt, idd meg az italod, és nézz valami hülyeséget. Meglátom, mit tehetek.

Agatha a dolgozószobájába sietett, és bejelentkezett a számítógépen. Megnyitotta a dokumentumot, ahol olyan újságírók címeit tárolta, akikkel régen kapcsolatban állt. Aztán kikapcsolta a gépet, felemelte a telefont és tárcsázta Deirdre Dunnt, a *Harsona* főszerkesztőnőjét. Megkönnyebbült, hogy Deirdre ilyen későn is dolgozott.

– Mi újság, Agatha? – kérdezte Deirdre. – Úgy tudtam, a magánnyomozó szakmában ténykedsz.

– Így is van. De szeretnék egy szívességet kérni. Ki kéne ütni egy parfümöt. Green Desire a neve.

– És miért kellene ezt tennem?

– Emlékszel, amikor véletlenül rájöttem, hogy viszonyod van a külügyminiszterrel, Peter Bransonnal?

– Nem mondom komolyan, hogy elő akarod ráncigálni?

– Csak ha szükséges.

– Rendben, te vén ribanc. Mit kell tennem?

– Csak írd le, amit mondok.

Húsz perccel később Agatha visszatért a nappaliba.

– Minden megoldva! – jelentette vidáman.

– Mit csináltál? – kérdezte Roy.

– Deirdre Dunn közlése a *Harsona* vasárnapi kiadásában, hogy a Green Desire egy ócska pacsuli, annak ellenére, hogy a kampány során Roy Silver reklámszakember kitűnő munkát végzett. Csakhogy a hálátlan Betty Clap az üzleti érzék teljes hiányáról tanúságot téve az utolsó pillanatban lecseréltette Roy Silvert egy jóval tapasztalatlanabb menedzserre. Dunn kiküldi az asszisztensét az utcára közvélemény-kutatást csinálni. Kipróbáltatják a járókelőkkel a terméket, és megkérdezik a véleményüket. Aztán csakis a negatív kritikákat teszik közzé. A cucc megbukott. Küldetés teljesítve.

– Nem tudom, hogy köszönjem meg, Agatha. Hogy vetted rá Deirdre-t?

– Ó, hát a közös múltunk az oka. Tudod, nagyon jó barátok vagyunk.

Roy gyanakodva pislogott Agathára. Deirdre, aki maga a csontsovány elegancia és kifinomult hanghordozás, egyszer azt mondta, ha Agatha valaha elpatkol, boldogan hugyozza le a sírját.

– Biztosan minden rendben lesz?

– Bízz bennem.

– Kösz, Aggie. Hogyan hálálhatom meg?

– Ne maradj túl soká.

Agatha másnap reggel friss croissant-ok és az újságot olvasgató Roy látványára toppant be a konyhába.

– Hol vetted a péksüteményt?

– A kisboltban. Néhány falubeli nő elkezdett sütni. Csináltam kávé.

Agatha kinyitotta a hátsó ajtót, és kiengedte a macskákat játszani. Kitöltött magának egy csésze kávé, leült az asztalhoz és rágyújtott.

– Szabad ezt? – kérdezte Roy, és rácsapott a kezére.

– Igen, úgyhogy befoghatod. – Agathának szemébe ötlött Mrs. Tamworthy levele, amit elöl hagyott az asztalon. Odanyújtotta Roynak.

– Nézd meg, és mondd el, mit gondolsz.

Roy figyelmesen elolvasta.

– Bolondnak tűnik.

– Lehet, hogy nem az. Ha a halálhírét olvasnám az újságban, büntudatom lenne.

– Szép napunk van – nézett ki Roy. A reggeli köd már felszállóban volt. Agatha cicái, Hodge és Boswell a gyepen kergetőztek. – Elmehetünk együtt és beszélhetünk vele.

– Nincs mit veszítenünk – helyeselt Agatha. – Így legalább rájöhetünk, bolond-e vagy sem.

Kettő

Párszor eltévedtek, végül csak megtalálták Lower Taport. A táblák mintha a hely puszta létezéséről sem vettek volna tudomást. Sem Roy, sem Agatha nem volt túl jó térképolvasó, így aztán szinte véletlenül jött szembe velük a felirat, amely a helységnevet hirdette.

Lassan hajtottak keresztül a vörös téglás udvarházak között, míg azon kapták magukat, hogy kiértek a faluból.

– Ördög és pokol! – mormogta Agatha, miközben ügyetlenkedve megfordult. Gyerünk vissza, és kérdezzünk meg valakit!

De az utca kihalt volt.

– Nézd! – kiáltott Roy. – Ott egy kis utca balra. Valahová biztosan vezet.

Agatha elforgatta a kormányt és lehúzódt a mellékútra. Egy háromszög alakú tisztásra lyukadtak ki, melyet házak vettek körül, köztük volt az egy Őrült Róka nevezetű kocsmá.

Agatha leparkolt előtte. Mindketten kiszálltak, megálltak egy pillanatra a bejáratnál és felnéztek a cégérre. Egy vadászruhába öltözött rókát ábrázolt, amint puskával a kezében felegyenesedve áll, egyik hátsó lábával egy halott emberen taposva.

Maga a kocsmá alacsony épület volt, finom costwoldsi kőből kirakva. A faluban csend honolt, ragyogó őszi nap volt.

Agatha kinyitotta az ajtót és belépett, Roy követte. A nő csodálkozva torpant meg. A kocsmá zsúfolásig tele volt. Egy ember állt a bárpult előtt, kezében egy mappával, és a tömeghez beszélt. Amikor megpillantotta Agathát, elhallgatott.

– Mit akarnak? – kérdezte.

– Útbaigazítást kérni az udvarházhoz – felelte Agatha.

Nyugtalan papírzörgés, suttogás foszlányai hallatszottak.

– Miért? – kérdezett vissza a férfi. Nagydarab parasztember volt, apró szeme fenyegetően csillogott.

– Mert oda akarunk eljutni – vakkantotta Agatha.

– Menjenek ki, forduljanak jobbra, aztán végig a Badger Lane-en. Az oda vezet.

– Kaphatnánk esetleg egy italt? – kérdezte Roy.

– Nem – vágta rá a férfi. Ez itt zártkörű gyűlés. Menjenek ki.

– Mi a fene! – mormogott Roy odakint.

– Ó, ne is törődj a helyi tahókkal – mondta Agatha. – Keressük meg a házat.

Visszaültek az autóba, és a tisztás egyik csücskéből valóban a Badger Lane ágazott le. Agatha lassan hajtott. Az ösvény magas kőfalak között vezetett, és olyan szűk volt, hogy a nő attól félt, végighúzza a kocsi oldalát.

– Itt van! – mutatott egy kétszárnyú kapura, amelyen felirat hirdette: Udvarház.

– Nyisd ki a kaput – rendelkezett Agatha.

– Miért én? – méltatlankodott Roy.

– Mert én vezetek.

Roy morgolódva kiszállt, de gyorsan vissza is tért.

– Le van lakatolva. Telefonálnunk kellett volna. Próbáljuk meg most felhívni.

– Nem, meg akarom lepni – felelte Agatha. – Látnom kell, tényleg bolond-e. Itt hagyjuk a kocsit, és átmászunk a kerítésen.

– Lehet, hogy ez egy farm – méregette a terepet Roy gondterhelten. A kerítés túloldalán egy gabonaföld terült el, melyet egy ösvény szelt ketté. – Mérföldeket is gyalogolhatunk.

– Ne légy ilyen puhány. Gyerünk!

Amikor Agatha felmászott a kapura, a csípőjébe éles fájdalom nyilallt. Nem

is olyan régen ízületi gyulladást diagnosztizáltak a jobb csípőjénél, protézist kellett volna beültetni. Pár hónappal korábban Agatha újra látogatni kezdte a Pilates-órákat, de nemrég felhagyott vele.

Nehézkesen indult el a kerítés mögötti úton, de szerencsére nadrágkosztümöt és lapos sarkú cipőt viselt.

Két mérföldnyi séta után sajgott a lába, lüktetett a csípője.

– Itt kell lennie valahol – mondta elkeseredve. – Ott van néhány fa, arra lesz.

De amikor elértek a fákhöz, csak egy újabb táblát találtak, ezúttal egy oszlopon. A legendás udvarház képe arannyal volt rápingálva. Előttük egy aszfaltút húzódott.

Tovább gyalogoltak hát, boldogan, hogy legalább a lombok árnyékában haladhatnak. Az út hosszan kanyargott, mindkét oldalán sűrűn övezték a fák.

– Órák óta megyünk – nyögött fel Roy.

Végtelenségnek tűnt, mire megérkeztek egy őrbódészerű házikóhoz. Onnan az út egy legelőn vezetett át, ahol birkák rágcsálták a füvet, majd egy emelkedő végén épületek bukkantak fel.

– Mindjárt ott vagyunk – sóhajtott Agatha. Kezdte azt kívánni, bár csak telefonált volna. Vászonkosztümje a hátára tapadt, az arca fénylett az izzadtságtól.

– Csak a ledolgozandó súlyfeleslegem miatt vállalom, hogy továbbmegyek – jelentette ki Roy.

Elhaladtak pár rendezett istálló mellett, befordultak egy sarkon, és végre megtalálták a házat. Oszlopos bejáratú, György korabeli épület volt, egy hosszan kinyúló, viktoriánus oldalszárnnyal.

– Túl nagy a csend – állapította meg Roy. – Mi van, ha a tulaj is a kocsmai gyűlésre ment?

– De legalább ideértünk. Csöngessünk be.

Megnyomták a csengőt. Kisvártatva egy zömök, tyúkanyószerű asszony nyitott ajtót. Fekete ruhát viselt és ódivatú, virágos kötényt.

– Az úrnőjéhez jöttünk – közölte Agatha előkelően.

- Azaz?
- Mrs. Tamworthyhez, természetesen.
- Megtalálták. Én vagyok Mrs. Tamworthy.

Agatha zavartan elpirult. Egy izzadtságcsepp szaladt végig a nyakán.

- Ó, elnézést. Agatha Raisin vagyok. Írt nekem egy levelet.
- Így van. Jöjjenek be.

A hölgy az előtéren át egy tágas nappaliba vezette őket. A szobából egy pázsitos térségre és egy díszóra lehetett rálátni.

- Foglaljanak helyet – mondta Mrs. Tamworthy. – Egy italt?
- Köszönjük – felelte Agatha. – Egy gin-tonicot, ha lehet.
- Én sört kérek – mondta Roy, és Agatha meglepetten nézett rá. Sosem gondolta volna, hogy Roy sörözik.

Mrs. Tamworthy a sarokban álló italosvitrinhez lépett.

- Jó messze lakik a falutól – jegyezte meg Agatha. – Sokat gyalogoltunk. A kapu le volt lakatolva.
- Ó, nem kellett volna azon a hosszú úton végigjönniük! Upper Tapor felől érdemes megközelíteni a házat. Azon az oldalon mindig nyitva a kapu, és csak pár lépés az úttól a ház.

Az italoszekrényke alatt egy kis hűtő állt. Agatha hamarosan hallotta is a jégkockák csilingelését a pohárban.

- Egészségükre – szólta Mrs. Tamworthy. Agathának megrándult az arca. Amikor visszaültek, Agatha a tárgyra tért.
- Nos, ki is akarja megölni önt?
- Egy családtag, azt hiszem. Jövő szombaton mindannyian itt lesznek a nyolcvanadik születésnapom alkalmából.
- Nyolcvanadik? Nem látszik annyinak.
- Ez az egyik előnye a kövérségnek, drágám. Kisimítja a ráncokat.

Agatha csak most vette észre, hogy Mrs. Tamworthy francia kontyba fogott haja barnára van festve. A szeme környékét mély ráncok barázdálták, de az arc bőre sima volt. A szeme kicsi és fekete, az a fajta, ami jól rejtja a tulajdonosa érzelmeit. Igen alacsony és kerekded asszony volt, a

derékvonalára már csak haloványan emlékeztető törzssel. Papucsba bújtatott lába nem ért le a földre.

Agatha belekortyolt a gin-tonicba, kinyitotta a táskáját, majd tollat és jegyzetfüzetet húzott elő.

– Miért akarná megölni egy rokona?

– Mert eladom ezt a helyet, tokkal-vonóval, és a falu is a tulajdonomat képezi.

– Miért baj ez nekik?

– Mert mindannyian a kúria gazdái szeretnének lenni. Látja az őseimről készült festményeket a falon?

Agatha körülnézett.

– Igen.

– Mind hamis. A lányom, Sadie ötlete volt. Szégyellte a gyökereinket, mivel Sir Henry Fieldhez ment feleségül. Néhai férjem téglagyártásból élt. Kezdetben kőművesként dolgozott, de aztán nyert a lottón, és felvásárolta a csőd szélén álló téglagyárat. Amikor jött az ingatlanrobbanás, egy vagyont keresett. Négy gyerekünk van – két fiú, Bert és Jimmy, két lány, Sadie és Fran. Mindannyiukat kitaníttattuk. Sadie-t és Frant egy svájci lányintézetbe küldtük, ahol a fejükbe vették a nagy terveiket.

A férjem, Hugh, aki bármit megtett volna értük, közvetlenül azután halt meg, hogy a lányok rábírták ennek a háznak a megvásárlására. Én vettem át a pénzügyeket, és megdupláztam a vagyont azáltal, hogy találtam egy jó menedzsert, aki nyereségessé tette a földeket. Még arra is rávettek, hogy beszédórákat vegyek. De most már a saját életemet akarom élni. Sosem szerettem itt lakni. Egy kis lakásba vágyom.

– És miért nem hagyja egyszerűen a gyerekeire az ingatlant?

– Mert hagynák, hogy tönkremenjen. Az én Hugh-m nem azért dolgozott olyan keményen, hogy aztán semmivé legyen az öröksége.

– És egyikőjük meg akarja önt ölni – folytatta Agatha. – Biztos ebben?

– El kellene jönnie a születésnapomra és meggyőződnie a saját szemével.

– De nem nyomozóként, igaz?

– Nem. Azt mondanám, hogy egy barátom. A fiát is nyugodtan hozhatja.
– Nem a fiam – vágta rá Agatha dühösen. – Régebben nekem dolgozott.
– Hozzanak csomagot is. Maradhatnak hétvégére.
– Megkérem a titkárnőmet, hogy küldjön önnek egy szerződést, amely tartalmazza a költségeket – közölte Agatha. – A másik lánya, Fran férjes asszony?

– Csak volt. Nem működött a házasságuk, elváltak.

– Miért nem?

– A férje, Larry tőzsdeügynökként dolgozott. Egy hatalmas barom. A lányom túl közönségesnek tartotta őt, és ez állítólag az én hibám. Engem hibáztat a válásért.

– És Sadie?

– Egy nagyképű fajankóhoz ment hozzá, Sir Henry Fieldhez.

– És a fiai?

– Bert nagyon rendes fiú, csak gyenge. Ő igazgatja a téglagyárat. Egy farmer lányát vette el, pontosabban a lány vette el őt.

– A neve?

– Alison.

– Milyen?

– Ki se száll az autójából, tweedkosztümben jár, és úgy beszél, mint a királynő. Erőszakos teremtés.

– És Jimmy?

Phillis Tamworthy arca ellágyult.

– Ó, az én Jimmym a legdrágább. Csendes és visszafogott fiú.

– Mennyi idősek a gyerekei?

– Sadie ötvennyolc, Fran ötvenhat, Bert ötvenkettő, Jimmy negyven. Az ő születése után úgy gondoltam, elég volt.

– Unokák?

– Csak kettő. Fran lánya, Annabelle, harminchét éves, és Sadie lánya, Lucy, harminckettő.

– Nekik vannak gyerekeik?

– Csak Lucynek. Jennifer nyolcéves.

Agatha fűgén jegyzetelt.

Roy is megszólalt.

– Mit gondol, melyikük akarná megölni?

– Nem tudom. Csak egy megérzés.

Agatha felpillantott a jegyzetfüzetéből.

– Valamit elhallgat előlünk. Határozottan sejti, ki lehet az. Ön okos asszonynak látszik, nem csak megérzései vannak.

– Ön a detektív. Azért bérelem föl, hogy kiderítse.

Ismét Roy szólt közbe.

– Amikor bementünk a falu kocsmájába útbaigazítást kérni, mintha valami gyűlést tartottak volna.

– Ó, mindig megy a zúgolódás valami miatt. A falu is a birtokomhoz tartozik. Egy bizonyos Sir Mark Riptoré volt azelőtt, hogy a férjem megvásárolta. Amikor átvettem a birtokot, azt kérték, támogassam harmincezer fonttal a krikettklub fenntartását, mert Sir Marknak mindig gondja volt rá. Én visszautasítottam. Aztán itt akarták rendezni a falusi vásárt, mondván, hogy Sir Mark is így csinálta. Ezt is elutasítottam. Azt mondták, időtlen idők óta a majorban tartják. Mire én, hogy sajnálom. Erre zúgolódní és gyűlésezni kezdtek. Érkezzenek már meg a huszonegyedik századba – mondtam nekik. Én nem várom el, hogy kalapot emeljenek és úgy viselkedjenek, mint a jobbágyok, ők viszont ne várják el, hogy én a major úrnőjeként viselkedjem. Tűnjenek el.

Agatha ránézett.

– Nem gondolja, hogy közülük szeretne ártani valaki magának?

Mrs. Tamworthy elnevette magát.

– Nem. Imádnak zúgolódní.

– Mennyi ideig dolgozhatok az eseten?

– A hétvége alatt meg kellene oldani. Azt mondtam a családnak, hogy közvetlenül a nyolcvanadik születésnapom után meghirdetem a helyet eladásra.

– Eltekintve attól, hogy elveszítik a családi otthont – vetette közbe Agatha –, nem fognak hatalmas összeget örökölni öntől? Úgy értem, a ház egy vagyont érhet.

– Nem fognak sokat örökölni. A saját lábamra akarok állni, és továbbvinni a vállalkozást. Nekik is meg kell tanulni. Egy technikumot fogok alapítani, amit az én Hugh-m emlékének ajánlok.

– És ők tudják ezt?

– Igen, elmondtam nekik pár hónapja.

– Írt valaha olyan végrendeletet, amelyben rájuk hagy valamit?

– Igen, úgy rendelkeztem, hogy egyenlő részben legyen minden felosztva négyük között.

– És ezt megváltoztatta?

– A jövő héten változtatom meg, hogy biztosan felépülhessen a technikum. Amint eladom ezt a helyet, megkezdem az építkezést. Jó egészségnek örvendek, szeretném látni, hogy elkészülnek a munkálatok, mielőtt meghalok. Ha valami még hátramaradna, ők be tudják fejezni.

– De a technikumot megörökölhetik!

– Nem, azt az államra hagyom.

Agatha mélyet sóhajtott.

– Belefáradt az életbe?

– Egy kicsit sem.

– Nézze, tekintve a körülményeket, ha az én anyám volna, én is kísértésbe esnék, hogy megöljem. Szeretik a gyerekei?

– Gondolom. Jimmy igen.

– Mivel foglalkozik Jimmy?

– Van egy vegyesboltja Upper Taporban. Én vettem neki, úgyhogy jól fog boldogulni.

– Jimmy üzletet akart vezetni?

– Szegénykém nagyon félszeg. Nem tudta, mit akar. Én mondtam neki, hogy a bolt jó ötlet. Emberekkel találkozhat, legyőzheti a bátortalanságát. Remélem, elegendő információval szolgáltam, mert elfáradtam és szeretnék

lefeküdni.

- Van valaki, aki vissza tudna vinni bennünket az autónkhoz?
- Az istállóknál megtalálják Jilt, a lovászt. Kérjék meg őt. És most, ha nem bánják...

Jill vidám, fiatal nő volt. Szívesen vállalkozott rá, hogy elviszi Agatháékat a kocsihoz. Hamarosan egy öreg Land Roverben zötykölődtek.

- Sok lovat tart Mrs. Tamworthy? – kiabálta túl Agatha a motorzúgást.
 - Nem az övéi. Kiadja az istállókat helyi vadászoknak. Jól keres vele.
- Agatha elhallgatott. Azon töprengett, hogyan sodorhatta magát Mrs. Tamworthy ilyen veszélybe.

Míg Royjal visszafelé autóztak Carselybe, a fiúhoz fordult.

- Mit kezdesz magaddal jövő héten, míg én dolgozom?
- Majd egészségesen élek. Nagy sétákat teszek.
- Unatkozni fogsz.
- Kétlem. Leköt majd, hogy gondolkodjam erről a születésnap-i összejövetelről. Különös ez az egész. Mint egy régi detektívhistória.

– Ne aggódj – mondta Agatha. – Semmi nem fog történni. Arra a következtetésre jutottam, hogy ez az asszony tényleg bolond egy kicsit.

A vasárnap fárasztó volt Agathának. Többször fontolgatta, hogy bemegy az irodába, csak hogy megszabaduljon az ujjongó Roytól, aki tíz példányt vett a *Harsonából*, és részleteket olvasott fel a *Green Desire*-t lejárató cikkből.

Toni pontosan jelent meg hétfő reggel az irodában. Alig várta, hogy elkezdhesse új munkáját. Nem voltak illúziói a nyomozói tevékenységgel kapcsolatban, de önállóan dolgozhatott és a maga ura lehetett, ami igen vonzó volt számára.

- Nos – kezdte Agatha –, van itt egy különös esetünk. – Elmesélte a kollégáinak Mrs. Tamworthy történetét, majd így szólt: – Patrick, szeretném, ha elnéznél a Lower Tapor-i kocsmába, és felmérnéd, mennyire dühösek a helybéliek, továbbá, hogy ki a hangadó. Phil, te menj el a vegyesboltba Upper

Taporban, és derítsd ki, milyen ez a Jimmy Tamworthy. A boltvezetés az anyja ötlete volt. Ha az anyám gazdag lenne és egy hatalmas házat birtokolna, azt hiszem, derogálónak éreznék egy helyi kisboltot. Hátha rájössz valamire. Aztán ellenőrizték, kik pályáztak az építkezésre. Nem hiszem, hogy a helybeliek nagyon dühöngének, ha Mrs. Tamworthy egyszerűen csak eladná a birtokot a faluval, hiszen reménykedhetnek egy nagyvonalúbb befektetőben. De ez a nő szereti a pénzt. Mi lenne akkor, ha a házaikat is eladná? Vagy olyasmit építtetne, amit a helyiek gyűlölnének?

– Patrick, ha már a kocsmában vagy, próbálj rájönni, mit gondolnak a falubeliek Mrs. Tamworthyról. Bármilyen érdekes lehet, ami botrányos. Tudd meg, hogy őrülnék hiszik-e!

– Itt van ez a válási ügy, ezt be kellene fejeznünk – vetette közbe Patrick. – Mrs. Horrington sokat fizet. Aztán ott van, amin Phil dolgozik. Mr. Constable.

– Majd én elintézem Horringtont. Annak a falunak úgysem mehetek a közelébe jövő hétvége előtt. A család egy barátjaként fogok feltűnni.

Agatha megfordult, és Tonira pillantott, aki csendesen ült a vendégek számára fenntartott kanapén. Egy tiszta farmernadrágot viselt, fehér pólót és szandált.

– Toni, bedoblak a mély vízbe. Tudsz fényképezni?

– Igen, jártam fotószakkörbe az iskolában.

– Phil odaadja a Constable-dossziét és a fényképezőgépet. Van kocsid?

– Nem, még túl fiatal vagyok a jogosítványhoz. Biciklim van.

– Megteszi. Senki nem fog gyanakodni, hogy egy kerékpáros tinédzser kémkedik utána.

Phil átadta Toninak a dossziét. Atyaég, milyen öreg – gondolta Toni. A hetvenes éveiben járhat, bár jó karban van.

– A szokásos – mondta Phil, és leült a kanapéra Toni mellé. – A férj, Mr. Constable úgy gondolja, hogy a feleségének, Hettynek viszonya van. Csak a múlt hét végén kezdtem követni az asszonyt. Itt van a cím. Mircester északi része, csupa tekintélyes villa. Az utca végén egy szupermarket áll, előtte egy

hatalmas parkoló. Ennek a végéből remek rálátás nyílik a házra, mert az a legközelebbi épület a szupermarkethez.

A nő BMW-vel jár, remélem, tudod majd követni egy kerékpárral.

– Ismerve a mircesteri közlekedést, nem fogom szem elől veszíteni – mondta Toni.

– Jól van. Adok egy fényképezőgépet, egy teleobjektívet és egy táskát. Drága felszerelés, úgyhogy vigyázz rá. Adok egy magnót is arra az esetre, ha olyan közel tudnál kerülni hozzá, hogy felvegyél valamit.

Toni szíve kalapálni kezdett. Mrs. Freedman, akiben anyai érzéseket keltett a lány, beavatta reggel egy titokba, még Agatha érkezése előtt. Állítólag Harry, Toni elődje a menhelyen talált meg egy csomó elveszett kutyát és macskát, de sosem beszélt Agathának a sikerei háttéréről. Ezek alapján Toni azt remélte, könnyű lesz az első napja.

Miközben Toni a szupermarket felé kerekedett, vadul örült az agya, hogyan maradhatna észrevétlen egy parkoló szélén egy teleobjektívvel felszerelt fényképezőgéppel.

Támadt egy ötlete. Amikor megérkezett a szupermarkethez, bement, vett egy csomag csokis kekszet és szendvicsezacskókat. Odakint berakta a csokis kekszeket a szendvicstasakba és lezárta. Aztán visszapattant a kerékpárjára, és elkerekedett Mrs. Constable házához.

Becsöngetett. Majd azt mondja, hogy sütit árul a lánycserkészeknek. Így legalább szemügyre veheti a zsákmányát.

Amikor kinyílt az ajtó, Toni rámeredt az előtte álló nőre.

– Mrs. Mackenzie! Mit csinál itt? – Mrs. Mackenzie a szomszédja volt.

– Takarítok, mi mást.

– Mrs. Constable itthon van?

– Nem, elment.

Toni mély levegőt vett.

– Beszélhetek önnel?

– Épp egy kis szünetet akartam tartani. Gyere be. Megihatunk egy csésze

teát.

Toni követte a konyhába.

– Csak hirdetésekben láttam eddig ilyen konyhát – álmélkodott. –
Hatalmas!

– Szerencsére főzőm nem kell, vagy csak nagyon ritkán. A hölgy itthon csak répát rágcsál, egyébként étteremben eszik. Na és te hogy kerülsz ide, Toni drágám? Ismered őt?

– Nem ismerem – felelte Toni, aztán belevágott, és elmesélte Mrs. Mackenzie-nek a magánnyomozói munkát, és hogy bizonyítékokat kell találnia Mrs. Constable viszonyáról.

– Ó, bizony, hogy viszonya van, mégpedig egy szegényebb fickóval.

– Honnan tudja?

– Van kulcsom, látod? Itt felejtettem valamit egyik nap és visszajöttem. Elég csendesen nyitottam ki az ajtót és a konyhába mentem. Ott szorgoskodtak a konyhapadlón.

– Tudja a fickó nevét?

– Nem, nem láttam az arcát, csak a nagy szőrös fenekét.

– Sokat jelentene, ha szerezhetnék egy fotót – mondta Toni.

– Nem szeretem az asszonyt, ez tény – mélázott el Mrs. Mackenzie. – Ha eltűnne innen, nyugodtan és békésen takaríthatnék Mr. Constable-nek. Nagyon kedves ember.

– Talán elrejtőzhetnék a hátsó kertben, és ha szerencsém van, megint a konyhát választják a hancúrozáshoz – mondta Toni.

– Idd meg a teád, aztán gyorsan kifelé innen, nehogy beállítson váratlanul a nő. Nem akarok többet tudni arról, amit tervezel, te pedig nem hallottál tőlem egy szót sem.

– Rendben.

Toni gyorsan felhörpintette a teát, megköszönte Mrs. Mackenzie-nek a segítséget, és távozott. A kerékpárral megkerülte a házat, és a hátsó kertben elrejtette a bokrok közé. Aztán leguggolt a konyhaablak alá, és várt.

Szerencsére a házat magas kerítés és fák vették körül, így egyik szomszéd

sem láthatott át.

Toni várt. És várt. Kezdtett meleg lenni. Egy óra múlva hallotta, hogy csapódik a bejárati ajtó. Azt remélte, Mrs. Constable érkezett haza, de csak Mrs. Mackenzie indult el. Toni kinyitotta a szendvicseszacskót és kivett egy kekszet. A csoki megolvadva tapadt az ujjához.

Délután kettőkor már olyan szomjas és elcsigázott volt, hogy épp készült feladni a várakozást, de abban a pillanatban hangokat hallott a konyha felől. Az ablakot szélesre tárták.

– Jézusom, de meleg van itt – mondta egy női hang.

– Akkor vedd le, drágám – felelt rá egy mély férfihang.

Toni elővette a fényképezőgépet, lassan megemelte, míg elérte a konyhaablak szintjét. Egy nagydarab férfi egy magas, szőke nő blúzáat gombolta, miközben a nő a férfi nadrágszíjával bajlódott.

– Gyerünk, siessünk! – sürgette a férfi, majd a padlón kötöttek ki.

Kisvártatva hangos nyögéseket hallattak, elnyomva ezzel a fényképezőgép szorgos kattogásának hangját. Toni elővette a magnót, és rögzített minden obszcén szót, ami elhagyta a párocska száját.

Aztán erősen émelyegve, óvatosan kiemelte a kerékpárt a bokrokból, és csendesen megkerülte a házat.

Az iskolában a barátai gyakran néztek pornót a számítógépükön, Toni is látott párat. De, mint most megállapította, egy valódi akciónak elég gusztustalan dolog a szemtanúja lenni.

Olyan gyorsan kerekedett el, amennyire csak tudott. Egy kávézónál állt meg végül, rendelt egy tápláló rántottát sült krumplival, és mellé két kólát.

Aztán visszatért az irodába.

Agatha valami levelezést olvasgatott, felnézett, amikor Toni belépett.

– Túl meleg van, igaz? – kérdezte. – Én is feladtam.

– Nem, és itt vannak a képek.

– Te jó ég! Nyomtasd ki őket, hadd lássam. Ott egy nyomtató, én nem tudom, hogy működik. Te tudod?

– Igen. – Toni kinyomtatta a képeket és átadta Agathának. – Van

hangfelvétel is. – Toni bekapcsolta, Mrs. Freedman a fülére tapasztotta a kezét.

– Elég – szakította félbe Agatha élesen. – Szép munka volt. De nem akartam egy ilyen fiatal lányt ilyen piszkos ügynek kitenni. Sajnálom. Hogyan sikerült ezt így megoldanod?

Toni elmesélte.

Amikor a történet végére ért, Agatha megszólalt:

– Ha őszinte akarok lenni, ezek után nem fizethetek neked gyakornoki bért. Holnap írunk egy szerződést. Mára már szabad vagy. Mrs. Freedman, hívja fel Mr. Constable-t.

– Mi legyen Phil masinájával?

– Vidd haza és holnap hozd be magaddal.

Három

Agatha az ifjú Toni gyors sikerére kissé féltékenyen tért haza. A lánynak szerencséje volt, és Agatha tudta, hogy egy szerencsés detektív sokszor többet ér, mint egy tapasztalt.

A cicái elé szaladtak. A ház csendesnek tűnt.

– Roy! – kiáltotta Agatha, majd bement a konyhába. A konyhaasztalon egy cédula várta, nekitámasztva egy használt kávéscsészének.

„Drága Aggie – olvasta. – Köszönöm a zseniális cikket, megkaptam a Meery baby-ügyfelet, ami óriási, óriási, óriási! Bocs, hogy el kellett rohannom. Imádlak, Roy”

Roy bizonyára felhívta a főnökét, gondolta Agatha, hogy eldicsekedjen neki a cikkel. Volt egy olyan érzése, hogy a fiú nem jön vissza hétvégére, és egyedül kell megbirkóznia az ügyvel.

Megetette a macskákat és kiengedte őket a kertbe. Bár az évszakhoz képest szokatlanul meleg volt, mostanra kissé lehűlt a levegő.

Készített magának egy gin-tonicot, és magányosan leült a konyhaasztalhoz.

Megszólalt a mobilja. Először nem tudott rájönni, ki hívja, csak hüppögés hallatszott a vonal túlsó végéről.

– Végy egy mély levegőt, akárki is vagy – csattant fel Agatha.

– To... Toni – dadogta a hang. – Ellopta a fényképezőgépet!

– Kicsoda?

– A b... bátyám, Terry. Azt mondja, reggel eladja. Részeg.

– Hol vagy most?

– Bezárkóztam a szobámba. Megvert.

- Hol laksz pontosan? Otthagytam a címed az irodában.
- Toni megadta a címet Agathának, és azt is, hogy juthat oda.
- Maradj a szobádban – rendelkezett Agatha. – Jövök.
- Meg fogja ölni magát! – jajveszékelt Toni. – Részeg!
- Csak nyugalom.

Agatha bepattant az autójába és a kocsmához hajtott.

– Szükségem van egy kis férfierőre – mondta John Fletchernek, a kocsmárosnak. – Valaki megverte az egyik asszisztensemét. Tud valakit ajánlani, aki akar egy kis pénzt keresni?

– Lássuk, mit tehetünk. – John felhajtotta a bárpultot, odalépett két férfihoz, akik lasagnét ettek sült krumplival, és föléjük hajolt. Aztán visszament Agathához. – Mennyi?

– Száz font fejenként – mondta Agatha.

A kocsmáros újra a két férfi asztalához ment, aztán velük együtt tért vissza. Dale-ként és Seanként mutatta be őket. Mezőgazdasági munkások voltak.

Míg Mircester felé autóztak, Agatha vázolta a helyzetet.

– Csontok ne törjenek – figyelmeztette a fiúkat. – Csak szereljék le, míg én elveszem a kamerát és kiszabadítom Tonit.

– Nem akar szólni a rendőrségnek? – kérdezte Sean.

Agatha is gondolt rá, hogy hívhatná a zsarukat, de ez a Terry esetleg hazudna nekik, és azt mondaná, csak viccből vette el a fényképezőgépet. Tonit megkérdeznék, akar-e feljelentést tenni, ő meg valószínűleg nem akarná a bátyját börtönbe juttatni.

– Nem, jobb lesz így – felelte Agatha.

Egy hervatag, részeg nő nyitott ajtót.

– Mrs. Gilmour? – kérdezte Agatha.

– Az. Mit akar?

– A fiával szeretnénk beszélni.

– Nem tom', hogy...

– Engedjen be – szakította félbe Agatha.

A nő félreállt, közben az ajtó szélét használta kapaszkodónak. Agatha televízió hangját hallotta.

– Gyertek be – szólt a fiúknak.

Terry a kanapén terpeszkedett egy doboz sörrel.

– A fényképezőgépet akarom és az objektívet – közölte Agatha.

– Gőzöm sincs, miről hadovál.

Agatha bólintott Seannek és Dale-nek. A két testes melós talpra rántotta Terryt, és a falhoz lökték.

Mrs. Gilmour betámolygott a szobába.

– Hagyják a kisfiamat! – óbégatta. – Hívom a rrrrendőrséget!

– Hívja csak – felelte Agatha hidegen. – Majd vádat emeltetek a fia ellen lopásért és testi sértésért.

Sean kicsavarta Terry karját, és a hátához szorította.

– Ott van a táskában a földön! – nyögte a fickó. – Ez fáj!

Agatha felismerte a fotóstáskát, amit Phil adott Toninak. Kinyitotta, és megállapította, hogy ott van benne a masina és az objektív is.

– Tartsátok erősen – adta ki az utasítást. Mrs. Gilmour siránkozva a kanapéra rogyott.

Agatha felrohant a lépcsőn, és elkiáltotta magát:

– Toni!

Toni kinyitotta a szobaajtót. Az ajkán vágás volt, a szeme alatt kezdődő monokli.

– Pakolj be egy bőröndbe. Eljössz innen – rendelkezett Agatha.

Toni lekapott a szekrény tetejéről egy bőröndöt, és elkezdte beletömködni a ruháit. Agatha körülnézett a szobában. A ház többi részével ellentétben itt rend és tisztaság honolt. Felötlött benne saját gyerekkora, amikor igyekezett maga körül egy kis békés szigetet kialakítani a szülei ordenaré részegsége közepette.

– Attól félek, megöl, ha elmegyek – suttogta Toni, miközben lezárta a bőröndöt.

– Nem, nem fog. Van itt két emberem, akik gondoskodnak rólunk. Gyere csak nyugodtan.

Agatha megállt egy banknál és kivett az automatából kétszáz fontot. Kifizette a két férfit, aztán kitette őket a kocsmánál, és hazavitte magához Tonit.

– Tedd le a táskád és gyere be – tárta ki az ajtót. Agatha ment elől, kezében a fotóstáskával.

A konyhában leültette Tonit, majd közelebbről megvizsgálta a száját és a szemét.

– Nem kell összevarrni, de lesz majd egy szép kis monoklid. Csinálok egy jó teát, aztán előkészítem a vendégszobát. Épp most ment el egy vendégem, át kell húznom az ágyneműt.

De amikor felért az emeletre, látta, hogy kincset érő takarítónője, Doris Simpson már ott járt, áthúzta az ágyneműt, kitakarította a szobát, és egy csokor friss virágot tett a vázába az ágy mellé.

Agatha visszasietett a konyhába.

– Már készen van a szoba. Korábban is történt már hasonló eset a családotban?

– Azelőtt soha nem ütött meg. Csak mocskos kis trükkökkel próbálkozott. Amikor iskolába jártam, előfordult, hogy ha megtalálta a házi feladatomat, széttépte. Ilyesmik...

– És az apád?

– Nem tudom, kicsoda. Anya soha nem árulta el.

– Édesanyád sokat iszik?

– Állandóan.

– És vannak még testvéreid?

– Nincsenek, csak Terry.

– Zűrös egy helyzet. Jelentenem kéne a helyi szociális hivatalnak. Maradj itt egy kicsit, amíg kitalálom, mit tegyünk. Ettél már?

Toni megrázta a fejét.

– Csinálok valamit – mondta Agatha, de aztán kénytelen volt hozzátenni: –

Nem én vagyok a világ legjobb szakácsa.

Kotorászott egy kicsit a mélyhűtőben, talált egy csomag fagyasztott bárányragut, amit még az előző héten kapott Mrs. Bloxbytól. Kiolvasztotta és megmelegítette a mikróban. Toni elé tett egy tányérral, majd kinyitott egy üveg bort.

– Maga nagyon kedves – mondta Toni zavartan.

Csöngettek.

– Tudja Terry, hol lakom? – kérdezte Agatha meglehetősen feszülten.

– Nem. Még én sem tudtam. A névjegykártyáján, amit adott, csak telefonszám van.

Agatha kisietett. A barátja, Sir Charles Fraith állt az ajtóban.

– Gyere be – invitálta Agatha. – Csak most egy kisebb dráma közepében vagyok.

Charles, mint mindig, most is lenyűgözően fess volt, sűrű haja elegánsan nyírva, finom vonásai barátságos kíváncsiságról árulkodtak. Agatha bemutatta neki Tonit, és röviden vázolta, mi történt.

Charles töltött magának egy pohár bort.

– Harapnivalóval nem tudlak megkínálni – mentegetőzött Agatha.

– Most ettem. Tudod, mit kellene tenned? – kérdezte Charles.

– Mivel kapcsolatban?

– Tonival.

– Ez már el van rendezve. Addig marad itt, amíg akar.

– Nem kell sok idő, egyedül akarsz majd lenni, és piszkálódni kezdesz.

Agatha, aki eddig szentnek érezte magát Toni megmentése miatt, a barátjára meredt.

– Figyelj – folytatta Charles. – Manapság nem lehet veszíteni az ingatlanvásárlással. Vegyél neki egy lakást Mircesterben, és ha már eleget keres, kérhetsz tőle bérleti díjat.

Agatha már nyitotta volna a száját egy dühös visszavágásra, de aztán be is csukta. Charles mond valamit. Mi lesz, ha találkozik álmai férjével? Nem lenne ideális akkor egy fiatal lány a háznál.

– Még meggondolom – felelte mogorván. Láta, hogy Toni befejezte az evést. – Gyere, Toni. Felmegyünk az emeletre. Végy egy forró fürdőt és fekdj le. Sokkal jobban fogod érezni magad egy kiadós alvás után.

Később, a kényelmes ágyban fekve Toni ámulva nézett körül. Minden olyan tiszta és derűs volt. Mintás vászonfüggönyök libegtek a nyitott ablak előtt, Agatha pedig nem sokkal azelőtt felhozott neki egy pohár langyos tejet, két erős fájdalomcsillapítót, könyveket és magazinokat.

Milyen különös, hogy a félelmetes Agatha ilyen anyáskodóan kedves tud lenni... A ház az a fajta nádfedeles épület volt, amit a bonbonsdobozokon meg a falinaptárakon lehetett látni.

Toni nem úgy számított, hogy ez a mennyország soká tart majd. De gyerekkorából bőven voltak tapasztalatai, hogyan élvezze ki a pillanatot, mielőtt az anyja és a bátyja részeg randalírozása ismét lecsapna rá. Sóhajtott, nyújtózkodott, és nemsokára mélyen aludt.

Amikor felébredt, ijedten pillantott az ágy mellé helyezett ébresztőórára és felnyögött. Kilenc óra! Hogy tudott így elaludni? Feltápászkodva észrevett egy üzenetet az éjjeliszekrényen. Agatha írta.

„Ezt a napot ki kéne vened és lazítani. Van kaja a hűtőben, szolgálj ki magad. A.”

Toni felkelt és nyújtózkodott. Két fehér, bolyhos törülközőt talált odakészítve az ágya végébe. Megkereste a fürdőszobát, lezuhanyozott, aztán belebújt a blúzába, a farmerjébe és a szandáljába.

A konyhában Agatha cicái, Hodge és Boswell üdvözölték. Lekuporodott a padlóra, megcirógatta őket, aztán a hűtőhöz lépett. Nem talált se tojást, se bacon. Az egyik falnál egy hűtőláda állt. Felemelte a fedelét. A még olvasható címkék arról árulkodtak, Agatha előszeretettel fogyaszt mikrózható ételeket, például currys lasagnét.

A pulton egy vekni kenyér hevert, Toni úgy döntött hát, pirítóst reggelizik kávéval. Épp végzett a reggelivel, amikor megszólalt a csengő. Átsuhant rajta

a félelem. Mi van, ha a bátyja jött, hogy elkapja őt?

Kikukucsált a kémlelőnyíláson. Egy kellemes külsejű, őszes hajú hölgy állt a küszöbön.

Toni ajtót nyitott.

– Mrs. Bloxby vagyok – mutatkozott be az asszony. – Mrs. Raisin felhívott, hogy nem mondta el magának, hogyan kell bekapcsolni a riasztót. Megmutatom.

– Kedves öntől – felelte Toni. Míg Mrs. Bloxby mindent megmutatott, erősen figyelt az instrukciókra. Amikor végeztek, a hölgy így szólt:

– Amiatt is jöttem, hogy nincs-e kedve átjönni velem a lelkészlakba? Biztosan éhes. Mrs. Raisinnek csak kávéból és cigarettából áll a reggelije.

Toni nem lakott jól, így hát elfogadta az invitálást, és tíz perc múlva már a lelkészlak kertjében ült. Hallgatta a konyhából kiszűrődő otthonos zajokat, amint Mrs. Bloxby reggelit készített neki.

A nap teljes őszi pompájával ragyogott. A szántóföldek felől traktor zaját hallotta.

A lelkészné megjelent egy tálcával, amit megrakott baconnel, kolbásszal, tojással, pirítóssal és lekvárral.

– Nagyon kedves öntől – hálálkodott Toni zavartan. – Mrs. Raisin elmondta, miért vagyok nála?

– Annyit mondott, bajba került otthon, többet nem.

Csend telepedett rájuk, míg Toni békésen falatozott. Mrs. Bloxby kézimunkát vett elő, a kötőtűk csillogtak a napsütésben.

Toni befejezte a reggelit, és sóhajtva dőlt hátra.

– Kell valami szállást találnom – mondta. – Nem maradhatok örökké Mrs. Raisinnél. Khm. Ami azt illeti, az irodában Agathának szólítjuk.

Mrs. Bloxby elmosolyodott.

– Nagyon régi hagyomány a faluban, hogy a vezetéknevén szólítjuk a másikat. Egyébként pedig feltételezem, nem akar többé hazamenni.

– Ez annál bonyolultabb – felelte Toni. Mrs. Bloxby mosolygott és folytatta a kötést. – A helyzet az – kezdett bele Toni, aztán kibukott belőle az egész

családi szörnyűség.

– És mi van az édesapjával? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem tudom, ki az apám – motyogta Toni.

– Én nem aggódom a jövőjéért – nyugtatta meg Mrs. Bloxby. – Mrs. Raisin nagyszerű szervező. – Letette a kötését. – Most mennem kell ellátni a pásztori kötelezettségeket.

– Segíthetek?

– Őszintén szólva, igen. Mrs. Wilsonnak kell felolvasnom. Elvesztette a látását.

– Én is felolvashatok.

– Odaviszem.

Ha Agatha és Mrs. Bloxby öregnek tűnt a zsenge Toninak, Mrs. Wilson egy egyiptomi múmia volt.

A meleg ellenére kendőkebe burkolózott, az arcát mély ráncok szeltek keresztbe-kasul, feje búbja kilátszott ritkás ősz haja közül. Mrs. Bloxby bemutatta neki Tonit, azután távozott. Mrs. Wilson savószerű szemét Tonira emelte.

– Ott van a könyv – mutatta. – Az elején kezdje.

Toni felemelte. Dickenstől a *Karácsonyi ének* volt.

Olvasni kezdte és arra gondolt, milyen jó, hogy az idős hölgynek legalább a hallása nem sérült, így nem kell kiabálni. Sosem volt túl jó felolvasó, de annyira beszippantotta a történet, hogy egy óra is eltelt, mire észrevette, hogy Mrs. Wilson elaludt.

Toni letette a könyvet, és elindult. Mrs. Wilson háza a falu végében volt. Toni végigsétált egy árnyas fason, majd bement a helyi boltba útbaigazítást kérni, hogy jut el Agatha házához, mert nem emlékezett az útvonalra. A helybéliek a boltban igyekeztek nem túl feltűnően bámulni a monokliját.

Délután Patrick visszaérkezett az irodába. Először nem voltak túl barátságosak a helybéliek, mesélte, egészen addig, míg meg nem hívta őket

egy kör piára. Utána már megeredt a nyelvük.

– Eléggé el vannak keseredve – számolt be Patrick. – Kiderült, hogy Mrs. Tamworthy építési engedélyt kapott a földjeik egy részére. Termőföldekről lévén szó, biztosra veszik, hogy az asszony megvesztegetett valakit. Azt mondják, ha eladja a földeket, az új tulajdonos építtethet rá, de azok drága házak lesznek, olyanok, amilyeneket a faluban senki nem engedhet meg magának. Tiltakozó felvonulást terveznek a városháza elé. A szóvivő valószínűleg Paul Chambers, a kocsmáros lesz. A fickó szerint jobb lenne, ha Mrs. Tamworthy feldobná a talpát, mert a gyerekei közül biztosan senki nem adná el a helyet.

Itt tartott, amikor Phil is befutott az irodába.

– Nem jutottam túl sokra Jimmy Tamworthyvel, de egy csendes, úriember-típusú férfi. Az az érzésem, megalázónak tartja, hogy egy vegyesboltban dolgozik.

– Nem hiszem, hogy sokkal többet tehetünk a hétvégéig, míg oda nem megyek – állapította meg Agatha. – Térjünk vissza a hétköznapiabb esetekhez.

Toni épp azon törte a fejét, ne menjen-e vissza a boltba valami vacsorának valóért, amikor hallotta, hogy fordul a kulcs a zárban. Agatha ma bizonyára korán jött haza.

– A konyhában vagyok! – kiáltott ki Toni.

De Agatha helyett Charles Fraith sétált be.

– Itt marad? – érdeklődött Toni. – Úgy értem, Agathának csak egy vendégszobája van.

– Elalhatok a kanapén, vagy haza is mehetek. Nem számít. Még mindig úgy nézel ki, mintha a háborúból jöttél volna. Van kocsid?

– Nem, még csak tizenhét vagyok, de két hónap múlva betöltöm a tizennyolcat.

– Akarsz leckét venni autóvezetésből?

Toni szeme felragyogott.

– Csodás lenne!

Amikor Agatha vagy Charles társaságában volt, Toni nagyon kifinomult kiejtéssel beszélt, nem úgy, mint otthon vagy a barátai között. Ilyenkor nagyon figyelt rá, hogy a durvább stílus nehogy előtörjön belőle.

Charles türelmes, jó oktatónak bizonyult. A külsőbb, nyugodt utakra mentek gyakorolni.

Mire visszaértek Agatha házához, Charles kijelentette:

– Nagyon tehetséges vagy. Pillanatokon belül vezetni fogsz.

Agatha már hazaért. Felnézett, amikor beléptek a konyhába. Toni szeme ragyogott, Charles is fel volt dobva.

– Merre jártatok? – érdeklődött Agatha.

– Gyakoroltuk egy kicsit az autóvezetést Tonival.

– Az jó. Ül le, Toni. Megcsináltam a szerződésedet. Olvasd el figyelmesen. Bejelöltem, ahol alá kell írni. Charles, úgy volt, hogy Roy eljön velem szombaton Mrs. Tamworthy születésnapjára.

– Ki az a Mrs. Tamworthy?

Agatha elmesélte. Amikor a történet végére ért, Charles megjegyezte:

– Különös história. Kíváncsivá tettél, veled megyek.

– Köszönöm. Szerintem a nő egyszerűen kicsit bogaras, de egyedül nem érezném magam olyan jól.

– Elolvastam – emelte fel a fejét Toni. – Nagyon méltányos a fizetés.

– Szükséged is lesz rá – mondta Agatha –, mert hamarosan bérleti díjat fizetsz majd. Veszek egy kis lakást egy sarokra az irodától. Két hét múlva be is tudsz költözni. – Felemelte a kezét, hogy elejét vegye a Toniból előtörni készülő izgatott hálálkodásnak. – Ahogy mondtam, megkeresed majd a rávalót. Charles, talán maradsz?

– Maradhatok. Majd a kanapén alszom.

– Van neked egy kényelmes hálószobád a saját birtokodon is – mondta Agatha –, és csak fél óra autóút innen.

– A nagynéném a barátait fogadja ma este. – Charles a nénikéjével lakott. –

Kész ÖTYE-klub. Veletek szórakoztatóbb. Mit szólnának a hölgyek, ha elvinném önöket vacsorázni?

– Nincs hozzá megfelelő ruhám – sajnálkozott Toni, mert egy fényes éttermet képzelt el.

– Tökéletesen jó leszel így – nyugtatta meg Agatha. – Fogadok, hogy a jó Charles a helyi kocsmára gondolt.

– Eltaláltad, Aggie.

– Nálad van a pénztárcád?

– Ez nem volt szép tőled.

Toninak tetszett a Red Lion a tölgygerendáival, kőpadlójával, kazettás kis ablakaival. Agatha a közlgő hétvégéről társalgott Charlesszal. Toni gondterhelten figyelte az asszonyt. Hálás volt neki a nagylelkűségéért, de aggódott, hogy mindez talán csak múló hóbort, és a nő hamarosan ráun a Jóságos Nagyasszony szerepére. Nem tudta, hogy Agatha jótékonyágának egy része színtiszta üzleti megfontolás. Az asszony meglátta benne az ígéretes fiatal detektívet, aki nem fogja őt elhagyni az egyetem miatt, ahogy Harry tette. Charles is egy rejtély volt számára. A férfi könnyed és szórakoztató, de Toni nem tudta megfejteni, mit gondol bizonyos dolgokról, és nem sejtette, hogy Agathát pontosan ugyanez foglalkoztatja.

Mindhárman sonkás tojást ettek sült krumplival. Agatha és Charles egy-egy pohár bort rendeltek, Toni egy narancslevet.

Hazaérve Tonit hirtelen kellemetlen érzés fogta el. Charlesnak és Agathának vajon viszonya van? Charles kicsit fiatalabbnak látszott a nőnél. Zömök alkata és aprócska szemei ellenére Agathának volt valami szexi kisugárzása, aminek szemmel láthatóan nem volt tudatában.

Toni úgy döntött, korán lefekszik.

– Megvan itthon a *Karácsonyi ének*? – kérdezte.

– Azt hiszem, nincs.

– Csak mert átjött ma a barátnője, Mrs. Bloxby. Elvitt ahhoz az idős hölgyhöz, hogy olvassak fel neki, és ebből kezdtem olvasni. Kíváncsi vagyok a

történet folytatására.

Charles elnevette magát.

– Nagyon elvarázsolt életet élhettél eddig, ha nem ismered. Annyi filmes meg színpadi feldolgozása van, hogy össze se lehet számolni.

– Oda se neki – mondta Agatha. – Ott van egy doboznyi krimi a konyhában. Válogass belőle.

Toni kivette a dobozból Josephine Tey-től *A kényes ügyet*. Krimet eddig még sosem vett a kezébe. Késő éjszakáig olvasta, míg végül leragadt a szeme és elaludt.

Az elkövetkező két napban Agathát lekötötte, hogy két újabb válási ügyben szerezzen bizonyítékokat. Toni, aki egy napja újra munkába állt, sikeresen felkutatott két macskát és egy kutyát, megfogadva Mrs. Freedman tanácsát, hogy a menhelyen nézzen körül.

– Azt hiszem, ráállítalak a Horrington-esetre – fordult hozzá Agatha. – Itt a dosszié, nézd át. Elég egyszerű ügy. Mrs. Horrington szerint a férje kicsapong, és a nő bizonyítékokat szeretne. Phil odaadja a fényképezőgépet és az objektívet. És még nem is láttad az új lakásodat. Munka után elmegyünk, holnap már be is költözhetsz. Amíg lezajlik a vételi procedúra, én fizetem a lakbért.

Toni aggódott. Agatha jó fizetést biztosított neki és talált számára egy lakást. Nyomasztotta a hála és a lekötelezettség súlya. Váltig reménykedett, hogy sikeresnek bizonyul majd ebben a válási ügyben.

Mr. Horrington kereskedelmi igazgatóként dolgozott egy cipőgyárban az ipartelepen. Toni elkerekezett a gyárhoz. Ragyogó nap volt, a rádióban reggel locsolási tilalmat hirdettek.

Toninak összeszorult a szíve, amikor körbeticiklizte az ipartelepét. A gyár körül egy szál fa vagy bokor nem sok, annyi se volt. Sehová nem rejtőzhetett el. Hogyan tudták a többiek megfigyelni a férfit? Ha a kocsiját követi, aligha tud lépést tartani vele biciklivel, hiszen a városközponttal ellentétben ezen a környéken nincsenek dugók.

Elővette a jegyzetfüzetét, megnézte a férfi lakcímét, és inkább odaindult.

Mrs. Horrington nyitott ajtót, és haragosan nézett a monoklis fiatal lányra.

– Menjen el! Nem veszek semmit – morogta.

Jó karban lévő nő volt, drága, szőkére festett frizurával. Vastagon festette magát, az ajkán vöröslött a rúzs.

– Az ügynökségtől jöttem – mondta Toni. – A válási ügyben.

– Hát ez hallatlan! – kiáltotta Mrs. Horrington. – Várjon egy kicsit.

Bemasírozott, Toni várt.

Végül kinyílt az ajtó, és Mrs. Horrington lecsillapodva hívta be.

– Jöjjön. Mrs. Raisin azt mondta, maga nem csak ügyes, de szerencsés is. Ezt most én is elmondhatom.

– Csak azt szerettem volna tudni, van-e a férjének kedvenc étterme, ahol ebédelni szokott.

– Azt hiszem, a La Nouvelle Cuisine-be jár – felelte a nő. – Miért?

– Esetleg magával visz valakit.

Mrs. Horrington megvetően felkacagott.

– Aligha parádézna bárkivel a munkatársai előtt. Mind ott esznek.

– Miből következtetett rá, hogy a férjének viszonya van?

– Új alsónemű. Parfüm. Ordít róla, hogy vaj van a füle mögött.

– Rákérdezett nála?

– Ó, persze. Azt mondta, örültség. És megígérte, hogy elvisz egy második nászútra. Jele sincs, hogy lefoglalt volna bármit is.

– Van egy fényképe róla? Nem találtam az aktában.

– Adtam egyet Mrs. Raisinnek. Várjon csak egy kicsit.

Pár perc múlva Mrs. Horrington egy fotóval tért vissza. A képről egy kövérkés, pocakos, kopaszodó, őszes úr nézett vissza.

– Mióta ez készült, már festi a haját – közölte Mrs. Horrington. – Ez is egy jel.

– Visszaadom majd önnek – nyugtatta meg Toni.

– De minél hamarabb. Ha hétvégére nem mutat fel semmilyen eredményt, másik nyomozóirodát fogok megbízni.

Toni a szokatlan hőségben bekerekezett Mircester központjába. Az étterem

előtt letámasztotta a biciklijét és bement. A fényképezőgép a nyakában lógott.

A légkondicionáló kellemes hűvöse csapta meg, amikor megnyerő külsejű főpincér toppant elé.

– Fotókat készítetek a *Gloucester Food* című magazinnak – magyarázta Toni, és igyekezett a Charlestól ellesett kifinomult kiejtéssel beszélni.

– Nem tudom, a vendégeink örülnének-e, ha az étkezésüket fotózással zavarnák meg – felelte a férfi.

Toni észrevette, hogy a konyhából nyílik egy kiadóablak.

– Innen is fotózhatok – mutatott az ablakra. – Nagyon diszkrét lesz. Ez a legjobb időszak, amikor így tele van az étterem.

A főpincér nem sokáig tétovázott. A déli órákban ugyan jó volt a forgalmuk, de estére erősen visszaesett. Nem ártott volna a helynek egy kis reklám.

– Csak egy kis időre – mondta. – Már nem használjuk a kiadóablakot. A pincérek egyenesen a konyhából hozzák ki az ételt.

Bevezette Tonit a konyhába. A lány felhúzta a kiadóablakot és hátralépett. Megvárta, hogy aki odanéz, megszokja, hogy nyitva van. Szemügyre vette Mr. Horrington fotóját, aztán óvatosan a kiadóablakhoz lépett és kinézett rajta.

Meglátta Mr. Horringtonot, amint épp felemelkedik egy székről, és egy viszonylag fiatal nőre segíti fel a kabátját.

Toni kirohant a konyhából és odavetette a döbbent főpincérnek:

– Kint hagytam a felszerelés egy részét.

Elhelyezkedett az étterem előtt. Nem sok értelme lenne úgy fotózni a párt, ha már szétválnak és nyoma sincs köztük a vonzalomnak. Mr. Horrington azt mondhatná, csak egy vendég volt a hölgy.

Kiléptek az épületből. Toni felemelte a masinát.

A férfi a nő fülébe suttogott valamit, mire az kacagni kezdett. Toni kattintott. A forgalom zaja szerencsére elnyomta a zár kattánását. Mr. Horrington végigpillantott az utcán, jobbra is, balra is, de nem vette észre a lányt, aki egy parkoló autó mögött guggolt. Toni felemelkedett, hogy lássa, amint a pár egy szenvedélyes csókban forr össze.

– Megvagytok! – motyogta az orra alatt, miközben szorgosan kattintgatott,

amennyit csak tudott.

Később Agatha elbűvölve ingatta a fejét.

– Te *tényleg* szerencsés vagy! Én napokig követtem őket. Francia. Az estékre koncentráltam. Mindig sokáig dolgozott.

– Akkor valószínűleg a nő is ugyanott dolgozik – állapította meg Toni.

– Okos. Elmegyek Mrs. Horringtonhoz. Velem tartasz?

– Nem, meghagyom magának.

– Ebédeltél már?

– Még nem.

– Akkor ebédelj meg, aztán ha én is visszaértem, elmegyünk lakásnézőbe.

Amikor Agatha távozott, Toni Mrs. Freedmanhez fordult.

– Mikor várható a fizetés? Kezdek kifutni a pénzből.

– Pénteken. Gondolom, nincs bankszámlád, úgyhogy készpénzben kapod, míg nyitsz egyet. Költségeket még nem számoltál el. Ki tudok most utalni egy kis pénzt a házi kasszából. Vigyél magaddal egy költségnyilvántartó lapot, töltsd ki. Felszámíthatsz egy ebédet is abban a drága étteremben.

– De nincs számlám.

– Majd úgy vesszük, elveszítetted. Most itt van negyven font.

Toni elhatározta, hogy a lehető legtöbbet megtartja a pénzből, így a legközelebbi Burger King felé vette az irányt. Épp egy hamburgerrel végzett, amikor megpillantotta az ablakon át a bátyját, Terryt, amint az utcán tántorog. Részeg volt. Toni lebukott az asztal mögé, és addig ott rejtőzött, míg a bátyja el nem tűnt.

Délután Agatha elvitte a lakáshoz. Pici kis otthon volt: egy szűkös nappali, egy aprócska hálószoba, egy miniatűr konyha és egy fürdőszoba. Meglepő módon ez utóbbi volt a legnagyobb a lakásban.

– A bútorokat is megvettem – mondta Agatha. – Elég randa, de majd

apránként lecserélheted, ahogy gyarapodsz. Legalább van ágyad. Én majd adok ágyneműt és törülközőket. Most hazaviszlek, hogy összepakolhass. Minden gyorsan ment, úgyhogy nem kell két hetet várni, rögtön beköltözhetsz.

Toninak elszorult a torka a hálától, amikor Agatha átadta neki a kulcsokat. Késztetést érzett, hogy megölelje az asszonyt, de aztán arra jutott, hogy az ember nem ölelget olyasvalakit, mint a nagy Agatha Raisin.

Míg Agatha visszafelé autózott Carseleybe, vegyes érzések kerítették hatalmukba. Az igaz, hogy Toni egyszerűen csak szerencsés volt, de arra az étteremre ő is gondolhatott volna. Toni monoklija gyorsan halványult. Milyen csodálatos fiatalnak lenni, gondolta Agatha. Milyen felemelő, amikor nem kell elszenvedni a közelgő öregség megalázó nyűgjeit – terebélyesedő derékbőség, bajuszka, fakuló haj, fájós csípő. Eltökélte, hogy beugrik a Beau Monde kozmetikába Eveshamben, és megkéri Dawnt, hogy tegyen egy kis csodát az arcával a hétvége előtt.

Négy

Agatha szombat reggel borúlátóan indult el Charlesszal az udvarházba.

– Mi van veled? – faggatta Charles. – Olyan kedvetlen lettél.

– Ezek a válási ügyek. Utálok őket. Az a kettő, amit Toni megoldott, nem volt olyan rossz.

– Miért?

– Mert gyerekek nem voltak érintve benne. De a két újabb esetben már van gyerekek.

– Csak nem a lelkiismeretedet nevelgeted életed ilyen késői szakaszában, Aggie?

– Nem vagyok életem késői szakaszában, és igen, piszkosul nehéz.

– Nem lehet megúszni a válásokat, ha magánnyomozó irodát vezetsz.

– Nem csak erről van szó – magyarázta Agatha –, de itt van ez a hétvége. Átadtam magam képzeletben egy Poirot-szerű sztorinak, és most úgy érzem, csupán egy bolond öregasszony paranoiájáról van szó.

– A mai napot kibírjuk valahogy – mondta Charles –, aztán ha úgy döntünk, hogy a nő bolond, majd elpucolunk. De annak alapján, amit meséltél, a végrendeletével tökéletes célponttá tette magát.

– Figyeld a térképet – intette Agatha. – Ne felejts el szólni, ha Upper Tapor felé kell kanyarodni. Nem akarom még egyszer végigcsinálni azt a gyaloglást a földeken át. Mellesleg esőre áll.

– Már jó párszor esőre állt az elmúlt pár napban – replikázott Charles –, de aztán mindig szétoszlottak a felhők, és újra kisütött a nap. Vidulj fel! Jobban fogod érezni magad, ha már ott leszünk és kiderítjük a turpisságokat. Aztán ha az öreglány még életben lesz este is, elhúzhatjuk a csíkot.

- Maradnom kell. Az asszony csinos kis összeggel honorál hétvégére, és mivel Toninak teljes bért fizetek, kell a pénz.
- Néha meglep a nagyvonalúságod, Aggie.
- Mondja ezt az, aki rendre otthon felejt a pénztárcáját, amikor vacsorázni megyünk... Épp neked nem kellene meglepődni.
- Naaa...

Upper Tapor határában megpillantották az udvarház tábláját. Agatha végighajtott a jól karbantartott úton, és gyorsan a háznál találták magukat.

Phyllis Tamworthy fogadta őket.

- Azt hittem, a fiát is hozza – mondta Agathának.
- Roy Silver nem a fiam – felelte Agatha mogorván. – Bemutatom a kollégámat, Sir Charles Fraith-t.
- Ó, „Sir”? – vigyorodott el Phyllis. – Az én sznob lányaim odalesznek magáért. Megmutatom a szobáikat. Vagy együtt alszanak?
- Nem – vágta rá Agatha, meg sem hallva a gúnyosan elmotyogott „talán”-t Charlestól.

Agathát meglepte a hálósobája látványa az emeleten. Phyllis nyilvánvalóan el akarta kerülni a méltóságteljes lakosztályok látszatát. Mintha minden berendezés az Ikeából származott volna. A dekoráció a barna árnyalataiban játszott: sötétbarna szőnyeg, világosbarna függönyök, krémszínűre festett falak és egy rozsdaszín paplan az ágyon.

Az ablak melletti asztalkán egy televíziókészülék állt. Agatha pont úgy érezte magát, mint egy háromcsillagos hotelben.

Amíg kicsomagolt, Charles jött át hozzá.

- Nem vagyok olyan romantikus alkat, mint te – kezdte –, de meg kell hagyni, ezeken a szobákon meglepődtem. Korántsem ide illő a komor díszlet. Igazán elkésérít ez a ház. Elbűvölő kis családi fészek lehetett egykor.

Phyllis kopogás nélkül lépett be, a kötényébe törölgette a kezét.

- A szalonban mindannyian ott leszünk pontban egy után. Jimmy szombatoként délben bezárja a boltot. Az ostoba. Ilyenkor csinálhatná a

legnagyobb forgalmat, de hát próbálja valaki meggyőzni... Ha elkészültek, jöjjenek le.

Amikor Mrs. Tamworthy távozott, Agatha Charleshoz fordult.

– Gyorsan kipakoltál.

– Nem csomagoltam ki teljesen – felelte Charles. – Elég volt egy pillantás a szobára, és arra jutottam, a gyors menekülés még hasznos lehet. Na, menjünk le és vállaljuk a következményeket!

A szalonba belépve Agatha felmérte az egybegyűlt kompániát, és szomorúan állapította meg, hogy rég látott ilyen szokványos emberekből álló társaságot.

Mialatt Phyllis bemutatta neki a családot, jól bevéste magának, ki kicsoda. Phyllis Sadie nevű lánya, Sir Henry Field felesége alacsony, duci kis asszonyka volt, fényes, kék selyemből készült nadrágkosztümben. Sir Henry természetellenesen nyájasnak és fellengzősnek mutatkozott, mintha épp egy szereplőválogatásról érkezett volna. Az elvált lány, Fran éppolyan vékony volt, mint amilyen gömbölyű a nővére. Fehér haja erős dauertől göndörödött, és olyan meghatározhatatlan vonásokkal bírt, mintha valaki egy spongyával letörölte volna az egyedi jellegzetességeket az arcáról. Bő tweedszoknyát és Aertex-blúzt viselt. „Évek óta nem láttam Aertex-blúzt”, mélázott el Agatha.

Bert, az idősebb fiú alacsony, kerek arcú, kopasz fickó volt, lebiggyedő ajakkal, ami olyan ábrázatot kölcsönzött neki, mintha mindig elégedetlenkedne. Az öltönyét szemlátomást még egy soványabb korszakában szabták rá.

Tweedkosztümös felesége, Alison uralkodó típusnak látszott. Darabos, nyers vonásaihoz enyhén kidülledő barna szempár tartozott. Fran lányától, Annabelle-től Charlesnak felragyogott a tekintete.

A késő harmincas éveiben járó, tejfehér bőrű nő sűrű, aranybarna hajkoronát viselt. Kiragyogott a hétköznapi társaságból. Sadie lánya, Lucy viszont éppolyan sivár látványt nyújtott, mint az anyja, Lucy nyolcéves lányáról, Jenniferről pedig messziről üvöltött, hogy ő a család kicsi kedvence.

Agatha előző este felhívta Phyllist, hogy megkérdezze: mit mondjon a

vendégeknek, honnan ismerik ők ketten egymást. Phyllis azt tanácsolta, mondják azt, hogy öt évvel ezelőtt Bournemouth-ban találkoztak, ahol Phyllis a vakációját töltötte az Imperial Hotelben.

Jimmy, a kedvenc fiú érkezett meg utoljára. Görnyedt vállal lépett be, hosszúkás arca, beesett mellkasa azt a látszatot keltette, mintha a gyűlöletes munkával töltött évek súlya alatt hajlott volna meg.

Agatha eltöprengett, vajon Phyllis vendéglátós cégtől rendelt-e ebédet ilyen sok emberre. Sherryt szolgáltak fel. Még Agatha kifinomultnak nem mondható ízlésének is szörnyű volt. Charles azt motyogta, ez biztos angol sherry, ami igaznak is bizonyult.

– Emlékeztek még azokra az időkre, amikor lehetett angol sherryt kapni? – kérdezte Phyllis. – Olyan olcsó volt, hogy minden alkalommal, amikor kiürült az üveg, lementem az italmérésbe, és megtöltöttem. Helyben csapolták. Még mindig van pár üveggel a pincében.

– Jaj, anya – húzta el a száját Fran, és idegesen pillantott Charlesra. – Mit gondol majd így rólad Sir Charles?

Áttódultak a nagy ebédlőbe. Két nő, akik kinézetük alapján falubeliek voltak, és a viselkedésük azt sugallta, hogy a zúgolódókhoz tartoztak, felszolgálták az első fogást. Haragos tekintettel merték ki a tányérokba a borsólevest.

A hosszú mahagóni asztal csillogott, a porcelán a legjobb minőséget képviselte, de az asztal főbb pontjain elosztva közönséges, bolti ketchupos és majonézes flakonok álltak. Második fogásként tésztában sült marhahúst és vesét szolgáltak fel sült krumplival és borsóval. A hús kemény volt, a vese túltengett a steak mellett, a tészta meg, mint a pergamen. Hozzá Blue Nun bort töltöttek.

– Én meglépek innen – súgta oda Charles a mellette ülő Agathának.

– Ne hagyj itt – könyörgött Agatha.

A beszélgetés erőltetetten folyt. Az időjárásról csevegtek, és olyan emberekről, akiket Agatha nem ismert.

Az almás pite és a gyümölcsösödő fölött – az alma savanyú volt, a sodó

csomós –, Phyllis, aki már kipirult a sokadik pohár Blue Nun után, feltette a kérdést:

– És mikor kapom meg az ajándékomat?

– Úgy döntöttünk, hogy akkor adjuk át, amikor a brandy és a kávé lesz soron.

– Ha az étkezés végére gondoltatok, rendben – mondta Phyllis. – De tudjátok, hogy nem szeretem a brandyt. Megkóstolhatjátok helyette a bodzaboromat. – Agatha! – kiáltott át Phyllis az asztal túlsó végére. – Saját magam szedem a bodzát, és én készítem belőle a bort. Semmi sem fogható hozzá!

– Azt lefogadom – motyogta Charles fanyarul.

Amikor kihozták a kávékat, a családtagok egyenként felemelkedtek és kisiettek. Mindannyian a maguk ajándékával tértek vissza. Szemlátomást senki nem érezte szükségét, hogy mélyebben a pénztárcájába nyúljon valami tisztességes ajándék érdekében. Néhányuk könyvet hozott – Agatha felismerte a leárazott kiadványokat, amelyeket a maradék készletekre szakosodott, olcsó könyvesboltokban lehetett kapni. Jimmy mackó formájú meleg vizes palackkal lepte meg az anyját, Frantól nyakláncot kapott. Agatha pont egy ilyet látott nemrég a Marks & Spencer ékszerrészlegén.

Sadie Agathára és Charlesra meredt.

– Maguk nem hoztak édesanyának ajándékot?

– Nem volt időnk beugrani a turkálóba – suttozta Charles.

Agatha érezte, hogy készül feltörni benne a nevetés. Hiába próbálta elnyomni, egyszer csak kirobbant, és hangosan hahotázni kezdett.

Phyllis hangja hasított bele a nevetésbe.

– Nem mondtam Agathának, hogy születésnapom van – közölte.

Agatha összeszedte magát, megtörölgette a szemét, elnézést kért, miközben mindannyian gyanakodva bámulták.

Aztán ahogy ott álltak fintorogva a bodzaborral – Phyllist kivéve –, a nyolcéves Jennifer egyszer csak megszólalt.

– A nagymamám – kezdett bele Sadie-re pillantva –, azt mondta, nem

érdemes neked semmi szépet hozni, mert ki akarsz cseszni mindnyájunkkal.

Megállt a kés a levegőben. A csendet Jennifer anyja, Lucy törte meg.

– A gyerek csak viccelt! Ez a szörnyű állami iskola, ahová jár... Ha magánintézménybe ment volna, nem beszélne így...

Phyllis felemelkedett.

– Elfáradtam – jelentette be. – Hat órákor találkozunk a délutáni teánál.

– Jaj, *anya!* – nyögött fel Sadie. – Már senki, de senki nem fogyaszt délutáni teát.

– Én igen – közölte Phyllis kurtán.

– Haza akarok menni! – kiabálta Jennifer.

– Nagyon jó ötlet, drágám – helyeselt az anyja, Lucy.

Sadie, Jennifer nagyanyja is hozzászólt.

– Igen, menjetek, drágáim. Úgysem hagy ránk semmit, bármennyit is időzünk itt.

– Jó gondolat! – visszhangozta Annabelle. – Én is megyek.

– Gyere – szólt oda Charles Agathának –, járjunk egyet.

Odakint Charles felnézett az égre.

– Úgy tűnik, lassan véget ér a vénasszonyok nyara. Micsoda szörnyű kaják!

– *Fogásokra* gondolsz, nyilván – javította ki Agatha. – Legalább Annabelle, Lucy, meg az idegesítő gyerek távozásával kevesebben maradnak, akiket meg kell figyelni. Itt lesz Sadie, Sir Henry, Fran, Bert, Jimmy és Alison. De egyikőjükben sem látok potenciális gyilkost.

– Bírjuk ki holnapig. Vagy már most menni akarsz?

– Phyllis egész hétvégére fizet. Ne hagyj itt, Charles.

– Persze, hogy nem hagylak itt – nyugtatta meg a férfi, aki már azt tervezte, felhívhatja magát egy barátjával valami sürgős ügyet füllentve, ami jó kifogás lenne, hogy távozhasson.

– Szerintem még mindig az ebédlőben vannak – vélekedett Agatha. – Hasznos lenne hallgatózni kicsit. Arra van az étkező. Látom, ahogy Sir Henry le-föl járkál és hadonászik, nyitva vannak az ablakok. Ha közelebb lopakodunk és behúzódunk oda a babérbokrok közé, mindent hallhatunk.

Óvatosan settenkedtek előre, míg el nem takarták őket a bokrok. Sir Henry jól artikulált beszéde tisztán kivehető volt.

– Próbáltam szót érteni veled. Így kisémmizni a saját húsát és véréét!

– És ha te szépen megkérnéd, Jimmy? – vetette fel Bert. – Te mindig a kedvence voltál.

Jimmy dühösen csattant fel.

– Kedvence? – vetette oda. – Odaláncolt abba a rohadt boltba. Hogy vannak a bütykei ma reggel, Mrs. Smith? És most mindenki engem gyűlöl, amiért ő eladja a helyet. Hamarosan eladósodom. Megkértem, hogy segítsen ki, mire azt mondta, rajtam múlik, hogy sikerre vigyem az üzletet.

Sadie is bekapcsolódott.

– Úgy tudom, hogy valamit meg akar változtatni a végrendeletben.

A bejelentést döbbsent csend fogadta.

– Ő mondta – folytatta Sadie. – Magától kezdett beszélni róla. A jövő héten fogja megváltoztatni. Állítólag egyeztetette az ügyvédjével, és a vagyont egy technikum építésére fordítja, papa emlékére. Amint eladta a házat, megkezd az építkezést, és gondoskodik róla, hogy a halála esetén is folytatódjon. Az iskolát az államra hagyja, úgyhogy még csak el sem adhatjuk.

– Bárcsak feldobná a talpát – morogta Alison, Bert felesége.

– Kicsit ledőlök – mondta Sadie. – Ó, Miss... Crampton, igen, most már leszedheti az asztalt.

Széklábak csikorogtak a padlón. Charles és Agatha kiosontak a bokrok közül.

– A francba, kétszeresen is a francba – állapította meg Agatha. – Mintha mindegyikben egy gyilkos lakozna.

– Mindegyikben egy unalmas flótás lakozik – kontrázott Charles. – Csak nyugi. Semmi nem fog itt történni.

– Igazad van. Túlesünk azon a rettenetes teán, és reggel elpucolunk. Karácsony este ráérsz egy vacsorára?

– Aggie, október van.

– Tudom, de egy igazi szép, régmódi karácsonyt szeretnék.

- A legutóbbi karácsonyi vacsorád katasztrófába torkollott. Mi ez a mánia?
 - Vágyom egy mesés karácsonyra.
 - Olyan nincs, Aggie. Nőj már fel. Karácsonykor minden ember csupa stressz. Isznak, összevesznek a rokonaikkal, míg végül kiderül, hogy mindig is utálták egymást. Túl romantikus vagy.
 - És mi a baj azzal? Manapság minden csak a szexről szól!
 - A szerelem gyakran a vágy álruhájában érkezik, vagy késői hála képében.
 - Majd meglátod – mondta Agatha. – Csak egyszerűen gyere el karácsonykor vacsorára.
 - Aha, valami több van emögött! James hol jár?
 - Utazgat. De karácsonyra biztosan hazajön.
 - És beálltok majd a fagyöngy alá?
 - Én most bemegyek – vágta oda Agatha morcosan. – Ó, csak nem egy esőcsepp volt ez?
- Charles felnézett az égre.
- Úgy tűnik.
 - Azt hittem, hatalmas égzengéssel érkezik majd az eső – állapította meg Agatha.
 - Igen, és Phyllis a dörgések közepette holtan zuhan az ebédlőasztalra, míg a villámfényben jól kivehető lesz fehér arca...
- Agatha kelletlenül elnevette magát.
- Valami ilyesmi.
 - Hagyj fel a képzelgéssel. Az élet sokkal unalmasabb és kiszámíthatóbb.

Hat órakor a társaság morcosan battyogott vissza az ebédlőbe. Odakint már egyenletesen esett. Mindenki leült a számára kijelölt helyre, Phyllis szokás szerint az asztalfőn telepedett le. Agathán és Charleson kívül Sadie, Fran, Sir Henry, Bert, Alison és Jimmy ülték körül az asztalt. A tea már készen állt. A tálalón egy kanna várakozott, mellette tej és cukor. Az asztal közepén emeletes kínálótál helyezkedett el, az alsó szintjén vékonyra szelt vajjas kenyerek, a másodikon teasütemény, fánkocskák a harmadikon, legfelül

krémesek sorakoztak.

Mindenki előtt egy tányér várakozott sovány sonkával, tojással, borsóval, mellette egy-egy tálkányi furcsa kinézetű saláta.

Agatha megbökögte a villájával.

– Mi van ebben? – érdeklődött.

– A saját kreációm – büszkélkedett Phyllis. – Petrezselyem, reszelt sárga- és fehérrepa, valamint fejes saláta. A többiek hazamentek?

– Igen, anya – felelte Jimmy. Az eső áztatta ablakokról visszaverődő szürkés fényben sápadtnak látszott.

– Az ő bajuk – mondta Phyllis. – Lássunk neki. Az asszonyokat hazaküldtem. Nincs értelme fizetni a felszolgálásért, amikor ki tudjátok magatokat szolgálni.

Phyllis több kísérletet is tett, hogy beszélgetést kezdeményezzen, de senki nem kapcsolódott be. Agatha, amikor már nem bírta elviselni a Phyllis megszólalásai után beálló csendet, az időjárásról kezdett csevegni.

– A kerteknek nagy szüksége volt az esőre – magyarázta –, de mégis olyan lehangoló. – Amikor látta, hogy senki nem figyel rá, elhallgatott.

Egy újabb hosszú csend után Fran hirtelen felkapta a salátástálkáját és az üres kandallóba vágta.

– A francba veled, anya, és ezzel a nyomorult nyúleledellel, meg a spórolásoddal is! Saját véreidet forgatod ki az örökségükből! – tört ki könnyekben Fran, majd elrohant az asztaltól.

Agatha meglepve látta Phyllis csillogó szemében, hogy milyen jól szórakozik a jeleneten.

– Ezt magadnak köszönheted – jegyezte meg Bert.

– Jobb lenne, ha egy fogadóban néznék szállást ma estére – súgta oda Charles Agathának. – Nem bírom ezeket a förmedvényeket megenni.

Jimmy félig felemelkedett a székről.

– Anya, szeretném eladni a boltot.

– Az az én nevemen van, fiam. A halálom után száll rád a tulajdonjog.

Jimmy keserűen motyogta:

– És az mikor lesz?

Phyllis döbbenetesen nézett a fiára, Agatha most először látott rajta fájdalmat, mióta találkoztak.

Felállt az asztaltól és megtántorodott. Az arcán különös kifejezés suhant át. Tett egy lépést, de abban a pillanatban a földre rogyott. Jimmy odarohant, hogy felsegítse.

– Csak fáradt vagyok – motyogta Phyllis. – Kísérj a szobámba.

Úgy támolygott, mint egy részeg, miközben a fia kiterelgette az ebédlőből.

– Talán orvost kellene hívni – aggódott Agatha.

– Már volt ilyen korábban is – intette le Bert. – Gyenge a szíve. Ha lepihen, mindig rendbe szokott jönni.

– Akkor is látnia kéne orvosnak – erősködött Agatha. – Adják meg a nevét, számát, és felhívom.

– Ön nem családtag – vágta rá Bert határozottan. – Nincs szükség cirkuszra.

Nem sokkal később az emeleten Charles lépett be Agatha szobájába.

– Felmentem megnézni, hogy van Phyllis. Fran jött ki tőle, azt mondta, jól van, szóval nem mérgezés. Úgy értem, ha megmérgezték volna, az hányással, görcsökkel járna. Szabaduljunk el innen egy kis időre, és keressünk egy kiskocsmát, ahol megvacsorázhatunk.

– De nem itt a faluban. Valahol máshol – szögezte le Agatha.

Egy fogadóban elköltött kolbászos, tojásos, sült krumplis vacsora után Agatha és Charles félig újjászületve visszatértek a házba. A szalonból televízió hangjai szűrődtek ki.

– Biztos mindannyian nézik a tévét.

– Gyere velem! – intett Charles.

Előresietett az emeletre vezető lépcsőn, majd végigsétált a folyosón.

– Úgy alakították ki, mint egy hotelt – jegyezte meg. – A nagyobb hálósobákat kettéválasztották. Itt is vagyunk. – Finoman megkocogtatta az ajtót.

Semmi válasz.

– Menjünk be – javasolta Agatha.

Charles elfordította a gombkilincset, és mindketten beléptek. Egy éjjelilámpa fényénél megpillantották Phyllist.

Agatha közelebb lépett és lenézett a nőre.

– Charles – dadogta remegve. – Szerintem meghalt.

Phyllis az ágynemű tetején feküdt, abban a ruhában, amit a teázásnál viselt. Fekete blúzához salátadarabkák tapadtak.

Charles megtapintotta a pulzusát, de nem érzett semmit.

Egyszer csak Fran szólalt meg az ajtóban.

– Mit csinálnak?

– Azt hiszem, az édesanyja meghalt – közölte Agatha.

Fran az ágyhoz rohant. Egy pillanatig az anyjára meredt, aztán az éjjeliszekrényen álló telefon után kapott.

– Hagyjuk így a szobát, ahogy van – rendelkezett Agatha. – A földszintről telefonáljon.

– Micsoda...?

– Az az érzésem, az édesanyját meggyilkolták.

– Maga teljesen megőrült. Kihívom az orvost, anyám nyilván szívrohamot kapott.

– Nem az édesanyja barátja vagyok – közölte Agatha. – Detektívként jöttem. Azért hívott ide, mert azt gyanította, hogy valaki a családból meg fogja ölni.

Fran halálsápadt lett. Agatha úgy látta, ez az utóbbi hír jobban sokkolta, mint az anyja halála.

– Ez örültség – suttozta Fran. – Telefonálok a földszintről.

– Menjünk és zárjuk be az ajtót. Meg kell várnunk a rendőrséget.

A hír villámgyorsan elterjedt a házban, a családtagok mindannyian az ebédlőbe gyűltek.

– Dr. Huxley már úton van – jelentette be Fran.

– Nem a rendőrséget hívta? – szegezte neki a kérdést Agatha.

Az ebédlőben kórusban csendült fel a döbönt „miért?”.

– Azért – emelte fel hangját Agatha, hogy elnyomja a zsongást –, mert mint Frannek is említettem, nyomozó vagyok. Az édesanyjuk azért bérelt fel a hétvégére, hogy megvédjem őt. Úgy vélte, egyikőjük az életére fog törni.

– Öreg volt már – szólalt meg Sir Henry. – Begolyózott. Van rá bizonyíték. Itt is van az orvos!

Agatha körbehordozta tekintetét a szobán. A döbbenet és a félelem különféle megnyilvánulásait látta, de gyászolni senki nem gyászolt.

Bert az ajtóhoz sietett, és beengedte a doktort.

– Itt a szobája kulcsa – nyújtotta oda az orvosnak Agatha. – Úgy gondoltam, jobb zárva tartani addig, míg megérkezik a rendőrség.

Dr. Huxley kistermetű, cingár, fontoskodó ember volt. Elvette a kulcsot és szárazon megjegyezte:

– Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Tamworthyt szívroham vitte el. Elég gyenge volt a szíve. Gyógyszereket is szedett.

Bert az emeletre vezette az orvost.

– Kimegyek kicsit friss levegőt szívni – mondta Agatha.

– Esik – intette Charles.

– Nem érdekes.

Agatha kisétált, előhúzta a mobilját és tárcsázta a mircesteri rendőrséget. Röviden beszélt, aztán visszasietett a házba.

– Ha az orvos távozott – fordult Sadie Agathához –, azonnal pakoljanak össze és hagyják el a házat. Ez már a mi otthonunk, és maguk itt nem szívesen látott vendégek.

Súlyos csend ült a szobán, míg az orvost várták.

Mintha sosem akart volna végezni, de végül csak megjelent a doktor a lépcsőn.

– Mrs. Tamworthy békésen elaludt, amikor megállt a szíve. Kiállítottam a halotti bizonyítványt és átadtam Mr. Albert Tamworthynek.

Fran szikrázó szemekkel nézett Agathára.

– Na látja! És most kifelé.

Agatha hallotta a távolból a rendőrségi szirénákat.

– Kihívtam a rendőrséget – közölte.

Mindenki felháborodottan hördült fel. Fran dühösen Agathának rontott. Agatha egy fotel mögé ugrott, de Fran utánacapott és megragadta a haját. Charles rángatta el onnan.

– Nincs joga megkérdőjelezni a szakvéleményemet – jelentette ki az orvos, amikor a dühös hóbörgés elcsitult.

A szirénák hangja már a kocsifelhajtóról hallatszott.

Aztán jó erősen megzörgették a bejárati ajtót.

– Rendőrség! – kiáltotta valaki.

Bert ment ajtót nyitni. Wilkes felügyelő lépett be, akit Bill Wong követett, Agatha régi barátja. Mögöttük négy közrendőr sorakozott.

– Doktor Huxley vagyok – mutatkozott be az orvos. – Megvizsgáltam Mrs. Tamworthyt és szívroham beálltát állapítottam meg.

Wilkes rá sem hederített.

– Mrs. Raisin, amikor telefonált, egy levelet említett.

Agatha elővette a táskájából Phyllis levelét. Wilkes gumikesztyűt húzott, gyorsan átolvasta, majd átadta Billnek, aki szintén kesztyűt húzott, mielőtt óvatosan egy borítékba helyezte a papírlapot.

– Ennek a levélnek az ismeretében meg kell várnunk az igazságügyi orvosszakértőt – mondta Wilkes. – Már úton van. Megvárom a jelentését.

– Ha az ebédlőt még nem tették rendbe – szólalt meg Agatha –, jó lenne lezárni. Mrs. Tamworthy halálát valamelyik étel is okozhatta, amit fogyasztott.

– Vezesse egyik kollégámat az étkezőbe – rendelkezett Wilkes. Odakintről motorzúgás hangja hallatszott. Wilkes kinézett az ablakon.

– Megérkezett az orvosszakértő. Mindjárt itt lesz a helyszínelő csapat.

Senki ne hagyja el a szobát.

Az egyik rendőr beengedte a patológust, Wilkes és Bill követték az emeletre.

Mindenki kővé dermedve ült.

Wilkes hamarosan felhívott magukhoz egy rendőrt. A férfi nemsokára újra lefelé csattogott a lépcsőn, kisietett a patológus kocsijához, majd egy nehéz táskát cipelve tért vissza, és felvitte az emeletre. Agatha, aki előzőleg az ablakhoz lépett, hogy kinézzen, most azon morfondírozott, vajon mi zajlik odafent.

Jimmy hirtelen cigarettára gyújtott. Némi habozás után Sadie is követte a példáját. Egy megkönnyebbült sóhajjal Agatha is megtalálta a maga cigarettásdobozát.

A kandallópárkányon álló óra röviden zümmögött egyet, mielőtt az egész órát jelző giling-galangolásba kezdett volna. Tizenegy volt.

Amikor már kezdték érezni, hogy az egész éjszakát várakozással kell tölteniük, felbukkant Wilkes.

– A patológus előzetes vizsgálatot végzett egy hordozható, deszorpciós elektropray ionizációs tömegspektrométer segítségével.

– Vagyis? Ne kavarjon minket össze itt a tudománnyal, fogalmazzon érthetően – csattant fel Sir Henry.

– A test állapotából és a ruhán maradt salátadarabokból következtetve, figyelembe véve továbbá, hogy az áldozat a kezében egy gyökeret szorongatott, a patológus arra jutott, hogy Mrs. Tamworthyt valamilyen alkaloidokat tartalmazó növényvel, például bürökkel mérgezték meg. Továbbra is itt kell maradniuk addig, amíg a helyszínelő csapat átvizsgálja a házat. Odakint már leparkolt egy mozgóiroda. Ott egyenként ki fogom önöket kérdezni. Először önt, Mrs. Raisin. Kérem, jöjjön velem.

Sápadt, döbönt arcok fordultak Agatha után, amint Wilkes nyomozót követve elhagyta a szobát.

Charles elnyomott egy ásítást. Hirtelen rátelepedett az unalom. Azon járt az esze, hogy tudna mihamarabb távozni.

A mozgóirodában Wilkes Agathához fordult.

– Kezdjük az elején – javasolta.

Agatha ismét elmondta a levél történetét, aztán a végrendeletről beszélt, és Mrs. Tamworthy szándékáról, mely szerint a technikumra hagyja a vagyonát. Felfedte Phyllis arra vonatkozó tervét is, hogy eladja a házat és a birtokot a faluval, aminek a bevételeit szintén az iskolára óhajtotta fordítani. Elmondta Wilkesnek, hogy a helybéliek mennyire felzúdultak ezen.

Wilkes kifaggatta, mit ettek.

– Mindenki előtt volt egy salátástálka – mondta Agatha. – Lehet, hogy valaki elkülönített egyet Mrs. Tamworthy számára. Amikor felállt az asztaltól, úgy támolgott, mintha részeg lenne. Alig tudott járni. Okozhat bénulást ez a mérgezés?

– A patológustól úgy értesültem – mondta Wilkes –, hogy egy nagyobb dózis mérgező bürök fokozatosan bénította le az egész testet. A tudata végig tökéletesen működött. Az ágy mellett nem volt csengő, és semmilyen más módon nem tudott segítséget hívni.

– Kiabálni sem tudott?

– Nem, a hangszálai is megbénultak.

– Reszelt vegyes saláta volt – tette hozzá Agatha.

– A bürök gyökere nagyon hasonlít a fehérrépára – jegyezte meg Wilkes. – Van ötlete, Mrs. Raisin, melyikük követhette el a gyilkosságot?

– Pillanatnyilag azt hiszem, bármelyikük képes lett volna rá. Charlesszal kimentünk vacsorázni egy kocsmába, de előtte még láttuk, hogy Fran jön ki Mrs. Tamworthy szobájából. Azt mondta, rendben van az anyja. Ó, és Fran nagyon dühös lett, hogy kitagadják az örökségből – pontosabban nem kitagadják, csak épp Phyllis azt tervezte, hogy a birtokeladásból származó összeget a technikumba fekteti, ami aztán halála után az államra száll. Fran a kandallóba vágta a salátástálját. Az ebédet egyébként két falubeli asszony szolgálta fel. Ez a nap közepén volt. Azt hiszem, ők el is mentek, miután

leszedték az asztalt. Mrs. Tamworthy büszke volt rá, hogy saját kezűleg készítette a salátát. De hogy került a kezébe az a gyökér? Esküszöm, hogy semmi nem volt nála, amikor kiment az ebédlőből.

– És Sadie családja elment ebéd után?

– Igen, és Annabelle is. – Agatha habozott egy pillanatig, elmondja-e Wilkesnek, hogy hallgatózott az ablak alatt, de végül nem beszélt róla. Tudta, hogy Bill Wong, a barátja közönyösen figyeli.

– Most ennyi – fejezte be Wilkes –, de később még lehet, hogy szeretnék beszélni önnel. Szóljon Charles Fraith-nek, hogy jöjjön be.

Agatha sietősen felpattant. Figyelmeztetnie kell Charlest, hogy a hallgatózást ne említse.

– Még egy pillanat – szól utána Wilkes. – Egyik hozzátartozón sem láttam, hogy lesújtotta volna a gyász. Elképzelhető, hogy mind benne voltak?

– Nem tudom – felelte Agatha.

– Ne felejtse el, hogy bármiről, amit hall vagy tapasztal, be kell számolnia nekem.

– Igen-igen. – Amikor Agatha kilépett a mobilegységből, Charles már odakint várakozott az egyik rendőr kíséretében.

– Csak egy szóra, Charles – fordult hozzá Agatha.

– Majd később – hárította Charles, és belépett a helyiségbe.

Némiképp megváltozott a látvány, amikor Agatha visszatért az ebédlőbe. Sadie, Sir Henry, Fran, Bert, Alison és Jimmy is gyász jeleit mutatták, most először.

– Szegény anya! – kezdett siránkozni Fran, amint meglátta Agathát. Gyanúsan száraz szeméhez egy zsebkendőt emelt. Sadie őszintén zokogott, ahogy Jimmy is. Bert sápadt volt és összetört, akárcsak a felesége. Sir Henry le-föl járkált, és egyfolytában azt motyogta: „Szörnyűség, szörnyűség!”

– Valamelyik falubeli lehetett – szólalt meg Alison. – Gyűléseket tartottak és a végtelenségig szőtték az összeesküvéseiket. A konyhába bárki besétálhat az oldalajtón át.

- De anya csak a tea előtt készítette el a salátát – vetette ellen Fran.
- Ezt honnan tudja? – kérdezte Agatha.
- Bementem hozzá a konyhába, hogy megpróbáljam észhez téríteni. Nem kell így rám nézni mindenkinek, hozzá sem értem a salátához!
- A szél egyre erősebb lett, most már süvöltött a ház körül.
- Hirtelen kialudtak a lámpák.
- A konyhában van gyertya – szólalt meg Fran –, csak nem hagyhatjuk el a szobát.
- Van itt egy olajlámpa – mondta Jimmy –, meggyújtom.
- Gyufa sercent, fellobbant a lángja, aztán felfénylett az olajlámpa. Aranyszínű ragyogásba vonta a környezetét.
- A rendőrségi mobilirodában világos van – állapította meg Sir Henry.
- Van generátoruk – felelte Alison.
- Nyílt az ajtó, Charles jelent meg, a rendőrrel a nyomában.
- Lady Field – szólt hangosan a tisztnak –, ön a következő.
- Elkísérem – ajánlkozott Sir Henry.
- A parancs úgy szól, hogy csak Lady Fieldet kísérjem ki – válaszolt kurtán a rendőr.
- Gyere, Aggie – paskolta meg Agatha vállát Charles. – Mehetünk.
- Csak így?
- Csak így. Gyere. Menjünk fel és csomagoljunk össze. Néhány rendőrnő vár, hogy kikísérjen minket, nehogy megmérgezzünk valakit kifelé menet.

Amikor már az autóban ültek, Agatha megszólalt.

- Nem mondtam el nekik, hogy hallgatóztunk az ablak alatt.
- Én igen – felelte Charles.
- Na, most majd jól kikapok! – siránkozott Agatha.
- De miért nem mondtad nekik?
- Hát, olyan szimatolgatós dolognak tűnt.
- Detektív vagy. Az a dolgod, hogy szimatolj. Egyébként Bill holnap reggel hív majd minket, hogy vallomást tegyünk.

Öt

Toni az ágyon feküdt kis lakásában, és hallgatta az eső kopogását a tetőn. Azon töprengett, vajon az anyja vagy a bátyja kapcsolatba lépnek-e a rendőrséggel. De némi feszült latolgatás után elvetette a lehetőséget. Agatha el fogja magyarázni a rendőröknek, miért sietett Toni megmentésére, és Terryt megbüntetik. Toninak nem kell többé a fejére szorított párnával feküdnie a tévé üvöltése miatt, vagy az anyja részeg cirkuszait hallgatva a szomszéd szobából.

Lekötelezve érezte magát Agathának. Remélte, hogy az ölébe pottyán majd egy igazán fontos eset, amit megoldhat. Ez jó lehetőség lenne arra, hogy meghálálja a nőnek mindazt, amit érte tett.

Agatha lassan autózott másnap reggel az irodája felé az eső áztatta, napos vidéken át. Nem Bill hívta, hanem a központi rendőrőrsről keresték, hogy jelenjen meg náluk. A falevelek a sárga, az arany és a barna árnyalataiban játszottak. Costwolds ilyenkor nyújtotta a legszebb látványt, már a turisták sem zavarták a látképet.

Costwolds Közép-Anglia ékszerdoboz, képeslapra illő zsúpfedeles házakkal, tarkálló virágoskertekkel.

Agatha, bár nem volt különösebben fogékony a szépségre, most nem tudott nem elmerülni a reggel varázsában. Hirtelen azt kívánta, bárcsak kevésbé ambiciózus lenne és visszavonulhatna, átadva magát a csendes falusi élet nyugalmanak.

De amint elérte Mircester szürke, külvárosi részét, máris az előtte álló napot tervezgette. Ki kell találnia egy magyarázatot, miért nem szólt a

rendőrségnek az ablak alatti hallgatózásról. Arra is rá kell jönnie, miért döntött úgy hirtelen Charles lovag, hogy hazatér saját otthonába, mondván, a rendőrség ott is ki tudja hallgatni.

Amikor beért az irodába, Mrs. Freedman azzal fogadta, hogy a rendőrség azonnal kéreti a mircesteri kapitányságra a vallomás ügyében. Agatha felmordult. Bill elé állni sem lett volna kellemes, de most majd magyarázkodhat a felettesének.

A rendőrség előtt észrevette, hogy Charles kocsija ott parkol. Ezek szerint őt is beidézték.

Belépett a kapitányságra. Az iroda nemrégiben új berendezést kapott, hogy „ügyfélbarát” legyen a hangulata. A hivatali zöldet száműzték, helyette napsárgának szánt, de inkább kénes színű tónus uralkodott. Két műanyag szobapálma hajlott egy fényes műbőr kanapé és két műanyag szék fölé, levelein megült a por.

Agatha megadta a nevét az ügyeletes őrmesternek, majd megkérték, hogy várjon. Így hát várt, közben cigaretta után sóvárgott. Fél óra is eltelt, mire behívták.

Egy kihallgatósobába vezették, ahol mindjárt látta, hogy ezt a helyiséget elkerülte az átalakítás. Ugyanaz a régi, karcos asztal a kávéfoltokkal és a beleégett cigarettanyomokkal, abból az időből, amikor még lehetett bent dohányozni.

– Üljön le, Mrs. Raisin – kínálta hellyel Wilkes. Bill nem volt jelen, ott volt viszont egy nő szürke egyenkosztümben. Arca sárgásan fakó, barna haja copfba fogva, a szája vékony, a szeme táskás.

A nő betett egy kazettát egy diktafonba és rámondta:

– Mrs. Agatha Raisin kihallgatása. Vezeti Wilkes nyomozó és Collins őrmester. Délelőtt tíz óra.

Amikor elkezdődött a kihallgatás, Agatha elszoruló szívvel konstataálta, hogy az őrmesternő fogja neki feltenni a kérdéseket. Wilkes is szigorú embernek tűnt, de Collins agresszív és vádló hangnemben bombázta a kérdésekkel.

– Ön pedig – csattant fel egy ponton Collins – az ebédlő ablakánál hallgatózott Sir Charlesszal együtt, és mégsem közölte a rendőrséggel, amit hallott. Itt van Sir Charles vallomása. Hadd olvassak fel belőle.

Az őrmesternő felolvasta a precíz beszámolót arról, amit Agatháék az ablak alatt állva hallottak.

– Elfogadja ezt? – kérdezte Collins.

– Igen, így volt.

– Akkor miért nem mondta el nekünk? Van még valami, amit rejteget előlünk?

– Nincs – felelte Agatha félszegen, és érezte, hogy elpirul. – Mindent elmondtam.

– Tapasztalt nyomozónak tartja magát? – kérdezte gúnyos mosollyal Collins.

Agatha némán ült, nézte a nőt.

– Hát jó. Pillanatnyilag elfogadjuk a gyatra mentségét.

A kihallgatás még két órán át folyt könnyörtelenül.

Agatha egészen kifacsarva érezte magát, amikor végül kilépett a napsütésbe. Hunyorgott az erős fénytől. Körülnézett és látta, hogy Charles kocsija már nem parkol az épület előtt. Hozzá kellene már szoknia a férfi kiszámíthatatlan viselkedéséhez, győzködte magát. Visszaautózott az irodába, ahol maroknyi csapata már várta tőle a napi utasításokat.

Agatha épp belekezdett volna, amikor kopogtattak. Alison Tamworthy lépett be. A napsütéses idő ellenére egy Barbour-kabátot viselt, alatta tweedszoknyát és pamutblúzt. Máskor harcias arcán most sírás nyomai látszottak.

Agathára szegezte a tekintetét.

– Nem érdekel, a többiek mit mondanak – közölte. – Nekem tudnom kell.

– Kérem, üljön le – kínálta hellyel Agatha. – Azt kéri, találjuk meg, ki ölte meg az anyósát?

– Pontosan. A többiek azt hajtogatják, ugyan, hagyjam már. Csak a pénzre tudnak gondolni. De én nem fogok szünet nélkül rágódni. Ők nem tudják, de a

gyanú árnyéka ott lebeg mindegyikük feje fölött, amíg nem tisztázódik az ügy. Van saját pénzem.

Agatha jelzett Mrs. Freedmannek, aki odasietett egy jegyzetfüzettel.

– Szükségem van valamennyi névre és címre – mondta Agatha.

– Meg tudom adni – bólintott Alison. – Jimmy az üzlet fölött lakik, de most beköltözött a házba, és ott is marad, míg eldöntjük, mi legyen a birtokkal. A többiek is még ott vannak. Szeretném, ha visszajönne velem, és elmondaná nekik, hogy megbízta önt.

– Gondolja, közülük volt valaki? – kérdezte Agatha.

– Nem tudom elhinni. Szerintem valamelyik bajkeverő volt a faluból. Paul Chambers a hangadó.

– Jól van – felelte Agatha. – Mrs. Freedman ír egy szerződést önnek, amit alá kellene írnia. Toni, kínáld meg egy kávéval Mrs. Tamworthyt.

Mialatt Mrs. Freedman előkészítette a szerződést és Alison a kávéját kortyolta, Agatha ellátta az aznapi instrukciókkal Philt és Patrickot. Toni szomorúan pislogott. Agatha mintha a létezéséről is megfeledkezett volna.

– Ezzel megvolnánk – nyugtázta Agatha, amikor aláírták a szerződést. – Menjen előre, Mrs. Tamworthy, jelentse be nekik a hírt, hogy megbízott engem, és én egy fél óra múlva ön után megyek.

Amikor Alison távozott, Agatha elvigyorodott.

– Remek! Végre nem válási ügy. Toni, szeretném, ha velem jönnél, hátha azzal a híres szerencséddel valami kincset találunk.

Toni izgatottan ült Agatha mellett az autóban, míg Lower Tapor felé autóztak. Ő, Toni Gilmour egy udvarházba készül! Merchant Ivory-filmek grandiózus eleganciája kúszott be a képzeletébe. Lehet, hogy inas is lesz? Tea a teraszon? Krokett a gyepen? Toni farmert és inget viselt, és egyre az járt az eszében, bárcsak Agatha hagyta volna, hogy hazaszaladjon valami odaillőbb öltözékért.

Amikor a kapuhoz értek, Agatha így szólt:

– Szeretném, ha alaposan megfigyelnéd mindegyikőjüket és elmondanád nekem a benyomásaidat. A rendőrség még itt van, és nem lesznek boldogok a

jelenlétüinktől, de ehhez már hozzászóltam.

Miután Agatha leparkolt, megpillantotta Wilkes fejét a rendőrségi mobiliroda ablakán át.

Alison nyitott nekik ajtót.

– Sir Henryt ismét kihallgatják. A többiek a szalonban. Jöjjenek velem.

Jimmy, Bert, Sadie és Fran egy-egy széken ültek a szalonban. Dühös tekinteteket lövelltek Agathára. Bert szólalt meg elsőként.

– A feleségemnek megmondtam, hogy fogalmam sincs, mit tehet maga, amit a rendőrség nem tud. Pénzpocsékolás!

– A saját pénzemet használom! – csattant fel Alison.

– Hát, mi nem fogunk együttműködni – közölte Fran.

Alison a kandallóhoz lépett, és csípőre tett kézzel megállt velük szemben.

– Hát nem látjátok? Ha ez a gyilkosság nem oldódik meg, örökké ott lebeg majd mindannyiunk feje fölött. Az emberek megfordulnak majd utánunk és azt mondogatják: „Ez az a család, ezek azok az emberek, akik megölték az anyjukat!”. Mondjuk, úgy döntünk, hogy eladjuk a birtokot. Majd megpróbálják lenyomni az árat a szégyenteljes hírnevünk miatt.

A pénzzel megpendítette a megfelelő húrokat, gondolta Toni, titkon az arcokat fürkészsze.

Hosszú csend állt be, a szobában ülők lopva egymást figyelték. Végül Bert szólalt meg, látványosan vonakodva.

– Folytasd csak. Senki nem fogja magára venni, miután egyikünk sem követett el semmit.

– Mrs. Tamworthy... – szólalt meg Agatha.

– Szólítson Alisonnak.

– Rendben. Ha a helyszínelők végeztek a konyhával, szeretnék én is körülnézni ott.

– Jöjjön velem – hívta Alison.

Agatha hátrafordult Tonihoz.

– Ül le egy kicsit. Rögtön visszajövök.

Amikor Agatha kiment, Sadie, Fran, Bert és Jimmy mind hosszan Tonira

néztek. Aztán Sadie felkapott egy magazint és olvasni kezdett, Jimmy az ablakhoz sétált és kibámult rajta, Fran egy hímzőkeretre feszített fel egy kézimunkát, Bert pedig egy újságot kezdett lapozgatni.

Toni körülnézett a szobában. Az udvarház más volt, mint amilyenre számított. Antik hangulatnak nyomát se látta, bár kintről régi épületnek tűnt, talán tizennyolcadik századnak, finom cotswoldsi kőből megépítve. A szalonból ítélve mintha mindent, ami régi, kihajítottak volna, és egy belsőépítész látott volna munkához. A kanapét és a székeket bútorhuzat borította. Toninak az volt az érzése, mintha egy szállodában lenne, amit udvarház stílusúra dizájnoltak.

A pillantása Jimmyre esett. A férfi az ablakban állt és rágta a körmét. A vereség aurája lengte körül. Fran a sűrűn bodorított hajával és elégedetlenkedő arckifejezésével nem látszott felsőosztály-belinek. Toni arra gondolt, ha ráadnának egy virágos kötényt, egy főkötőt, és egy cigarettát nyomnának a szájába, úgy nézne ki, mint azok a gyárvárosokban élő északi nők, akiket egyszer második világháborús fotókon látott.

Bert is kilógott a sorból piros orcájával, kopasz fejével. A kövérkés, alacsony Sadie meg beillett volna bármilyen társasházi lakásba. Agatha azt mesélte neki az úton Lower Taporba, hogy a nő egy báróhoz ment feleségül. Különös. Toni csalódott – arra számított, hogy valamennyien Sir Charles-szerű jelenségek lesznek.

Agatha nem sok figyelemre méltót talált a konyhában. A saláta és a tea elkészítéséhez szükséges eszközöket már mind elvitték analízisre.

Agatha Alisonhoz fordult.

- Nem tudja, mennyi ideig lesz még itt a rendőrség?
- Azt hiszem, ma délután elhurcolkodnak, miután mind aláírtuk a vallomásainkat.
- És maguk mit terveznek utána?
- Elmegyünk együtt az ügyvédhez, hogy lássuk, maradt-e a régiben a végrendelet. Vagyis, négyünk között felosztva minden. Azután nem tudom.

Fran azt javasolta, együtt kéne maradnunk pár napig, hogy eldöntsük, mi legyen a birtokkal. Fran szeretné, ha a család tulajdonában maradna, és Sadie is így látja. De Jimmy és Bert el akarják adni.

– Amíg a rendőrség itt van, nem tudok előbbre jutni – magyarázta Agatha.

– Tudná folytatni a meggyőzésüket, miszerint mindannyiuk érdeke, hogy megtaláljam Mrs. Tamworthy gyilkosát?

– Megteszek minden tőlem telhetőt.

– Ez esetben ma a falura fogok koncentrálni – folytatta Agatha. – Megkeresem Paul Chamberst, a tiltakozók vezetőjét. Hol lakik?

– Övé a kocsmá. A felső szinten van a lakása.

– A kocsmá is a birtokhoz tartozik?

– Igen, a teljes falu.

– Ki az a két asszony, aki felszolgált? A nevük és a lakcímük kellene.

– Az egyikőjük Doris Crampton. A Körtefa-lakban él. A másik a nővére, Mavis, ő is vele lakik. Ők szoktak itt takarítani, és anyósom a felszolgálással is őket bízza meg, amikor közös ebédre gyűlünk össze. Jaj, milyen szörnyű ez az egész... A rendőrség bűnök nyomát keresi a környéken.

– Találni fognak?

– Szerintem igen. Elég gyakori errefelé.

– Honnan tudja? – kérdezte Agatha élesen.

– Rákerestünk a Google-ban Fran gépén ma reggel.

– Szólok Toninak, és bemegyünk a faluba.

Agatha figyelte az autóból a Lower Tapor felé irányító táblákat, miután a birtok főbejárata Upper Taporben volt.

– Nos, mit gondolsz? – pillantott oldalt Tonira.

– El sem hiszem – felelte Toni. – Egy élő színpad. Nem tudom hova tenni őket. Mint egy csoport turista, akik különféle hotelekbe járnak gyilkolászni hétvégenként. Tudja, akik beöltöznek a harmincas évek ruháiba, és valaki Poirot-t alakítja. Olyanok voltak, mintha arra várnának, mikor ölthetik fel a jelmezt és kezdhetik a kitalálást, ki a gyilkos. Nem tudok sokat az ilyen

kúriákról, de az az érzésem, ezek az emberek sokkal felszabadultabbak lennének a saját környezetükben. Bár a hely tényleg inkább egy hotelre hasonlít.

– Frannek és Sadie-nek nyilvánvalóan komoly elképzelései vannak, és mindketten a birtok úrnője címére vágynak – állapította meg Agatha. – De biztosan nem ennek a háznak az úrnői akarnak lenni. Kétlem, hogy bármelyikük is ki akarná vásárolni a másikat. Hacsak nem vesszük figyelembe, hogy Sir Henry

Field gazdag. Alison azt mondta, neki van saját pénze. Kíváncsi lennék, mennyi. Itt is van a kocsmá. Készülj fel a barátságtalan fogadtatásra!

Amikor beléptek a kőpadlós kocsmába, néhány helybéli baljós tekintettel méregette őket. Paul Chambers egy magas bárszéken ült a pult mögött és újságot olvasott.

Amikor meglátta Agathát, összehúzta a szemét.

– Hallottam már magáról – mordult fel. – Afféle hivatásos szimat.

– Magánnyomozó vagyok, és a család bérelt fel, hogy kiderítsem, ki ölte meg Mrs. Tamworthyt – összegezte Agatha.

A kocsmárosnak szokatlanul világos szeme volt, elképesztően szőke haja és hasonlóan fakó szemöldöke.

– Rossz helyen járnak – közölte, majd Tonira pillantott. – Újabban gyerekmunkásokat foglalkoztatnak?

– Vigyázz a szádra, haver – rakta helyre Toni. Agatha meglepetten nézett rá, Paul pedig elvigyorodott.

– Hú, de bátor! De kár a gőzért.

– Maga nagyon dühös, mióta megtudta, hogy Mrs. Tamworthy el akarja adni a birtokot – mondta Agatha.

– Igen. De nem öltem volna meg a vén szatyrot. Mire mentem volna vele? Senkinek nincs elég pénze, hogy átvegye a majort.

– És mi a helyzet Bert Tamworthyvel? Övé a téglagyár.

– Ja. De a téglagyár is a majorhoz tartozik.

– És Sir Henry Field?

– Kapott egy kis pénzt egy családi alapítványból. Arra elég, hogy ne kelljen dolgoznia, ennyi.

– Honnan tudja ezt?

– Utánanéztem.

– Biztos benne, hogy Mrs. Tamworthy kapott építési engedélyt a földjeire?

– Biztos. A hatholdas telken túl van egy terület, amit sosem használtak, csak néhány romos ház áll rajta. A tizenkilencedik században tíz volt belőlük. Akkor egy bizonyos Jeremy Twistle-é volt a major. Kitelepítette a lakókat, mert gazdálkodni akart azon a földön. De meghalt, mielőtt bármibe is belefoghatott volna, és a házak rommá lettek. Mrs. Tamworthy kijelentette, hogy mivel a földterület soha nem volt mezőgazdaságilag hasznosítva, joga van építeni rá, és szerzett is engedélyt. De nekünk semmi se jutott ebből.

– Miért? – kérdezte Agatha. – Vidéken kevés a ház.

– Baromi kevés a megfizethető ház – vágta rá Paul. – A nő gazdag betelepülőknak épített volna, de már elég beköltöző van itt, aki úgy felveszi az ingatlanárakat, hogy a falubeliek nem engedhetik meg maguknak.

– Ha a helybeliek nem adnák el az ingatlanjaikat a beköltözőknek, megállna az áremelkedés – jegyzete meg Agatha.

– Mit tud erről maga? Húzzanak innen!

– Tegnap járt az udvarházban? – kérdezte Toni.

– Nem, nem jártam, kis pimaszka.

– És tudja ezt bizonyítani?

– Naná, hogy tudom. De nem pazarolom az időmet arra, hogy egy ilyen kis csirkének az orrára kössem. Tudod mit? Gyere vissza ma este, ha megszabadultál a nagytól, és talán kapsz tőlem egy italt.

– Meggondolom – felelte Toni.

Agatha lehangoltan hagyta el a kocsmát. A korai ötvenes éveiben járt, jó lábai voltak, a haja fényes, de Toni hamvas fiatalsága mellett esélye sem volt.

Visszanyelte a büszkeségét és megszólalt:

– Lehet, hogy szaván kéne fognod.

– És maga hol lesz? – kérdezte Toni. – Kétlem, hogy erre egyáltalán

járnának buszok.

– Először kikérdezzük az asszonyokat, aztán hazamegyünk és összecsomagolunk pár holmit. Keresek egy hotelt a közelben és foglalok magunknak szobát. Kiteszlek majd a kocsmánál, és másnap reggel az udvarházban kezdem a munkát.

Lassan autóztak át a kis falun, míg megtalálták a Körtefa-lakot.

Az egyik asszony nyitott ajtót.

– Ó, maguk azok! Oszt mit akarnak?

Agatha jól emlékezett, a nő kövér volt és slampos. A haját egy kendővel kötötte fel, vaskos derekán ósdi virágos kötény feszült.

– Magánnyomozó vagyok – mondta Agatha. – Szeretnék pár kérdést feltenni a tegnapi nappal kapcsolatban.

A nő éles hangon bekiáltott:

– Doris! – A nővére lépett be. – Itt van egy kotnyeleskedő, hogy kérdezzessen arról, mi volt tegnap – magyarázta Mavis.

– Na még az kéne! – mordult fel Doris. – Maguknak segíteni. Maguk nem a rendőrség! – Felkapott egy seprűt a sarokból és meglengette. – Kifelé!

Agatha és Toni meghátráltak. Agatha úgy döntött, megkéri Phil Marshallt, hogy látogassa meg őket. Neki talán jobban megy majd a kíváncsiskodás.

A hotel, amire Agatha kora este bukkant, jobban emlékeztette Tonit egy udvarházra, mint a Tamworthy-ház. Meglehetősen drága volt, és Toni nehezen tudta csak legyűrni a feszengését.

Miután bejelentkeztek, Agatha megszólalt:

– Elviszlek a kocsmába és érted megyek egy óra múlva. Aztán megvacsorázunk. Egész nap csak egy szendvicset ettem.

Toni úgy érezte, elhagyta a szerencséje. A kocsmá estére megtelt, a pult mögött egy nő szolgált ki Paul mellett. Kócos, fekete hajú cigány lány, keskeny szájjal, csillogó, fekete szemmel, tekintélyes hátsóval.

– Hát itt vagy – üdvözölte Paul. – Mit iszol?

– Tonikot.

- Egy kis gint bele?
- Talán majd később.
- Paul! Mások is várnak – kiáltott oda a pultosnő.

Paul Tonira kacsintott.

- Ez Elsie. Féltékeny, mint a fene.
- A felesége?
- Nem, de szeretne az lenni.
- *Paul!*

– Gyere vissza éjfélkor – súgta Paul. – Találkozzunk a kocsmá előtt. Sok mindent mesélhetek.

– Legyen úgy – bólintott Toni. Megitta a tonikját, kiment a kocsmá elé, és felhívta Agathát.

Amikor Agatha megérkezett az autóval, Toni elmondta neki, hogy elhalasztották a találkát.

- Tudja, hogy nincs kocsid?
- Nem hiszem – felelte Toni.

– Visszamegyünk a hotelbe vacsorázni, aztán visszahozlak éjfélkor, és kiteszlek a kocsmá közelében.

A hotel éttermében jó hasznát vették Agatha határozott természetének. A pincér undok és kelletlen volt, mígnem Agatha rászólt, hogy tüntesse el a képéről a fagyos ábrázatot és szolgálja ki őket tisztességesen – mindezt jó hangosan hozta a tudomására. A pincért végül leváltotta egy szolgálatkész kolléganője.

– Próbálnak felsőbbrendűnek látszani – magyarázta Agatha. – De ez az angolok hibája. Azt hiszik, egy hely csak akkor előkelő, ha megalázzák a vendégeket. Jegyezd meg, ez a borsos steak kitűnő. Meg kéne tudni, kiszállítást vállalnak-e. Úgy terveztem, magam csinálom meg a karácsonyi vacsorát, de lehet, hogy biztosabb lenne másra hagyni.

- Hagyományos karácsonyokat tart? – kérdezte Toni vágyakozva.
- Eddig még nem. De ezúttal így tervezem. Szeretnék egy igazi, Dickens-

hangulatú karácsonyt pulykával, fagyönggyel meg mindennel, ami kell, tudod... – Agatha széles mozdulatot tett a karjával. – Az egész együtt.

– Nekünk sosem volt rendes karácsonyunk – közölte Toni.

– Hát, nekem segíthetsz. Remélem, hogy az exem visszatér addig az utazásából.

– Az exe?

– James Lacey. Utazó író.

– Ezek szerint békés válás volt...

– Igen, barátok maradtunk. De komolyan azt hiszem, hogy sosem fog túljutni rajtam.

– És maga túljutott rajta?

– Inkább edd a steakedet.

Később Agatha elfurikázta Tonit a kocsmá közelébe, de úgy állt meg, hogy a kocsiját ne lehessen meglátni. Mielőtt Toni kiszállt, Agatha a kezébe nyomott egy flakon paprikaspray-t.

– Csak a biztonság kedvéért, ha bepróbálkozna valami mókával. Tartsd a kezében.

Toni kiszállt és elindult a kocsmá felé. Holdfényes éjszaka volt. Paul egy autó mellett állt.

– Szállj be – rendelkezett. – Elmegyünk valahová, ahol tudunk beszélni.

Agatha, aki eddig gyalogosan követte Tonit, látta, hogy a lány beül Paul kocsijába. Agatha visszafutott a sajátjához.

Paul lassan, nyugodtan indult el, de amint maguk mögött hagyták a kocsmát, gyorsított, majd végigrobogott az úton, míg végül befordult egy traktornál és megállt a mezőn.

Leállította a motort, Toni felé fordult, a karját feltette az utasülés támlájára.

– Azt szeretném megtudni... – kezdett bele Toni határozottan.

– Felejtsd el. És hajolj közelebb. Adjuk át magunkat egy kis örömeck.

– Még mit nem! – közölte határozottan Toni.

Legnagyobb rémületére a férfi elkapta a nyakát és szorítani kezdte.

– Legyél csak jó kislány, és kedveskedj Paul bácsinak.

Toni érezte, hogy el fogja veszíteni az eszméletét. Hatalmas erőfeszítéssel felemelte a paprikaspray-t és képen fújta Pault.

A férfi akkorát üvöltött, mint egy megsebzett bika. Toni kinyitotta az ajtót és kizuhant a fűre. Fuldokolva és szentségelve Paul is kimászott.

– Megöllek, te kis ribanc! – ordította.

Ebben a pillanatban motorzúgás hallatszott. Agatha elszántan követte őket, és ugyancsak örült a holdfénynek, mivel fényszóró nélkül hajtott. Remélte, hogy a kocsija hangját elnyomja majd Paul motorjának zúgása. Amint meghallotta, hogy megállt az autó, ő is félreállt.

Az ordítás pillanatában Agatha a gázra lépett és a hangok irányába robogott. Látta, hogy Toni támolyogva próbál megállni a lábán, Paul meg a szemére szorított kezekkel közeledik hozzá.

– Állj! – kiáltott rá Agatha. – Fegyver van nálam.

Paul elhomályosult tekintettel is látta, hogy Agatha Raisin egy pisztolyt szegez rá.

– Támaszkodjon a kocsinak! – üvöltötte Agatha.

– Csak egy tréfa volt, ennyi az egész – fölényeskedett Paul.

– Tegye a kezét a háta mögé!

Paul az orra alatt káromkodva tette, amit a nő parancsolt. Agatha rákattintott egy bilincset. Aztán lecsatolta az övét a ruhájáról, és összekötötte a férfi bokáját.

– Jól vagy, Toni? – kérdezte.

– Fojtogatott – hörögte Toni. – Alig kapok levegőt.

– Ül le a fűre. Hívom a rendőrséget.

Hosszú volt az éjszaka. Toni vallomást tett, aztán bevitték a kórházba megfigyelésre. Agathának be kellett mennie a kapitányságra, ahol kihallgatták. Amikor hallotta a mezőn a sziréna erősödését, levette a bilincset a férfiről. Nem tudta, legális-e, ha egy civil használja, habár a szexshopokban lehetett kapni. Elhajította a bokrok közé a paprikaspray-t, és kitett az

anyósülésre egy félig üres flakon fekete borsot. A paprikaspray illegális az Egyesült Királyságban. Mindig magánál tartott egy kis fekete borsot arra az esetre, ha hazudnia kellene a paprikaspray-ről. Toninak lelkére kötötte, mielőtt bevitték a kórházba, hogy mondja azt: fekete borsot használt.

A kihallgatást a morózus nyomozó, Collins vezette.

– Hogy tudott ott tartani egy ilyen robusztus embert, mint Paul Chambers egyetlen övvel átkötve a bokájánál, míg kihívott minket?

– Azt hitte, fegyverem van.

– És van?

Agatha kinyitotta a táskáját, és előhúzott egy vízipisztolyt.

– Csak ez. Nem láthatta tisztán a szemébe szórt bors miatt.

– Miért hord az asszisztense fekete borsot a táskájában?

– Korábban borsos steaket ettünk a hotelben. Vacsora közben Toni kinyitotta a táskáját, és mutatta a borsosüveget. Megjegyezte, milyen mókás, hogy otthon épp borsos steaket akart csinálni.

– Szerintem maga hazudik – állapította meg Collins.

Agatha kijött a sodrából.

– Bizonyítsa be! Nézzen csak ide, láthatja az asszisztensem nyakán a támadás nyomait. Javaslom, hogy az igazi bűnösre koncentráljon, az én időmet meg ne pazarolja tovább!

Félórás kérdezősködés után Collins kikapcsolta a diktafont, és kimért hangon megszólalt:

– Nem kedvelem magát, Mrs. Raisin, és a módszereit sem. Fel kell szólítanom, hogy ne ártsa bele magát ebbe az ügybe, máskülönben előállítom, amiért akadályozza a rendőrséget a kötelezettsége teljesítésében.

– A család egyik tagja bízott meg, hogy oldjam meg Mrs. Tamworthy gyilkossági ügyét – tiltakozott Agatha.

– Na, menjen innen. És ne lássam magát még egyszer.

Hat

Tonit másnap reggel elengedték a kórházból. Hazament, átöltözött, aztán bement az irodába. Agatha ijedten sápítozott, amikor meglátta.

– Mars haza! – adta ki az utasítást. – Épp elég büntudatom van amiatt, ami történt veled. Gyerünk, pihend ki magad.

De Toni, aki lekötelezve érezte magát a lakás és a munka miatt, nem volt hajlandó hazamenni.

– Egy kicsit rekedt vagyok, ennyi az egész – mondta –, de ez csak apróság.

– Ha biztos vagy benne...

– Egészen biztos.

Patrick és Phil is bent voltak, a jegyzetfüzetek már előkészítve.

– Lássuk csak, mink van – kezdte Agatha. – Abban biztos vagyok, hogy az indíték csak a pénz lehetett. Bert téglagyára nem prosperál. Nem lenne rossz körbeszaglászni, Patrick, és rájönni az okára. A területen mindenfelé házakat húznak fel. Lehet, hogy Bert szerencsejátékos? Talán szeretője van? A felesége azt állítja magáról, van saját pénze. Mennyi? Ez érdekelne. És mit látott ez a tehetős nő az alsó-középosztálybeli Bertben?

– Sir Henrynek viszonylag szerény jövedelme származik egy családi alapítványból – folytatta. – Dolgozik valamit ez az ember? Ennek utánajárhatnál, Phil, de előtte még szeretném, ha elmennél Lower Taporbe, és megpróbálnád szóra bírni a két falusi asszonyt, akik felszolgáltak Mrs. Tamworthy utolsó napján. Megadom a nevüket és a címüket. Talán több szerencséd lesz, mint nekem volt.

Aztán Tonihoz fordult.

– Könnyebb lenne a lelkem, ha ma valami egyszerű munkát bíznék rád.

Még mindig van két elveszett kutyánk és három cicánk. Mrs. Freedmantól megkapod az adatokat.

Toni már nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzon, de aztán inkább úgy döntött, mint a legtöbb újonc alkalmazott, hogy legjobb, ha azt teszi, amit mondanak neki.

Agatha ismét áttette székhelyét az udvarházba. Kíváncsian töprengett, mit csinálhat Charles. A férfi kétségkívül hol felbukkant, hol eltűnt, de általában kitartott Agatha mellett minden megoldandó esetről – többé-kevésbé.

Enyhén csípős volt a levegő. Fehér felhők tornyosultak a halványkék égen. Talán most az egyszer jön egy hideg tél, mélázott Agatha. Talán még hó is eshet. Már látta is maga előtt a házat teli boldog vendégekkel, mindenféle magyal és fagyöngy, duruzsoló kandallótűz, és a magas, elegáns James, amint rámosolyog...

Bevett egy kanyart, és kis híján összeütközött egy traktorral. Lehúzódt az útpadkára, hogy elengedje a hatalmas járművet, közben az orra alatt szitkozódott. A traktor vezetője nagyképpően nézett le a magasból Agathára, a szájából cigaretta lógott. Agatha épp elég morcos volt a kialvatlanságtól.

– Barom! – kiáltotta oda.

A férfi szeme összeszűkül, majd nekilátott lekászálódni a traktorról. Agatha eltekerte a kormányt, a gázra lépett, és sikerült elslisszolnia a traktor mellett. Még látta a férfi dühtől eltorzult arcát a visszapillantó tükörben.

„Uralkodnom kell magamon – gondolta Agatha. – Ha Paul Chambers óvadékkal kiszabadul, épp elég veszély leselkedik majd rám a helyi hangoskodóknak köszönhetően, nem kell keresni mellé az újabbat.”

A házban csak Fran, Sadie és Alison tartózkodtak.

– Hol vannak a többiek? – érdeklődött Agatha.

– Bert a téglagyárban – felelte Alison. – Henry felment Londonba, Jimmy pedig bezárja a boltot és meghirdeti.

– És Bill tovább viszi a téglagyárat így is, hogy már nem lenne muszáj? – kérdezte Agatha.

– Nem, el akarja adni. Sosem szerette azt a munkát.

Agatha Franre és Sadie-re pillantott. Úgy tűnt, listákat írnak.

– Fran és Sadie összeírják mindent, amin meg kell osztoznunk. Nem mintha túl sok valódi érték lenne itt. Jöjjön át a pihenőszobába – invitálta Alison.

A pihenőszoba úgy jelent meg Agatha képzeletében, mint egy bájos kis menedék, napfénnel elárasztva, kényelmes fotelekkel. De amikor Alison kitárta az ajtót és betessékelte, egy kicsi, poros, sötét zugban találta magát. A sötétséget egy halom doboz okozta, amelyek az ablak előtt voltak feltornyozva. A berendezés mindössze egy kerek asztalkából állt, amelyre valami elnyűtt csipkét terítettek, és két ütött-kopott bőrfotelből.

– Úgy látom, senki nem használja ezt a szobát – állapította meg Agatha.

– Az anyósom a szalont preferálta. Túl nagy volt neki a ház. Boldogabb lett volna egy egész kicsi házban, de elkötelezte magát apám emléke mellett. Apósom vette ezt a helyet, így hát nem volt kérdés számára, hogy itt marad.

– De mégis megváltoztatta nemrég az elképzelését.

Alison sóhajtott.

– Néha kétségeim támadnak, valóban szerette-e a gyerekeit. Egyikőjük sem volt boldog. Jimmy utálta a boltot. Bert minden megtett a téglagyárért, de egy idő után elveszítette a lelkesedését.

– Úgy hallottam, nem ment túl jól az üzlet.

– Nem játszott a pénzt vagy ilyesmi. De elkezdte késéssel teljesíteni a megrendeléseket, és az építők lassan átpártoltak más téglagyárakhoz. Örülni fog, hogy kiszállhat belőle.

– Bocsássa meg a megjegyzésem – szólt közbe Agatha –, de a férjével nem látszanak összeillő párnak.

Alison egy pillanatig dühösen nézett. Aztán megvonta a vállát.

– Én egy farmon nőttem fel. Az apám ugyan gazdag volt, és egy úriember farmer, de ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekei – én, a húgom, Hetty és a bátyám, George – részt vegyünk a munkában. Gyűlöltem. Nem vagyok egy világszépe, és a többi farmer fia csinos lányokat akart feleségnek. Berttel a

Moreton-in-Marsh-i mezőgazdasági kiállításon találkoztam. Magamban üldögéltem a sörsátorban. A többi asztalnál már nem volt hely, megkérdezte, csatlakozhat-e. Beszélgetésbe elegyedtünk, és hamar közös témára leptünk a szüleink kritizálását illetően. Ő utálta a téglagyárat, én utáltam a gazdálkodást. Egyik dolog jött a másik után, mígnem eljegyeztük egymást. Ő volt a kilépőkártyám a farmról. Azt mondta, ha hozzámennék, az életben nem kéne több tehenet vagy birkát látnom.

Phyllis, vagyis Mrs. Tamworthy a kezdetektől ellenem volt. Az esküvőnkön a legrosszabb arcát mutatta, a családom be is dühödött rá. Leitta magát és ragaszkodott hozzá, hogy beszédet mondjon. Lehordta Bertet mindenki előtt.

– Bert biztosan gyűlölte őt – jegyezte meg Agatha.

– De nem ölte meg – tette hozzá Alison hevesen. – Mindig felmentette az anyját.

– És Jimmy? Ő is utálta az üzletet.

– Ez olyan kegyetlenség volt Phyllis részéről, amit sosem fogok megérteni – mondta Alison. – Majomszeretettel csüggött Jimmyn.

– És Jimmy soha nem nősült meg?

– Bert azt mesélte, amikor Jimmy fiatalabb volt, jó pár lány érdeklődött iránta, de Phyllis idővel mindet elüldözte. Miután az egyik lány hozzámment valaki máshoz, Jimmy rájött, hogy Phyllis azt mondta neki: a fiának súlyos epilepsziás rohamai szoktak lenni.

– És mi a helyzet Frannel? Ő elvált. Phyllis mit kezdett ezzel?

– Nem sok mindent. Fran sóvárgott utána, hogy a felsőbb osztályhoz tartozhasson. Találkozott ezzel a tőzsdeügynökkel, Peter Meadows-zal. Egy igazi sznob. Egy nyaraláson ismerkedtek meg, külföldön házasodtak össze. Amikor megismerte Fran családját, undorítóan kezdett viselkedni, és kijelentette, hogy túl közönséges emberek. De Fran akkor már terhes volt, így hát még évekig kínlódtak együtt, mire elváltak. Meadows egy bunkó volt, de Fran az anyját hibáztatta, amiért nem elég előkelőek.

– Édes istenem. És Sadie?

– Úgy tűnik, Sadie boldog Henry mellett, de Henrynek nincs sok pénze, és

Phyllis egy pennyt sem adott nekik a lányuk taníttatására. Lucynek állami iskolába kellett mennie. Ó, istenem, jó sok indítékot felsoroltam önnek a gyilkossághoz, igaz? De én ismerem ezeket az embereket. Egyre inkább azt gondolom, hogy a falubeliek közül lehetett valaki, aki kicserélte a fehérrépát bürökre. Azelőtt azt gondoltam, amikor az iskolában tanultunk Szókratész haláláról, hogy az egész marhaság, vagy a görögök összetéveszthették a bürököt valamivel. De a tizenkilencedik században Perthshire-ben történt egy eset, amikor egy farmer gyerekei szendvicseket készítettek az apjuknak. Azt hitték, petrezselymet használnak, de bürök volt. A gyökérhez tartozó zöld ugyanis pont olyan mérgező, mint maga a gyökér. A farmer épp úgy halt meg, mint Phyllis. Semmi görcs, semmi hányás, csak a fokozatos bénulás.

– Honnan tudja ezt?

– Mindannyian utánanéztünk a bürökmérgezésnek az interneten.

– Van valami remény – vetette fel Agatha –, hogy Phyllis maga tévedett?

– Lehetetlen. Ha ez történt volna, mindannyian a mérgezés áldozatai lettünk volna.

– A többiek is pozitívan fogadják, hogy nyomozok az ügyben?

– Igen, mindannyian megbékéltek vele, Henryt kivéve, aki szerint időpocsékolás.

– Maga azt mondja, megvan a saját vagyona. Nem tudta volna rávenni Bertet, hogy adja fel a téglagyárat?

– Készült rá. Korábban azért nem tette meg, mert félt az anyja megvetésétől.

– Az édesapjának még megvan a farmja?

– Nem, ő már meghalt. Szörnyű baleset. Felmászott valamiért a gabonasilóra és beleesett. Megfulladt a gabonában. Komoly vagyont hagyott ránk. Úgyesen bánt a pénzzel, és elég zsugori is volt.

Agatha agya forgatni kezdte a sok információt. Gonosz kis kép jelent meg előtte, amint Alison felmászik az apja után a gabonasilóra, és belöki.

– Hát nem különös? – töprengett el Alison. – Manapság a csapból is pszichológiai tanácsadás folyik, a tévében mindenkitől azt hallja az ember,

hogy működésképtelen családban nőtt fel. Milyen a működőképes? Létezik egyáltalán?

– Nem én vagyok a megfelelő ember, aki erre választ adhatna – sóhajtott Agatha.

Toni – Mrs. Freedman korábbi instrukciójával felvértezve – elment a menhelyre, ahol az összes eltűnt kedvencet megtalálta, kivéve az egyik cicát.

Miután nem volt, aki elfuvarozza, gondolta, felhívja a tulajdonosokat, és megmondja nekik, hogy hívják a menhelyet. Feltárcsázta Mrs. Freedmant.

– Ne ezt csináld, drágám – tanácsolta az asszony. – Így túl könnyűnek fog látszani a szemükben a munka. Várj ott, és érted megyek kocsival.

Toni megkönnyebbülésére Mrs. Freedman egy Land Roverrel bukkant fel. Kölcsönkértek hordozókosarakat a menhelytől, magukhoz vették az állatokat és felhívták a tulajdonosokat, akik a hír hallatán boldogságban úsztak.

Amikor az utolsó állatot is leszállították, Mrs. Freedman Tonihoz fordult.

– Elég nyúzott vagy. Menj haza és pihenj egyet.

Hazaérve Toni összeütött egy könnyű ebédet, lefeküdt, aludt két órát, és sokkal frissebben, mégis nyugtalanul ébredt. A barátai már aggódhatnak, hová tűnt. Mióta belépett a magánnyomozó irodába, nem is találkozott velük – részben, mert túl elfoglalt volt, részben, mert attól félt, hogy a bátyja megjelenhet nála, ha megtudja, hol lakik. Vajon benne volt a neve az újságokban? Aznap már késő lett volna megjelentetni a támadás hírét. És másnap? Végül megnyugodott. Valószínűleg csak abból fog állni a hír, hogy elfogtak egy férfit nemi erőszak kísérlete miatt. A bírósági tárgyalásig nem fogják Toni nevét megemlíteni.

Doris Crampton kinézett, ki kopog. Egy ártalmatlannak látszó, idősödő úr állt a küszöbön.

– Phil Marsall vagyok – mutatkozott be Phil udvariasan. – Mrs. Tamworthy

gyilkossági ügyének nyomozásában segítkezem.

– Rendőr?

– Nem. Magánnyomozó.

Doris már épp azon volt, hogy becsukja az ajtót. De Phil olyan veszélytelennek látszott szellő borzolta ősz hajával, és Doris már úgy ki volt éhezve egy kis pletykálkodásra, hogy végül betessékelte.

– Jöjjön be. De tényleg nem tudok semmit mondani.

Phil követte az asszonyt a szalonba.

– Szép otthona van – állapította meg.

– De meddig? – vágta rá Doris.

– Miért mondja ezt?

– Mert az udvarháznak fizetjük a bérleti díjat. Ha eladják a birtokot, az új tulajdonos ki fog minket dobni. Egy dolgot mondhatok Mrs. Tamworthy javára, ő sose emelte a bérleti díjakat. Ezért lettünk olyan idegesek mind, amikor meghallottuk, hogy az eladást fontolgatja. Ennek semmi köze nem volt az építési területhez.

– Nagyon aggasztó lehet ez a helyzet önöknek.

– Üljön le – kínálta helytel Doris. Phil egy karosszékbe ült a kandalló mellett, Doris vele szemben telepedett le.

– Meglepőnek tartom, hogy Mrs. Tamworthy nem emelte a bérleti díjakat – jegyezte meg Phil. – Az alapján, amit megtudtam róla, kemény üzletasszony lehetett.

– Az volt. De tudja, uram, nem hinném, hogy szívjóságból tette. Folyton emlékeztetett minket, milyen nagylelkű is ő, de a hangjában és a szemében is mindig ott bujkált valami fenyegetés. Mindig féltünk találkozni vele. Azt hiszem, szerette egy kicsit a hatalmát. De senki nem merte volna bántani a faluból. Ha pedig megszabadultunk volna tőle, akkor a gyerekeire száll a tulajdon, és semmi nem tartja vissza őket, hogy megemeljék a bérleti díjakat, vagy hogy eladják a birtokot.

– De végül Mrs. Tamworthy is eladta volna – folytatta Phil.

– Reménykedtünk, hogy megbékél majd. Tudja, ő élvezte, ha

felbosszanthatja az embereket.

– Térjünk a gyilkosságra – mondta Phil. – Mindig saját kezűleg készítette a salátát?

– Igen, büszke volt rá. Van az udvarháznak egy nagy konyhakertje, mindig maga szedte a zöldségeket. Van hátul egy jókora pajta, ahol a leszedett gyümölcsöt és zöldséget tárolják.

– Gondolom, kertész is tartozik a házhoz.

– Igen, Fred Instick. Nem fiatal már, és a munka nehéz. Folyton kérte, hogy vegyenek fel egy segédkertészt, de Mrs. Tamworthy oda se bagózott. Azt mondta, kérje meg Jillt, a lovászt, hogy segítsen. Jill meg is tette néha, mert sajnálta Fredet, de általában teljesen lekötötték a lovak. Fred most aggódhat a lakhatása miatt, mert nem valószínű, hogy bárki meg akarna tartani egy öreg kertészt.

– Szeretnék találkozni vele. Hol a kertészlak?

– Az istállók mögött.

– Azt mondja, Mrs. Tamworthy nagyon büszke volt a salátájára, de mégsem az ebédnél szolgálta fel.

– Nem, uram, mindig a délutáni teánál. Azt mondta, jót tesz az emésztésének.

– Milyen volt a viszonya a gyerekeivel?

– Nem találkoztak sokszor. Csak a születésnapján és karácsonykor jöttek össze. Kivéve Jimmyt. Ő sokszor meglátogatta.

– Elég nagy az a ház, nem az anyjával lakott?

– Nem, a szegény flótásnak a bolt fölött volt a lakása. Tőle is bérleti díjat kért az anyja.

Phil döbbenten nézett.

– Nem lep meg, hogy eltették láb alól az öregasszonyt.

Doris most először elmosolyodott.

– Hadd kínáljam meg egy teával, uram.

Fran beleegyezett, hogy Agatha kikérdezze. Egymással szemben ültek, Fran

idegesen matatott a szoknyájával.

– Először is – kezdte Fran –, mindannyian nagyon elleneztük, hogy maga elkezdett anya gyilkosa után szaglászni. De aztán a rendőrség mindannyiunkban büntudatot keltett. Valamit tenni kell. Jimmy el akarja adni a boltot, de ez túl korai. Nem fogunk érte jó árat kapni, ha a gyanú árnyéka ott lebeg a fejünk fölött. Mellesleg, csak egy kicsi üzletről van szó. A falubeliek folyton morognak a régi dolgok megtartásáért, de a legtöbbször mégis a szupermarketekben vásárol. Akik Jimmyhez mennek, hitelbe veszik meg az árut, aztán szegény kínlódhat, hogy fizessenek.

– Az édesanya... hogy is mondjam... mutatta valaha jelét az anyai gondoskodásnak?

– Nem emlékszem ilyesmire. Apa imádott bennünket. Csodálatos karácsonyaink voltak, amikor kicsik voltunk. Anya apánk halála után nagyon megváltozott. Néha arra gondolok, féltékeny volt ránk.

– Jimmyt mindig is boltosnak szánták?

– Nem, webfejlesztőként dolgozott egy számítástechnikai cégnél Mircesterben. Nem sokkal apa halála után a cég tönkrement. Jimmy épp új munkát keresett, amikor anya lerohanta a boltvezetéssel.

– A bolt nem tartozott a birtokhoz?

– Nem, anya vette Jimmynek karácsonyi ajándékként. Látnia kellett volna az öcsém arcát. Azt hittem, elsírja magát.

– És Bert?

– Őt apa bevonta az üzletbe, és Bert boldog volt, hogy vele dolgozhat.

– Maga elvált, ugye?

– Igen. A férjem egy igazi sznob volt, de anya mintha szándékosan igyekezett volna minél közönségesebbnek látszani, amikor Peter nálunk járt. És nem segített Annabelle taníttatásában.

– Nem járt jól anyagilag a válással?

Fran elvörösödött.

– Viszonyom volt. Én csak egy könnyed flörtként tekintettem rá, de a volt férjem felbérelt egy magánnyomozót. Azt mondta, ha nem lépek ki

egyszerűen a házasságból, beperel házasságtörésért. A sarkamra kellett volna állnom és kiharcolnom egy kis pénzt Annabelle oktatására, de gyötört a szégyen, és anya megnyugtató: ne aggódjak, majd ő segít anyagilag. De az nem volt elég semmire.

– Amikor a lánya felnőtt, neheztelt a nagymamájára?

– Annabelle senkire nem neheztelt. Egy pénzes barátnője javasolta, hogy nyissanak egy ruhaboltot Chelsea-ben a King's Roadon. Nagyon bevált nekik.

– Annabelle nem ment férjhez?

– A lányom lesbikus.

– Ó. Maga saját házában él?

– Nem. Anya vette. Pontosabban, megvette, és bérleti díjat kezdett vonni az apanázsomból. Egy vacak társasház volt régen Mircesterben.

– Mindannyian ismerték az édesanyja különleges salátáit?

Fran megvonta a vállát.

– Nem lehetett nem ismerni. Amióta csak az eszemet tudom, folyton felszolgált az ezeket a borzalmakat.

– És most el fogják tudni adni a házat?

– Igen, hála Istennek. Megpróbálunk mindannyian itt maradni, míg ez a szörnyű gyilkossági ügy meg nem oldódik. Valaki a faluból követhette el.

– Miből gondolja?

– Mert egyikünknek sem lett volna mersze. Anyám zsarnok volt mindannyiunkkal.

– Napközben mindig nyitva van a konyhaajtó?

– Igen, bárki bemehetett. Tudja, milyenek ezek a falvak. Sok a beltenyészet. Szerintem valami őrült követte el.

– Jimmy hol van most?

– A boltban, takarít.

– El kéne ugranom hozzá, váltani pár szót. Utána talán beszélne velem Sadie is.

– Nem hiszem, hogy a húgom vagy Bert bármi többet mondhatnának.

Agatha kicsit odébb tudott csak leparkolni a bolttól. Az üzlet előtt nagyobb tömeg gyűlt össze, szinte teljesen elállták az utat a traktorok és az autók.

Agatha odasietett és átnyomakodott a tömegen. Elöl egy újjászületett Jimmy kiabált.

– Mindennek el kell kelnie! Ötven penny egy doboz!

Kiárusítja a készletét, állapította meg Agatha.

Az élelmiszerek és a zöldségek különféle dobozokban sorakoztak felkupacolva. A dobozok gyorsan fogytak, ahogy a lakosok egyiket a másik után vették meg. Elcipelték a zsákmányt az autójukhoz vagy a traktorukhoz, aztán fordultak az újabbakért.

Jimmy keskeny arca csupa pír volt, a szeme csillogott. Nem épp a gyászoló fiú képe, fogalmazta meg magában Agatha. Visszament az autójához, és úgy döntött, vár egy kicsit. Nem tarthat soká, míg minden elfogy.

Az élelmiszerekkel megtömött kocsik lassan elindultak. Agatha gyomra megkordult. Belebotort a kesztyűtartójába, talált egy Mars szeletet, aztán cigarettára gyújtott.

Amikor az utolsó jármű is elporzott, merev testtartással kiszállt az autójából. Áruló csípője a fájdalom nyilait lődözte a lábába. A bolt felé sántikált, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a fájdalom visszavonulót fűjt.

– Mr. Tamworthy?

Jimmy épp az üzlet ajtaját zárta. A neve hallatán megfordult.

– Ó, ön az!

– Néhány kérdést szeretnék feltenni, ha alkalmas.

Jimmy tétovázott kicsit, aztán habozva így felelt:

– Talán jobb lenne, ha bejönne, de nem hiszem, hogy sokat tudnék segíteni.

Bevezette Agathát a bolthelyiségbe. A fapalcok üresen tátongtak. A padlón néhány újságpapír és káposztalevél hevert. Agatha követte Jimmyt az üzleten át a hátsó helyiségig, majd felmentek egy falépcsőn. Az emeleten Jimmy kinyitott egy ajtót és betessékelte Agathát.

Egy sivar kis szobába léptek. Jimmy leült az ablak mellé egy kerek asztalhoz, Agatha vele szemközt foglalt helyet. Körülnézett. Nem látott sem könyveket, sem festményeket. Az asztalt három egyszerű szék vette körül. Egy elnyútt kanapé és egy dohányzóasztalka állt még egy tévékészülékkel szemben. Vajon a hálósobájában van valami kis személyesség? – töprengett el Agatha.

Jimmy arcán udvarias közöny ült.

– Van bármilyen ötlete, ki akarhatta megölni az édesanyját? – fogott hozzá Agatha.

– Anya sok embert bosszantott, de annyira nem, hogy megöljék.

– Volt más is mostanában a falubélieken kívül, akivel konfliktusba keveredett?

Jimmy megrázta a fejét, aztán megjegyezte:

– A Blertyn's eléggé feldühítette.

– Az mi?

– Egy építési vállalkozó cég. Alig várták, hogy elkezdjék a munkálatokat a területen, ahol azok a romos házak állnak, ám anya egyre csak várakoztatta őket. A főnök, Joe Trump azt mondta, közeleg a válság, és ha anya nem siet, ő nem fogja tudni eladni a házakat. Elég fenyegető volt.

– Hol találom a Blertyn's-t?

– Az ipari negyedben, Mircesterben.

– Gondolom, gyűlölte az anyját, amiért ideszegezte ehhez a bolthoz – állapította meg Agatha.

– Az anyám volt. Az ember nem gyűlöli a saját édesanyját.

– Azért megesik – felelte Agatha. – Mihez kezd most?

Jimmy barna szeme felragyogott.

– Utazni fogok. Elmegyek minden helyre, ahová életemben vágytam.

– Mikor lesz a temetés?

– Nem tudjuk. A rendőrség azt mondta, értesítenek, ha rendelkezésünkre bocsátják a... testet. – Jimmy szeme megtelt könnyel és felkiáltott: – Jól éreztem magam. Ez az én napom volt! Miért kellett idejönnie és mindent

elrontani?

Agatha meghökkent. Felállt, és halkán azt motyogta:

– Később majd beszélünk.

Lefelé indult a falépcsőn, majd átsietett a bolton, és kilépett az utcára. Esett. A mezőkön hosszú árkokat vájt magának a víz.

Agatha átkozta magát, míg az autóhoz igyekezett. Miért futamodott így meg? Egy igazi detektív kitartott volna.

Toni aznap este a lakása ablakából kinézve meglátta a bátyját az utcán két cimborájával. Gyorsan visszahúzódott az ablakból. A fiúk felfelé nézegettek, az épületeket vizsgálgatták, kerestek valamit. Toninak az a szörnyű érzése támadt, hogy őt keresik.

Még egy óvatos pillantást vetett az utcára. Nem sokkal korábban felhívta egy barátnőjét, Maggie Spearst, és megkérte, hogy jöjjön át. Döbbenet láttá, hogy ezek hárman most megállnak és Maggie-vel beszélnek. Aztán Toni megkönnyebbülésére Maggie elsétált a ház bejárata mellett.

Öt perc múlva megszólalt Toni telefonja. Maggie volt.

– Ez a semmirekellő bátyád azt kérdezte, hol talál meg. Ha már tiszta a levegő, visszamegyek hozzád. Azt mondtam neki, hogy a Beacon Streeten laksz, tudod, az Eveshem Roadnál.

– Kösz, Maggie – hálálkodott Toni. – Jó lesz, hogy láthatlak.

Hét

Phil az udvarházhoz hajtott, és diszkréten leparkolt az istállók mögött, amikor meglátta a közeledő rendőr kocsi. Azért jött, hogy megkeresse a kertészt, Fred Insticket.

Meg is találta, bütykös öregember volt, egy fal mellett ült és pipázott, látszólag mit sem törődve az állhatatosan szemerkélő esővel, amely az ólmos égből hullt.

– Magándetektív vagyok – mondta Phil. – Beszélhetnénk valahol, ahol nem esik az eső?

Fred, valamiféle válaszképpen, elindult a kert egyik sarkában álló melegház felé. Phil összecsukta a feje fölé tartott hatalmas golfesernyőt, és követte Fredet befelé.

Az öregember komoran bámulta nedves pipáját, megrázogatta, letette, és előhúzott egy csomag cigarettát.

Phil megvárta, amíg rágyújt, aztán megkérdezte:

– Tud valakit, bárkit, aki meggyilkolhatta Mrs. Tamworthyt?

Fred lustán beleszívott a pipájába. Az arca olyan szikkadt, barna és barázdált volt, mint a föld aszály idején.

– Igazság szerint magam is megtehettem volna – bökte ki végül.

– Miért?

– Az éhbérért, azért. Azt mondta, készpénzben ad fizetést. „Hogy ne kelljen magának aggódni az adók miatt, Fred” – ezt mondta. Most meg elment, aztán ezek meg mindent kiárusítanak, én meg mit csináljak? Eladják a házikómat, én meg akkorka nyugdíjat se kapok, amire ránézni érdemes volna, mert nincsen bejegyezve hivatalilag, hogy dolgoztam.

Phil, aki hetvenes éveit taposta, együttérzően nézett az öreg kertészre. Aztán támadt egy ötlete. Agatha nagyvonalú fizetést és költségtérítést adott neki.

– Idefigyeljen, nekünk elég nehéz információkat szerezni arról, hogy mi megy végbe a majorban. Mi boldogan fizetünk önnek mindenért, amit ki tud szedni az itteni emberekből.

– Úgy érti, spicliskedjek?

– Erős kifejezés, de hát a detektív munka lényegében ebből áll.

– Tudnék a pénzzel mit kezdeni. Elégé kemény órákat éltem át itten a rendőrökkel, akik kihallgattak, meg faggattak, nem szedtem-e véletlenül bürköt is a többi zöldséggel együtt a salátához.

– Itt a névjegyem – mondta Phil. – Bármilyen apróság jól jöhet, ami eszébe jut. Tartsa nyitva a fülét. Biztos abban, hogy nincs semmi elképzelése, ki lehet a gyilkos?

– Szerintem a legkisebb kölke volt, a Jimmy. A többi mind messzi élt a háztól, de ő csak itt lejjebb az utcán. Nem akármilyen anya volt az az öregasszony.

– Rendben, akkor tudassa velem, kérem, ha bármi egyéb eszébe jut.

Ahogy Phil otthagya a melegházat, a szitáló eső zuhogni kezdett. Beszállt a kocsijába, és a ház eleje felé kanyarodott. A rendőrautó még mindig ott volt, de semmi nyoma Agatha kocsijának. Úgy döntött, visszamegy az irodába, és megírja a feljegyzéseit.

Fred egy nagy kosár zöldséggel felszerelve elindult felfelé a házba. A konyhaajtón át ment be, és letette a kosarat az asztalra. Hallotta, hogy mindannyian a szalonban beszélgetnek. Keserű érzés töltötte el. Bezzeg azok mind ott vannak egytől egyig, egy egész vagyont örököltek, míg neki azzal kell szembenéznie, hogy egész hátralévő életét szegénységben tölti.

Valami bolond indulat készítésére bedugta a fejét a szalon ajtaján.

– A zöldségek a konyhán! – szólt be hangosan.

– Köszönjük, Fred, el is mehet – mondta leereszkedően Fran.

A „ház asszonya” stílus, amellyel beszélt, feldühítette Fredet.

– Tudom, ki tette maguk közül! – szólt be hangosan. Döbönt, holtsápadt arcok fordultak felé. Aztán elvigyorodott és bevágta az ajtót. Ahogy kifelé ment a konyhán keresztül, az ajtó mellett egy állványon meglátott néhány üveget Mrs. Tamworthy borából. Magához vett egyet, és visszatért vele a házikójába.

Agatha bosszankodott Charles eltűnése miatt. Betelt a pohár, elege lett abból, hogy a férfinak kulcsa van a házhoz, és kedve szerint jön-megy az otthonában.

Másnap reggel telefonált a riasztóját felszerelő biztonsági cégnek. Megkérte őket, hogy azonnal jöjjenek ki és cseréljék le a zárat az ajtón, valamint a kódot a riasztón. Felhívta az irodát is, és szólt, hogy kissé késni fog.

Amikor megérkeztek a szerelők, jelezte nekik, hogy elmegy egy fél órára, majd elindult a lelkészlakba.

– Kicszeréltetem a zárat a házamban – mondta, amint Mrs. Bloxby kitérte az ajtót.

– Szóval, nincs több meglepetésszerű látogatás Sir Charles részéről?

Agatha követte őt a nappaliba.

– Nem szeretem, hogy úgy használja a házamat, mint valami szállodát.

– Mrs. Raisin, igazán azt hiszem, hogy neked végre... – Mrs. Bloxby elhallgatott. Valami olyasmit akart mondani, hogy „benőtt a fejed lágya”. De inkább másképp folytatta. – ...Lesz egy kis nyugalmad. Kérsz egy kávét?

– Igen, de csak ha készen van. Nem akarok túl soká távol lenni.

– Készen van. Egy perc az egész.

– Rágyújthatok?

– A házban nem. De kimehetünk a kertbe. Szép reggelünk van.

– Ne fáradj. Az asztal és a székek bizonyára még mindig vizesek a múlt éjszakai eső után.

– Nem vizesek. Már letörölgettem őket.

Agatha kiment a kertbe. A levegő friss volt és őszi virágoktól illatozott. Mélyet lélegzett, arra gondolt, milyen jót tesz a vidéki levegő az egészségének, aztán rágyújtott egy cigarettára.

– Hallottam a helyi rádióban – újságolta Mrs. Bloxby, miközben megjelent két csésze teával –, hogy Paul Chamberst óvadék ellenében szabadon bocsátották.

– A francba! Jobb lesz, ha távol tartom Tonit attól a falutól. Nagy kár, mert a leányzónak igen éles a szeme.

– Meséld el, meddig jutott az esettel.

Agatha összegezte azt a keveset, amit tudott.

– Nahát! – álmélkodott Mrs. Bloxby, amikor Agatha befejezte. – Az ember azt hinné, hogy Mrs. Tamworthy egyenesen azt *akarta*, hogy meggyilkolják.

– Egy dolog nem hagy nyugodni – folytatta Agatha. – Minek szorongatta azt a bürökgyökeret? Úgy értem, hogyan kerülhetett egyáltalán a kezébe? A gyilkos aligha akarna ilyen egyértelmű nyomot hagyni?

– Az egész nagyon furcsa – helyeselt Mrs. Bloxby.

Agatha az órájára nézett és felsikkantott.

– Jobb, ha megyek! Mostanra már alighanem el is készültek.

Amikor Agatha végre megérkezett az irodába, gondosan elolvasta Phil és Patrick feljegyzéseit. Patrick jegyzete szerint Alison minden jel szerint igazat mondott, amikor azt állította, hogy a férje beleunt a téglagyártásba. A gyár csődje, úgy látszik, annak volt köszönhető, hogy Bert nem fordított elég figyelmet a megrendelésekre.

Sir Henry Field meglepetésként érkezett. Egy kisvállalat vezérigazgatója volt, a cég egészséges nassolnivalókat gyártott. Patrick arra jutott, hogy a férfinak nem volt túl nagy része a vállalat vezetésében. A tulajdonosnak csak az tetszett, hogy Sir Henry rangja megjelenhet a vezetőség névsorában.

Agatha, elolvasván Phil feljegyzéseit, elhatározásra jutott.

– Érdekesnek találom ezt a kertészt. Én is szeretnék beszélni vele. Amíg a rendőrség ott kutakodik, mi nemigen férhetünk hozzá a házhoz. Patrick, ha

vissza tudnál állni valamelyik másik ügyünkre... Van némi restanciánk. Toni, te nézd végig vele az eseteket, és meglátod, mit tudsz csinálni.

– Agatha – szólt közbe Patrick –, Toni tizenhét éves. Ennyi idősen már lehet kocsit vezetni.

– Azt hittem, tizennyolc évesnek kell lenni hozzá!

– Én is azt hittem – mondta Toni. – Úgy értem, ha az embernek semmi lehetősége kocsit venni, akkor nem foglalkozik túl sokat a korhatár-kérdéssel sem.

– Rendben, Toni, szólj Mrs. Freedmannak, hogy írasson be téged egy gyorstalpaló autóvezető-tanfolyamra, ahol egy hét leforgása alatt jogosítványt kaphatsz.

– Nem engedhetek meg magamnak egy kocsit! – tiltakozott Toni.

– Majd szerzek neked valami vén járgányt. Az ügynökség lesz a tulajdonos. El fogsz boldogulni vele. Gyerünk, Phil. Kenjük meg a kertészedet némi pénzmaggal, és lássuk, mit tud felmutatni cserébe.

– A rendőrség még mindig itt lófrál – morgott Agatha Philnek, aki az autót vezette.

– Majd hátul parkolok le – mondta Phil.

– Tudod, hol van a kertész háza? – kérdezte Agatha.

Phil megrázta a fejét.

– Ne aggódj, biztosan kint lesz a kertben.

Leparkolta a kocsit, és előrement a konyhakertbe. De Frednek nem volt se híre, se hamva.

– Nem akarok bemenni a házba, amíg itt a rendőrség – mondta Agatha. – Menjünk az istállókhöz. Az a lovászlány, Jill biztos meg tudja mondani, hol találjuk.

Jillre az istálló udvarán bukkantak rá. Agatha kérdésére útba igazította őket.

– Ha körbemennek, jobbra a konyhakert mögött, egészen azokig a romos házakig, megtalálják a kertészlakot pontosan a romok másik oldalán.

– Van valami ötlete, ki akarhatta megölni Mrs. Tamworthyt? – kérdezte

Agatha.

Jill letette a vödöröt, amit a kezében tartott, és megsimította rövid, göndör fürtjeit. – Csak három hónapja dolgozom itt. Az előző lovászlány elég mérgesen lépett le. Azt mondta, nem fizették valami jól, és túl sok volt a munka egy ember számára.

– És most? – kérdezte Agatha.

– Most nem – mondta Jill és sóhajtott. – Már egy csomó tulajdonos járt itt a lószállító kocsijával, és elvitték az állataikat. Én most éppen új állást keresek.

– Csak nem gondolhatják, hogy bárki meg akarja gyilkolni a lovakat! – mondta Phil.

Jill nevetett.

– Ha valaki egy több ezer fontot érő ló birtokosa, akkor nem kockáztat. Azt mondták, még ha ki is derül, hogy valaki véletlenül keverte bele a bürök gyökerét a salátába, semmi garancia rá, hogy nem kerül bele ugyanúgy a lovak tápjába.

Köszönetet mondtak a lánynak, visszasétáltak a konyhakerthez, megkerülték, majd ott találták magukat a mezőn, amely a romos házakra nézett.

– Az lesz az a ház – mutatott Phil egy kis épületre a rét túlsó oldalán. – Át kell vágnunk a mezőn.

Agatha lapos sarkú szandált viselt. A rét még mindig csuromvizes volt az előző napi esőtől. Átcuppogott rajta, követve az öreg Phil sportos lépteit. A férfi a terephez illő rövid csizmát viselt. Hogy a csudába csinálja, hogy a kora ellenére ilyen fitt? – töprengett Agatha. Talán annak köszönheti, hogy nem dohányzik. Neki is le kell szoknia. Nos, talán majd holnap.

– Itt vagyunk – mondta Phil. – Igazi parasztház. Olcsó téglából épült. Nézd, még kút is van az udvaron. Talán nincs is folyóvíz. Kétlem, hogy a főbejáratot használná. Kerüljünk oldalt.

Phil hangosan kopogott az ajtón. Vártak. Valahonnan a távolból egy traktor hangja hallatszott. Szent ég, gondolta Agatha. A nő azt mondta, van valaki, aki felügyeli a farm működését. Rá kell jönniük, ki az, és hol találják meg.

Phil lehajolt, és belesett a levélrészbe.

– Hallom a tévé hangját – mondta. – Az öregfiú talán elaludt tévénézés közben tegnap este. Még el vannak húzva a függönyök.

– Próbáld ki, hátha nyitva van az ajtó – javasolta Agatha.

Phil elfordította gombkilincset, mire az ajtó kinyílt.

– Gondolom, nemigen fáradozik azzal, hogy bezárja itt a semmi közepén – suttogta Phil. – Mit csináljunk?

– Majd én – mondta Agatha, és benyomult Phil mellett. Kinyitott egy kis ajtót, ami balra nyílt a kicsi, sötét előszobából. Fred Instick ott ült összegörnyedve a kis tévékészülék előtt.

– Itt az ideje felébredni! – kiáltotta Agatha.

Az alak a székben nem mozdult.

Agatha vadul megperdült.

– Phil...?!

– Majd én – mondta Phil. Odament, és az öreg kertész fölé hajolt. A szíve nagyot dobbant. Fred tágra nyílt szemekkel, élettelenül bámulta Jerry Springert a tévében. Phil kitapogatta a pulzust az öreg nyakán. Aztán felegyenesedett. – Meghalt, Agatha.

– Szívroham?

– Odanézz, ott van egy borosüveg majdnem üresen a kisasztalon, a karosszék mellett.

– Jobb, ha nem nyúlunk semmihez – mondta Agatha. – Gyerünk ki innen, és értesítsük a rendőrséget.

A ház előtt Agatha elővette a mobilját és felhívta az udvarházat. Alison vette fel a telefont.

– Mondja meg a rendőrségnek, hogy a kertész, Fred Instick halott – közölte Agatha. Phil hallotta Alison döbbenetét, ahogy a hangja megbicsaklik a vonal túloldalán.

– Igen, tudom, hogy öreg volt – folytatta Agatha –, de a körülmények gyanúsak. Azt hiszem, megmérgezhették.

Letette a telefont.

– Most aztán a kihallgatással fog eltelni a napunk. És én azt terveztem, hogy elmegyünk a Blentyn's-hez ma.

– Az mi?

– Az építetők. Akik azon a romos házakkal teli területen építkeznének. Ó, itt jön Wilkes meg az a ribanc.

Collins őrmesterre célezott, aki Wilkes felügyelővel a nyomában feléjük masírozott a mezőn.

Amikor odaértek, Agatha kurtán odavetette:

– A nappali szoba a bejárattól balra.

– Itt várjanak! – csattant fel Collins. – Ki kell hallgatnunk magukat.

Fárasztó, szomorú nap volt. Agatha és Phil az udvarház előtt várakoztak, míg megérkeztek a törvényszékiek és a patológus. Aztán visszajött a mozgóiroda, és leparkolt a ház előtt.

Végül Bill kidugta a fejét a szalon ajtaján, és Agathát szólította.

– Mrs. Raisin?

Amint beléptek a hallba, Agatha panaszt tett.

– Legutóbb azt ígérte, hogy utoljára veszik fel a vallomásomat.

– Wilkes visszavonta az ígéretet – szabadkozott Bill. – Ő maga akarta kikérdezni magát.

– Instick mérgezés áldozata lett?

– Nagyon úgy néz ki – mondta Bill. – A magasabb rangú rendőrtisztek is kijönnek, és alapos fejmosásban fogják részesíteni a törvényszékieket. Az ő dolguk lett volna, hogy mindent töviről hegyire megvizsgáljanak a konyhában.

Kinyílt az ajtó, a nyílásban Collins jelent meg.

– Arra várunk, hogy kihallgassuk Mrs. Raisint – közölte nyersen, majd sarkon fordult és bement.

– Miért nem maga? – kérdezte Agatha Billt.

– Collins Wilkes házikedvence – felelte Bill.

– Atyaég!

– Jobb, ha bemegy – mondta Bill. – Én megpróbálok körbetelefonálni. Agatha elindult a mobil rendőri egység irányába. Ez hosszú nap lesz. Megtorpant kint az egység előtt, és felhívta Patrickot.

– Most hagyd abba, amit csinálsz, és menj el, kérlek, kikérdezni Blentynséket, az építetőkét. Mircesterben vannak. Vidd magaddal Tonit.

Patrick és Toni elautóztak a Blentyn's irodájába az ipari negyedbe. Toni egyre feszkelődött izgalmában. Mrs. Freedman beíratta a következő hétre egy gyorsalpaló autóvezető-tanfolyamra.

– Megjöttünk – mondta Patrick. – Lássuk, mit tudnak felhozni a mentségükre.

A recepciós meglepve nézett fel, amikor bemasíroztak.

– Toni! – kiáltotta. – Mit csinálsz te itt?

– Magándetektív vagyok – mondta Toni. – Azért jöttünk, hogy kihallgassuk a főnököt.

– Ne szórakozz már!

– Ha mondom.

– Szóval, ti Mr. Trumpot akarjátok kikérdezni? Ő a menedzser.

– Úgy bizony, Sharon.

– Mi a szösztet csinált? Megcsalta a nejét?

– Nem, semmi ilyesmi. Csak rutin kihallgatás. Tudod mit, kerítsd elő nekünk, aztán add meg a telefonodat, és összejövünk valamelyik este.

– Szuper. Várjál. Előkerítem neked. – Sharon felvette a telefont.

– Csak mondd azt – súgta Toni gyorsan –, hogy egy bizonyos Mr. Mulligan akar vele beszélni egy építési területről.

– Vettem, Sherlock. Üljetek le.

Sharon telefonált. Én is lehetnék ő, gondolta Toni, dolgozhatnék egy ilyen semmire se jó munkahelyen, mint ő. Most nagyon örülnék, ha nem kéne olyan borzasztóan hálásnak lennem Agathának.

– Jobb, ha úgy csinálunk, mintha nem ismernénk egymást – mondta Sharon, és helyére tette a telefonkagylót. – A titkárnöje mindjárt értetek jön,

egy amazon.

Kinyílt a belső irodába vezető ajtó, és egy magas, vékony, szemüveges nő jelent meg.

– Mr. Mulligan? Jöjjön velem, kérem.

Mr. Trump felemelkedett, amikor beléptek az irodájába. Látszott, hogy semmi köze a munka fizikai részéhez. Kövér volt, jól szabott öltönyt viselt, a képe kerek és nyájas, fején sűrű, ősz haj ült.

– Kérem, üljenek le – mondta, és két székre mutatott az íróasztala előtt. – Megtudhatnám, miben lehetek segítségükre?

Amikor Patrick elmagyarázta a jövetelük okát, a férfi sértődött arcot vágott.

– Elfoglalt ember vagyok – mondta ingerülten. – Mrs. Tamworthy érdekelt volt abban, hogy eladjon nekem egy földterületet építkezés céljára, de soha nem állapodott meg velem annak ellenére, hogy szép árat ajánlottam neki. Egyik nap azt mondta, bejön az irodába, hogy megkössük a szerződést, aztán még aznap telefonált, hogy meggondolta magát. Úgy gondoltam, szenilis lett. Jobban teszik, ha elmennek, és beszélnek a birtok menedzserével, George Pysonnal.

– Hol találjuk meg?

– Van egy kis irodája a College Streeten. Tízes szám. Egyszer felhívtam, hogy lássam, képes-e egy kis józan felfogást csöpögtetni az öreglány fejébe.

Patrick és Toni leparkoltak Mircester központjában, és végigsétáltak a College Streeten. A tízes szám egy régi, kicsi üzlethelyiség volt szódásüvegablakokkal, azelőtt boltként üzemelhetett. Patrick becsengetett, és vártak.

A csengetésre egy sűrű fekete hajú, magas férfi nyitotta ki az ajtót, kockás inget és zöld kordnadrágot viselt. Jóvágású fickó volt, a maga markáns módján. Fialább volt, mint amire Patrick számított. Úgy nézte, a harmincas éveiben járhat.

– Maga George Pyson? – érdeklődött Patrick.

– Az vagyok.

– Magándetektívek vagyunk, és Mrs. Tamworthy meggyilkolásának

ügyében nyomozunk a családja kérésére.

– Jöjjenek be. Ez ki?

– Miss Toni Gilmour, szintén nyomozó. Én Patrick Mulligan vagyok.

A kicsiny irodában egy íróasztal állt és néhány kemény szék. Az íróasztal mögött a Tamworthy-birtok térképe volt a falra szögezve.

– Pontosan mi a munkája? – kérdezte Toni.

– Én irányítom a birtokot, beszedelem a béreket, vezetem a farm könyvelését, és én bérelem fel az alkalmazottakat.

– Mióta végzi ezt a munkát? – kérdezte Patrick. – Úgy értem, jóval fiatalabb, mint gondoltam volna.

– Csak négy éve. Az előző intéző meghalt.

– Tehát négy éve szoros közelségben dolgozik a falu népével. Van valami elképzelése, hogy ki akarhatta megölni Mrs. Tamworthyt?

– Rengeteg embert ismerek, akik nem szerették. De meggyilkolni? Nehéz elképzelni, hogy bárki, akivel én találkozhattam, ilyet tett volna.

– Maga jól kijött Mrs. Tamworthyvel? – kérdezte Toni.

A férfi szemügyre vette és elmosolyodott. – Maga csinos kislány, de még csinosabb lenne, ha befestené a szempilláját.

– A megjelenésemet hagyjuk ki ebből – tiltakozott Toni.

– Hogy hogy jöttem ki vele? Ő úgy gondolta, jól, mivel jövedelmezővé tettem számára a farmot. Flörtölt velem. Ez egy kissé groteszk. Ami azt illeti, most épp állás után nézek, mert felteszem, az örökösök eladják majd a házat. Furcsa egy falu.

– Milyen értelemben? – kérdezte Patrick.

– Zárkózott, titkolódzó. Cotswolds minden falvába beszivárogtak már a jövevények. Sokszor több az új lakó, mint a régi. De nem a két Taporban. Attól tartok, lehet ott egy kis beltenyészet. És boszorkányság dívik.

– Boszorkányság? – kiáltott fel egyszerre Toni és Patrick.

– Csak egy érzés, meg talán némi furcsa pletyka imitt-amott. Van egy újság, amelyben meghirdetik a boszorkánygyűlések időpontját. Elvileg fehérmágiát gyakorolnak. Ártalmatlan együttlétek. Egyszer utánanéztem,

hogy Lower Taport megemlítik-e, de sehol semmi. Sajnálom, de nemigen tudok segíteni maguknak. Hagyják itt a névjegyüket, és én telefonálok, ha bármi eszembe jut.

– Mi annak a magazinnak a neve, és hol lehet hozzájutni? – kérdezte Toni.

– A High Streeten van egy bolt, a Másvilág, tudja, az a fajta, amelyik mágikus köveket meg füstölőket és más hasonlókat árul. Ott találja. – Felállt, hogy kikísérje őket. – Ifjú hölgy – mondta Toninak –, úgy látom, valaki nemrégiben csúnyán lekevert magának egyet. Lehet, hogy ez a munka túl veszélyes egy ilyen fiatal lánynak, mint maga.

– Megoldom! – felelte Toni, de a férfi visszatartotta, miközben Patrick előrement és kísértelt az utcára.

– Vigyázzon magára.

– Tudok magamra vigyázni – mondta Toni élesen.

– Hát ez meg mi volt? – kérdezte Patrick, miközben visszafelé sétáltak a High Streeten.

– Figyelmeztetett, hogy legyek óvatos. Szemtelenség! Egy ilyen öreg pasas. Veszünk egy olyan újságot?

– Vezetünk – mondta Patrik. – De nem mondta, mi a címe.

– Biztos vagyok benne, hogy tudni fogják, miről van szó.

Kiderült, hogy a magazin neve *A te mágiád*. A végére lapoztak, ahol az események listája szerepelt.

– Lenyűgöző – állapította meg Toni. – Gyűlések mindenütt. Egy csomó beteg ember lakhat errefelé. De semmit sem jeleznek Lower Taporban vagy a környékén.

Aznap este Bill beugrott Agathához.

– Már kezdtem töprengeni, látom-e még valaha máskor is, mint éppen kötelességteljesítés közben.

– Hát nem maga a hónap főnyereménye – közölte Bill.

– Kér kávét?

- Azért jöttem, hogy elvigyem vacsorázni, persze egy nem túl drága helyre.
- Egy kocsmá megteszi?
- Remek.
- Úgy érzem, jó lenne kimozdulni a faluból. A Fekete Medve Moretonban jó hely, és ha a bárban ülünk le, még cigizhetek is.
- Rendben, két kocsival megyünk – mondta Bill. – Én utána egyenesen hazamegyek. Az anyám aggódik értem, ha tudja, hogy szolgálatban vagyok, és túl későn érek haza.
- Gondolt már rá, hogy kivesz egy saját lakást, hogy végre a maga ura legyen? – kérdezte Agatha.
- Bill őszintén meglepettnek látszott.
- Nem látom be, mi okom lenne rá. Én tökéletesen boldog vagyok otthon.
- De soha az életben nem fogsz megnősülni, ha továbbra is ott laksz – gondolta Agatha. – Az anyád majd gondoskodik erről.

Charles a televízióból értesült a legutóbbi gyilkosságról. Bepakolta az útitáskáját, és Agatha házához hajtott. Láta, hogy az asszony kocsija nincs a ház előtt, mire úgy döntött, bemegy és megvárja. De a kulcsai nem illettek a zárba. Többször is megpróbálta kinyitni az ajtót, mire rájött, hogy Agatha alighanem kicseréltette azokat.

Biztosan megfenyegette valaki, gondolta Charles, és meg sem fordult a fejében, hogy a fordulatnak bármi köze lenne őhozzá.

Visszadobta a táskáját a kocsiba. Elhatározta, hogy Moreton-in-Marsh érintésével megy haza, hátha Agatha úgy döntött, hogy késő esti bevásárlásra megy az ottani Tesco Expresszbe.

Aztán meglátta az asszony kocsiját parkolni a Fekete Medve előtt, talált egy parkolóhelyet magának is, és elindult a kocsmá felé.

- Ez minden, amit tudok, Bill – mondta Agatha. – A legérdekesebb az egészben az, amit Patrick a boszorkányságról mondott.
- Nem látom, mi abban olyan érdekes – vont a vállát Bill.

– Ha az emberek olyan tébolyodottak, hogy hisznek a boszorkányságban, akkor innen a gyilkosság már csak egyetlen lépés. Mi van akkor, ha a gyilkosságban többen is érintettek a falubeliek közül? Hogy került a bürök a borba – bürök volt, nem igaz?

– Igen, és a laborosok eléggé biztosak benne, hogy fecskendővel juttathatták a borba a dugón keresztül – mondta Bill. – Ó, itt jön Charles.

Charles odasétált.

– Nem tudtam bemenni a házadba, Agatha. Így hát a nyomodba eredtem.

– Kicszeréltetem a zárat, mégpedig pontosan azért, hogy ne jöhess be a házamba bármikor, amikor csak akarsz – mondta Agatha. – Már számtalanszor halálra rémítetted, amikor hazajöttem, és hallottam, hogy valaki motoz odabent.

Charles általában könnyed hangjából most némi élc csengett ki.

– És nem érezted úgy, hogy mint baráttól, szép lenne tőled, ha felhívnál és közölnéd velem? – kérdezte.

– Miért van az, hogy akármi történik, mindig azt kell éreznem, hogy én vagyok a hibás? – dühöngött Agatha.

– Mert úgy is van.

– Még csak fel sem ötlött bennem, hogy felhívjalak – közölte Agatha –, mivel semmi értelme. Akár Gustav, az embered, akár a nénikéd veszi fel a telefont, mindketten azt mondják, hogy nem vagy otthon, akkor is, ha otthon vagy.

– Ez igaz – mondta Charles, majd leült, és kinyitotta az étlapot. – Mi van itt, ami finom?

– Próbáld ki a tengeri sügért, vagy a báránycombót – javasolta Bill, aki jól szórakozott.

Agatha egykedvűen megrántotta a vállát.

– Hogy visszatérjünk ahhoz, amiről szó volt, a mérget fecskendővel juttatták a palackba. Nem emlékszem a dugókra a palackokban.

– Műanyag dugók. Valaki alighanem készített egy bürökoldatot.

– Ujjlenyomatok?

– Csak a kertészé.

– És a többi palack?

– Még nem tudom. Jelenleg vizsgálják őket. Collins üvöltözik a törvénytörési nyomozókkal, mert nekik kellett volna ellenőrizni minden egyes tárgyat abban a konyhában.

Charles tengeri sügért rendelt, meg egy pohár fehérbort, és hátradőlt a székén. – Ez mentesíti a gyanú alól a családtagokat. Úgy értem, ők is megihatták volna.

– Nem hinném – mondta Agatha. – Mrs. Tamworthy ragaszkodott hozzá, hogy ezt szolgálják fel, de ő volt az egyetlen, aki ivott belőle. Én is ittam egy kortyot és Charles is, de nem ízlett, és nem ittunk többet. Iszonyatosan édes volt. A többi családtag hozzá se nyúlt.

– Naná, hogy nem, ugye? – mondta Bill. – Már ha valamelyikük vagy épp mindegyikük tudott a mérgezett palackról vagy palackokról. De van itt valami nagyon furcsa. Instick zöldségeket vitt az udvarházba, és Alison szerint bedugta a fejét a szalon ajtaján, amikor mindannyian bent voltak, és azt mondta: „Tudom, hogy melyikük csinálta”.

– Ó, drágaságom, tényleg úgy fest, hogy közülük valamelyik gyilkos – mondta Agatha. – Bill azt mondta, hogy csak Fred ujlenyomatai voltak a borosüvegen. Ez azt jelenti, hogy valaki szándékosan tisztára törölte, mielőtt visszatette az állványra.

– Nagyon úgy néz ki.

Agatha hirtelen élesen maga előtt látta Jimmyt, mosolyogva és nevetve, amint túlad a boltja teljes árukészletén. Remélte, nem az fog a végén kiderülni, hogy Jimmy a tettes. Már úgyis valamiféle börtönben töltötte élete nagy részét.

– Van még valami. Paul Chamberst óvadék ellenében kiengedték a börtönből, és visszatért a kocsmájába, ahol a falusiak egy része bandába gyűlt körülötte. Jobban teszed, ha az ifjú Tonit távol tartod a falutól.

Aznap este megcsörrent Toni mobiltelefonja. Legnagyobb meglepetésére

George Pyson kereste.

– Van kedved meginni egy italt? – érdeklődött.

Toni csak egy pillanatig habozott. Már nagyon elege volt abból, hogy fél kitenni a lábát Mircesterbe esténként, hátha összefut a bátyjával. George kicsit öreg volt, de elég erősnek látszott.

– Hát jó – felelte.

– Érted jövök – mondta George –, de csak a telefonszámodat találtam a kártyán.

– Találkozzunk valahol.

– Legyen esetleg George bárjánál, a centrumban? Ha már engem is így hívnak.

– Jó. Mondjuk, egy fél óra múlva?

– Ott találkozunk.

Toni feltett egy kevés sminket. Még útközben hazafelé vett magának egy szempillaspirált. Ám most úgy döntött, azt nem használja. Nehogy az öregfiú félreértse.

Amikor belépett a George bárba, azt kívánta, bárcsak rendesen felöltözött volna ahelyett, hogy magán tartja azt a farmert és fehér pólót, amit egész nap viselt. A férfi ugyanis jól szabott öltönyt vett fel, kék inggel és selyem nyakkendővel. Egészen jóképű, gondolta Toni meglepve.

– Mit kérsz? – kérdezte a férfi.

– Csak egy tonikot.

– Rendben. – Toninak tetszett, hogy a férfi nem noszogatja, igyon valami erősebbet.

George visszajött az italokkal, és mesélni kezdett Lower Taporról.

– Egy csomót törtem a fejem – magyarázta –, hogy tudok-e bármi olyasmit, ami a segítségetekre lehet. Miután elmentetek, én odamentem, és beszéltem a farmerrel, aki bérlő a helyet. Kenneth Macdonaldnek hívják.

– Skótnak hangzik.

– Az is. Az előző bérlő meghalt örökösök nélkül, én feladtam hirdetést, így találtam rá. Jó munkás, becsületes ember. A falusiak nem fogadják be maguk

közé, így hát ő egy kívülálló szemével látja őket. Azt mondja, biztos benne, hogy boszorkányságot gyakorolnak, és terveznek is valamit a következő szombaton. Meghallotta, amikor két munkás a farmon erről beszélgetett.

Toni szemei felragyogtak az izgalomtól.

– Tudod, hogy hol?

– Nem, de van egy facsoport egy dombon Lower Tapor felett. Az a legenda járja, hogy *tündérfák*. Én arra tippelnék.

– Elmehetnék oda, és vethetnék egy pillantást a dologra – fontolgatta Toni.

– Aligha lenne biztonságos. Jusson eszedbe, hogy egy gyilkos mászkál itt valahol. – Ujjai között forgatta a borospohár szárát. – Elmehetek veled, ha szeretnéd.

– A főnököm a lelkemre kötötte, hogy tartsam magam távol a falutól – mondta Toni. – A kocsmá bérlője, Paul Chambers, megpróbált megerőszkolni.

– Ez szörnyű. Hallottam, meg azt is, hogy kiengedték óvadék ellenében, de az újságban nem szerepelt a megtámadott neve, a helybeliek meg Kennethet kivéve nem pletykálnak velem. A család utasítására egy hónapot adtam neki, hogy összepakoljon és eltakarodjon. A kocsmá a család tulajdonában áll. Ha eladják a birtokot, talán jó árat kaphatnak érte valamelyik sörfőzdétől.

– Nagyon gyűlölhet most engem a pasas – mondta Toni. – Egyelőre nincs kocsim. Jövő héten megyek egy autóvezető-tanfolyamra. Igen, örülnék, ha odavinnél.

– Rendben. Ha megittad az italodat, hazakísérlek. Szombat este tíz óra körül érted jövök. Kell találnunk egy jó helyet, ahol elbújhatunk.

Toni megkönnyebbült, amikor a férfi hazakísérte, és közben a birtokról beszélgettek. George nem mutatta semmi jelét annak, hogy szexuális érdeklődést tanúsítana iránta.

– Éppen most jutott eszembe valami – mondta Agatha. – Angol sherry.

– Mi van vele? – érdeklődött Bill.

– Azt mondta, szereti a csapolt angol sherryt. Szerintem évek óta nem

kapható errefelé. Tehát valószínűleg üvegeset vett, és felhalmozta a pincéjében.

Bill előhúzta a mobilját.

– Egy perc és itt vagyok. Jobb lesz, ha parancsba adom, hogy kutassák át gondosan az egész pincét.

Mikor Bill odébb ment, Agatha Charleshoz fordult.

– Azt tervezed, hogy nálam maradsz?

– Ez volt az elképzelésem, Aggie.

– De nem adok neked kulcsot, nem baj?

– Ahogy akarod, édesem.

Nyolc

Másnap Agatha felhívta Alisont, és elmondta neki, hogy semmi értelme elmennie az udvarházba, amíg a rendőrség ott kószál. Az iránt is érdeklődött, nem tudna-e elszabadulni valahogy, és eljönni hozzá az irodába. Alison megígérte, hogy egy órán belül ott lesz.

Agatha úgy döntött, a csapata egyelőre más ügyeken dolgozhat. Tonit elküldte, hogy találjon meg egy eltűnt tinédzsert. Toni nem árulta el Agathának a szombat éjszakával kapcsolatos terveit. Biztos volt benne, hogy a nő szigorúan megtiltaná, hogy odamenjen.

Patrick fellelkesült, amikor egy ipari kémkedés felderítésével kapcsolatos megbízást kapott egy csokigyárban. A tulajdonosok úgy tájékoztatták, új csokiszeletet szeretnének piacra dobni, de az előzőleg kibocsátott, egészséges müzliszeletük receptjét ellopta egy konkurens cég.

– Bármit, csak ne válópert – mondta Patrick. Phil sóhajtott. Éppen elakadt egy válási ügygel.

Charles ballagott be az irodába, csinált magának egy kávé, és csendben leült a sarokba.

Amikor mindenki elment a dolgára, kivéve Mrs. Freedmant, Charles Agathához fordult.

– És most?

– Alison hamarosan itt lesz – mondta Agatha. – Inkább itt beszéljünk, mint odafent az udvarházban, miközben a rendőrség és a feldühödött Collins körülöttünk lófrál. Most pedig légy oly kedves, fogd be a szád, amíg elvégzek itt egy kis papírmunkát.

Charles összefonta a karjait a mellkasán, és rögvést elaludt.

– Biztos nagyon fáradt – suttogta Mrs. Freedman.

– Az meglehet – mordult fel Agatha. – Egész éjjel fent volt és régi filmeket nézett.

Amikor Alison megérkezett, Charles felébredt. Agatha megdöbbsent a nő láttán. Az arca nyúzott volt, szeme alatt sötét tászkák.

Elgyötörten leült az irodai kanapéra.

– Fogalmam sincs, meddig bírjuk ezt így mindannyian – sóhajtott. – A rendőrség most a pincében kutakodik.

– Volt másik mérgezett palack is a konyhában lévő borállványon? – kérdezte Agatha.

– Még nem tudják. George Pyson, az intéző másik kertészt keres Fred helyére. Egy új könyvelőt is szerzett nekünk, mert kiderült, hogy Mrs. Tamworthy több különálló számlán helyezett el komoly pénzüsségeket. Ha valaha kikeveredünk ebből az egészből, tényleg nagyon gazdagok leszünk. De nem lehet békességünk addig, amíg ezt a gyilkosságot fel nem derítették. Néhány falubelinek fizetünk azért, hogy őrizzék a birtok határait, mert a sajtó mindent megtesz azért, hogy a közelünkbe férkőzzön. Amikor kijöttem a kocsival, majdnem megvakítottak a villogó vakuk. Persze, a falusiak is beszélnek George szerint, szóval alighanem egy csomó ocsmány pletyka terjed.

– Egy jó kis külföldi történet kellene maguknak – mondta Agatha kajánul.

– Nem értem.

– Ha találnának egy külföldi sztorit, az összes újságíró meg fotós szaladna a kiadójához könyörögni, hogy „Engem küldj oda! Van vízumom!”

Ekkor ébredt fel Charles.

– Csakis Aggie képes rá, hogy háborút kívánjon az egész világnak csak azért, hogy Taporfalva-alsón egy kis béke legyen – mondta.

Agatha oda se hederített.

– Alison, tudom, hogy nehezebb esik erre gondolni, de ha valaki a Tamworthy családból követte el a gyilkosságot, maga szerint ki lehet az?

– Ez szörnyű. Jimmy szenvedett leginkább, de nem tudom elképzelni, hogy

ő tette volna. Úgy értem, minden jel szerint gondosan kitervelték az egészet úgy, hogy a lehető legnagyobb kárt okozza a családnak. A bor megmérgezése azt jelenti, hogy a gyilkos nem csak az anyósomat vette célba.

– Hacsak nem közvetlenül a gyilkosság előtt történt – szólt közbe Charles.

– Én Paul Chambersre fogadok. Elégé mocskos alaknak látszik. Egy olyan ember, aki megpróbál megerőszakolni egy fiatal lányt egy gyilkossági nyomozás kellős közepén, csak eszelős lehet.

– Hallott valamit boszorkányságról a faluban? – kérdezte Agatha.

– Nem – felelte Alison –, de hát nemigen jut el hozzám bármi is a faluval kapcsolatban.

– Sejttem – mondta Agatha. – Felhívom Philt, és elküldöm, hogy újból beszéljen a Crampton nővérekkel. Úgy tűnik, lenyűgözte őket.

Phil boldog volt, hogy átmenetileg félreteheti a válási ügyet. Míg Lower Taporban leparkolt a zöld terecske mellett, senkit sem látott, de biztosan tudta, hogy az elhúzott függönyök mögül árgus szemek követik minden mozdulatát. Sosem gondolta magáról, hogy túl élénk lenne a fantáziája, vagy hajlamos lenne a paranoiára, de most szinte fizikailag érezte a rá leselkedők kíváncsiságát és ellenséges érzéseit.

Cotswolds házai jól tűrték az idő próbáját. Phil nehezen tudta volna megállapítani a korukat. Voltak köztük zsúpfedelesek és fagerendások is, talán a tizenhetedik században vagy még előbb épülhettek. Kicsiny tetőablakaik maguk is úgy leskelődtek az eresz alatt, mint a sanda szemek. Más házaknak palateteje volt, és szemöldökfa az ajtó fölött, amolyan Anna királynő stílusban.

Phil elhaladt a kocsmá előtt a nővérek háza felé, és kopogott az ajtón. Ismét Doris nyitotta ki neki. Bizalmatlannak tűnt.

– Szeretném tudni, beszélhetnék-e még egyszer önnel – mondta Phil.

Doris előre hajolt, körülkémlelt jobbra-balra, aztán vonakodva így szólt:

– Jöjjön be.

Ezúttal a nővére, Mavis is ott volt a nappaliban. Nem kínálták helyet a férfit, csak nézték mindketten, munkától kivörösödött kezüket a kötényükön tartva.

– Pletykálnak arról, hogy boszorkányság zajlik a faluban.

Némán meredtek rá, aztán Mavis sarkon fordult és kiment.

– Nem tudom, hol hallott ilyen ostobaságot – mondta Doris. – De most, ha nem bánja, dolgom van.

– Szörnyű, ami Fred Instickkel történt – erőlködött Phil, mert nem akart úgy visszatérni az irodába, hogy nincs semmi jelenteni valója.

– Ez történik a minden lében kanál alakokkal – vágta rá Doris.

– Úgy érti, rájöhetett valamire, és valaki elhallgattatta? – kérdezte Phil.

– Nézze – mondta Doris. – Fred folyton azzal hengegett, amit a „kertészek kiváltságának” hívott. Az egyik ilyen volt, hogy mindig magához vett egy üveg bort, valahányszor kijött a konyhából. Ő volt az egyetlen, tudomásom szerint, aki hozzányúlhatott ahhoz a vacakhoz. Mrs. Tamworthy megpróbált eladni pár palackkal egy falusi ünnepeken, de senkinek sem ízlett. Mi csináljuk itt a jó borokat. Az övé pokolian édes volt, olyan orvosságízű. Úgy sejtem, sose hagyta elég ideig érni. És most menjen el.

Hát, most már legalább akad jelenteni valója, gondolta Phil. Nagyon úgy tűnt, hogy az öregembert szándékosan mérgezték meg.

Phil a tisztáson át sétált vissza a kocsijához. Éppen, amikor kinyitotta az ajtaját, lesújtottak a fejére hátulról, mire a földre roskadt. Fehér hajából vér patakzott a földre.

Két perccel később George Pyson hajtott be a faluba. Észrevette, hogy Phil ott fekszik a kocsija mellett a földön, lefélékezett, kiszállt, és odatérdelt mellé. Elővette a telefonját, és sürgősen hívta a mentőket.

Bill Wong érkezett először a helyszínre. Az udvarházba tartott, de meghallotta a vészhívást a rendőrségi rádión.

George kivett egy úti takarót a kocsijából, és Philre terítette.

– Van ott arrébb egy kődarab, ami véres – közölte.

Bill felhívta Agathát, és elmondta neki, mi történt.

– Pontosan mit csinált Phil itt a faluban? – kérdezte a nőtől.

Agatha elmondta, hogy Phil a Crampton nővéreket ment meglátogatni.

– A Körtefa-lakba – mondta. – Rögtön ott leszek.

– Ne – kérte Bill. – Maradjon ott, ahol van, és én majd értesítem, melyik kórházba vitték.

– Elég egyenletes a pulzusa – nyugtázta George, amikor Bill befejezte. – Hol a pokolban van már az a mentő?

Kínkeservesen telt az idő, míg végre megjött a mentő.

– A Mircester Általános Kórházba visszük – közölte az egyik ápoló.

Amint a mentő eltűnt a szemük elől, Bill George-hoz fordult.

– Hol van ez a Körtefa-lak?

– Odaviszem.

A ház ajtaját azonban senki sem nyitotta ki. Bill felnyitotta a levélrést, és fülelt. Valami mozgás halk neszt hallotta bentről. Bekiabált a levélládán keresztül.

– Rendőrség! Nyissa ki, vagy betöröm az ajtót!

Sietős léptek hallatszottak a másik oldalon. Aztán kitarult az ajtó, és ott állt Doris.

– Kint voltam a kertben – mondta.

– A férfit, aki az imént itt járt látogatóban – mondta Bill –, leütötték egy kővel. – Látott valamit?

– Ez borzasztó. Nem, ahogy mondtam, kint voltam a kertben.

– Kérdezte magukat boszorkányságról?

– Igen, kérdezett. Mondtam neki, hogy merő ostobaság.

– Kérdezett bármi egyébéről?

– Nem, mondtam neki, hogy nagyon elfoglalt vagyok, és ő elment.

Agatha a Mircester Általános Kórház várószobájában járkált fel-alá. Philt

éppen vizsgálták. Bill és Charles vele együtt várakoztak.

– Collins dühöng maga miatt – mondta Bill. – Azt mondja, akadályozza a nyomozást.

– Felőlem fel is kötheti magát – horkant fel Agatha. – Szegény jó Phil. Mi van, ha agykárosodása lesz?

– Itt jön a sebész – jelezte Bill.

– Mr. Marshallnak agyrázkódása van – mondta a sebész. – Nagyon kemény koponyája lehet. Nincs jele agykárosodásnak.

– Megpróbálnék vele váltani pár szót – mondta Bill.

– Csak röviden. Sok pihenésre lesz még szüksége.

Agatha követni akarta Billt a kórterembe, de a sebész elállta az útját.

– Ki maga?

– A főnöke.

– Akkor nem engedhetem be. A rendőrségnek utat kell engednem, de azon kívül csak családtagok mehetnek be hozzá.

Hiába tiltakozott Agatha, az orvos süketnek bizonyult, és csak Billt kísérte el.

– Ó, istenem – fohászkodott Agatha –, csak jól legyen!

– Nem gondoltam, hogy hiszel Istenben – jegyezte meg Charles.

– Ez csak egy szófordulat – mondta Agatha. – Azt hiszem, én ateista vagyok.

– Ismered az ateista definícióját?

– Nem.

– Ateista az – magyarázta Charles –, aki nem élvez semmilyen láthatatlan támogatást.

– Marha vicces, haha!

Bill csak tíz percet volt távol.

– Nagyon gyenge – jelentette, amikor visszajött. – De azt mondta, Doris Crampton szerint mindenki tudott róla, hogy az öreg Fred gyakran elcsent egy-egy üveg bort a konyháról. Most visszamegyek érte, és beviszem a hölgyet a rendőrség munkájának akadályoztatása miatt. Agatha, legyen szíves

visszavonni az embereit az ügyről legalább egy hétre, mert most házról házra fogunk nyomozni abban a rémes faluban.

- Szót fogadsz neki? – kérdezte Charles, míg Agatha hazafurikázta.
- Azt hiszem, egy pár napig valóban békén kellene hagynom ezt az ügyet. Alisonnak sem volt semmi érdekes mondanivalója számomra. Mellesleg a hely tele van riporterekkel.
- Lehet, hogy elballagok arrafelé holnap, és elbeszélgetek a helybeliekkel.
- Pont te!
- Álruhában megyek – jelentette ki Charles.
- Jusson eszedbe, hogy a Crampton nővérek már vetettek rád egy pillantást. De a flancos kiejtésed úgyis mindenképpen elárul.
- Tudatom veled, hogy képes vagyok pont olyan alpárian beszélni, mint közülük a legjobbak.
- Charles, nézd meg, mi történt Phillel. Nem szeretném, ha bármi hasonló történe veled.
- Szent egek! A mi Aggie-nknek van szíve!

Másnap Charles felvette a segédkertészének néhány ruhadarabját meg egy micisapkát, bebarnította az arcát meg a kezét, egy kusza bajuszt ragasztott a felső ajkára, és ebédidőben megérkezett Lower Taporba.

A kocsmá majdnem tele volt, amikor belépett. Csend támadt, mindenki fürkészni kezdte a jövevényt.

Charles a bárpulthoz lépett.

– Egy pint Hook Nortont – mondta, és körülnézett. Sehol sem látta Paul Chamberst. Elsie odaadta neki a sörét.

Charles megfordult, és észrevett egy kis asztalt egyetlen székkal az ablak közelében. Odavitte az italt és leült. Elővett egy csomag vágott dohányt, sodort magának egy cigarettát. És várt.

Úgy sejtette, a kíváncsiságuk fogja elárulni a helyieket.

Ahogy várható volt, vagy öt perc múlva egy nagydarab férfi jött oda és fölé

tornyosult.

– Maga idegen itt köztünk – közölte.

Charles biccentett.

– Mi a nyavalyáért jött?

– Törődjön a maga dolgával.

Ez kielégítő válasznak látszott. Charles gyanította, hogy a barátságosság legkisebb jele is csak gyanút ébresztene.

A férfi odahúzott egy széket, és letelepedett mellé.

– Akkor baleseted volt? – kérdezte, és a fejével Charles keze felé bökött. Charles előrelátóan bekötözte mindkét kezét, hogy leplezze a tényt, miszerint soha életében nem végzett kemény kétkezi munkát.

– Ühüm.

– Szörnyűségek vannak ebben a faluban mostanság – mondta az ember. Charles érdektelennek látszott, erre folytatta. – Gyilkosságok. És azok a flancos népek ott fön a majorban, azok csinálják.

– Ezt most minek mondod? – kérdezte Charles.

– Mert ők tették. A vénasszony pénzét akarták. Aztán Fred, aki a kertész volt, okoskodott velük, így őt is megölték.

Charles úgy döntött, ideje mutatni némi érdeklődést.

– Akkor most mind féltek, ugye?

– Neeem, egy ujjal se nyúlnának hozzánk, ha nem ütjük bele az orrunkat a dolgukba és nem jár el a szánk. Megvan annak a módja, hogy megvédjük magunkat.

– Mi volna az? – tudakolta Charles.

– Keith! – kiabált Elsie a pult mögül. – Rögtön ide gyere!

Charles ivócimborája vonakodva feltápászkodott és a pulthoz cammogott. Elsie áthajolt a pulton, és valamit a fülébe súgott. A férfi gyorsan kisietett a kocsmából.

Charles úgy döntött, nincs itt több keresnivalója, fizetett és lelépett. Vajon mire gondolhatott a pasas védelem gyanánt? – töprengett. – A boszorkányságra?

Szombat este az izgatott Toni sötét ruhadarabokat öltött, és várta George-ot.

Biztos volt benne, hogy úgysem találnak semmit, de a terepszemle miatt úgy érezte magát, mint egy igazi detektív, aki a bozótban bujkálva cserkészi a vadat.

George pontosan érkezett.

– Ez itt az új lakásom – mutatta neki Toni büszkén.

– Honnan van a bútor? – érdeklődött George.

– Agatha megvette a tulajdonostól.

George nézte a viseltes kanapét és az ütött-kopott székeket.

– Ezeknél akadhat jobb is. Van nálam a padláson néhány darab. Átjöhetsz valamelyik nap és megnézheted.

– Ez igazán kedves tőled.

– Akkor menjünk boszorkányt üldözni. Már voltam ott körülnézni, és találtam egy jó kis helyet, ahol elbújhatunk és láthatjuk, mi történik a domb tetején – ha egyáltalán valami.

A domb tetején egy tisztás terült el, amit fák vettek körül. Toni és George oldalvást bújtak el, a bokrok között. Fejük felett felkúszott az égre a telihold.

Toni szerette volna, ha csevegéssel ütik el az időt, de George odasúgta, hogy maradjon csendben, mert vidéken, egy csendes estén messzire hallatszanak a hangok.

Tizenegy harminckor Toni már elgémberedett, mindene viszkedett és unatkozott. Aztán végre hangokat hallottak. Hamarosan emberek jelentek meg a dombtetőn. Toni kikukucskált a bokrok közül, és nagyot nyelt. Paul Chambers egy falusiakból álló kis csoportot vezetett a tisztásra. Elsie, a pultoslány is jött vele.

Először úgy festett, mintha csak piknikezni készülnének. Szendvicsek és palackok cseréltek gazdát. Aztán, pont éjfél előtt, Paul megszólalt:

– Itt az idő.

Mindannyian vetkőzni kezdtek, míg végül anyaszült meztelenül álltak a dombon. Egy CD-lejátszó valamilyen keleti jellegű zenét játszott. Körben

állva mind kezet fogtak és táncolni kezdtek. Paulnak jó felépítésű teste volt, de a többiekén fehér, lötyyedt zsírhurkák hullámzottak. Petyhüdt mellék ugráltak, fonnyadt fenekek rezegtek. Toni érezte, hogy készül felbugyborékolni belőle a nevetés. A szájára tapasztotta a kezét. Végül nem tudta tovább visszafojtani, és kitört belőle a kuncogás.

– Ennek annyi! – mondta George, és megragadta a kezét. – Fussunk!

Kétrét görnyedve átcsörtettek az aljnövényzeten, aztán George hirtelen lefékezett.

– Rossz felé megyünk! – mondta. Egy használaton kívüli kőfejtő szélén álltak. – Vissza a bozótba, és reménykedjünk, hogy nem találunk ránk!

Meglapultak a bokrok alján. Toni úgy érezte, olyan hangosan ver a szíve, hogy az üldözőik biztosan meghallják.

Aztán meghallották Chambers hangját.

– Esküszöm, erre jöttek!

Majd Elsie válaszát:

– Talán csak kölykök.

A holdvilágnál George tisztán látta Paul és Elsie alakját, ahogy a kőfejtő peremén állnak. Mindketten meztelenek voltak.

– Felejtsd el őket, szívem – mondta Elsie. – Inkább mókázzunk egy kicsit!

– Szállj le rólam, te hülye kurva. Ez most komoly.

– Minek hívtál?!

– Azt mondtam, hogy hülye kurva vagy, mert az is vagy.

– Azt ígérted, hogy elveszel feleségül!

– Ne kezd már megint. Mit számít, amit az ember kefézés közben vartyog?
Felejtsd el.

Ott, az elszörnyedt Toni és George szeme láttára Elsie dühében tiszta erőből megtaszította hátulról Pault, amitől a férfi előretántorodott és átesett a kőfejtő peremén. Ordított, miközben zuhant, aztán egy puffanás, és többé semmi hang.

Elsie lekukucskált a kőfejtő pereméről, aztán megfordult és elrohant.

George érezte, hogy Toni reszket. Átölelte a vállát.

– Kitartás – nyugtatta a lányt. – Hívom a rendőrséget.

Agatha az ajtócsengő lármázására ébredt másnap reggel.

Ránézett az órára az éjjeliszekrényen. Hajnali hat óra!

Kikászálódott az ágyból, beburkolózott a fürdőköpenyébe, és levánszorgott a lépcsőn. Kinyitotta az ajtót, és ott találta a holtsápadt Tonit, meg egy magas férfit, akit nem ismert.

– Borzasztó! – mondta Toni köszönés helyett. – Paul Chamberst megölték.

– Gyere be – mondta Agatha, majd George-hoz fordult. – Maga kicsoda?

– George Pyson vagyok, Mrs. Tamworthy birtokának intézője.

Agatha bevezette őket a konyhába.

– Toni, mi a csuda történt?

– Te mondd el – kérte Toni George-ot.

Erre George elmondta a boszorkányvadászat teljes történetét, meg azt, hogyan lökte Elsie a kőfejtőbe Pault.

– Esés közben kitörte a nyakát – fejezte be.

– Toni – szólt Agatha idegesen –, erről tájékoztatnod kellett volna.

– Nem volt semmilyen alapos gyanúnk – mondta George. – Csak úgy próba-szerencse alapon mentünk.

Agatha tekintete hirtelen megkeményedett. Szemügyre vette George-ot.

– Maga hány éves?

– Harminchárom, és nem, nem forralok semmi rosszat a maga ifjú nyomozója ellen.

– Barátok vagyunk – nyilatkozott Toni is, és George rámosolygott.

– Főzök kávét – mondta Agatha. – Nem hiszem, hogy sok alvás lett volna az éjjel.

– Hát nem – mondta Toni, és elnyomott egy ásítást. – Az a Collins nevű nőszemély egész éjjel kérdezgetett.

– A dolog jó oldala – szólt hátra Agatha a válla felett, miközben bedugta a kávéfőzőt –, hogy nem kell elmenned Paul Chambers tárgyalására a bíróságon. A rossz viszont az, hogy Lower Tapor ezek után még inkább tele

lesz firkászokkal és riporterekkel. Gyilkosságok és boszorkányság egy angol faluban! Toni, jobb lesz, ha ma már csak pihensz. Akkor talán nem üldöz tovább a baj.

Ebben a percben Charles ballagott be a konyhába. Agatha beszámolt neki a legújabb gyilkosságról.

– Nem túl nagy kár ezért a Chambersért – nyugtázta a hírt Charles érzéketlenül. – Jól jártál, Toni.

– Úgy érzem, mintha minden az én hibám lenne – mondta Toni. – Amikor megláttam, hogy mind ott táncolnak anyaszült pucéron, nevetni kezdtem. Az a sok lötyyedt fehér háj, ahogy ugrándozott... Ezért kellett elrohannunk ahhoz a kőfejtőhöz, ezért kellett elbújnunk a bokorban, és ezért követett minket Paul és Elsie.

Agatha mogorván bámult a kávéscsészéjébe. Ami azt illeti, deréktájon rajta is körbefutott egy szép fehér mentőöv. Ó, amikor az ember még olyan fiatal, mint Toni!

– Most, hogy a sajtó majd nyüzsögni kezd – mondta –, mindannyian tartsuk távol magunkat az udvarháztól, amíg a felfordulás tart. De utálom, hogy ennyiben kell hagynom!

– Kíváncsi vagyok – mondta George –, hogy az idős hölgynek voltak-e ellenségei a múltban is. Úgy értem, nézzék csak, hogyan bánt a saját gyerekeivel. Nem lepődnék meg, ha már régebben is összeakaszkodott volna valakivel.

Agatha felvillanyozódott.

– Jó gondolat! – Aztán hirtelen George-ra pillantott, odavetett egy gyors „elnézést kérek”-et, és felsietett a lépcsőn.

– Megy, hogy bevakolja a képét – jegyezte meg Charles.

Ahogy mondta, tizenöt perccel később Agatha kikészített arccal jelent meg. Toni ásítózott és a szemét dörgölte az öklével.

– Gyerünk, ifjú hölgy – mondta George –, ideje, hogy hazavigyelek.

Amikor elmentek, Charles vett magának egyet Agatha cigarettáiból.

– Mi van köztük? – kérdezte.

- Semmi. A fickó túl öreg Tonihoz.
 - Hozzád meg túl fiatal – mormogta Charles.
 - Visszamegyek aludni – jelentette ki Agatha. Egy csodálatos karácsonyi álomból verték fel, amelyben James mosolygott rá éppen, és most indult, hátha vissza tudja varázsolni.
 - Most aztán újból leszedheted azt a sok izét a képedről! – kiáltott utána Charles.
- Agatha úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

George hazavitte Tonit a lakására.

- Aludj valamennyit, és ne reagálj a telefonra vagy az ajtócsengőre – tanácsolta a lánynak. – Ha a rendőrség szeretné újból kikérdezni valamelyikünket, ráérnek vele hétfő reggelig.

Toni köszönetet mondott neki, aztán habozott, várta, hogy a férfi talán még akar valamit, de az csak kiszállt, megkerülte a kocsit, majd kinyitotta és megtartotta neki az ajtót.

- Helló – búcsúzott Toni, és bement.

A lakásában levetkőzött, lezuhanyozott, és bemászott a keskeny ágyba. A férfi nem említette, hogy újból találkozna vele. Talán nem találta elég érdekesnek. Nem mintha ő romantikus érzéseket táplált volna iránta. Ahhoz túl öreg volt.

Egész nap aludt, aztán frissen ébredt, és töprengett, tud-e még aludni aznap éjjel. Elhatározta, hogy beugrik a Tammy Klubba. Időtlen idők óta nem ment szórakozni, és szeretett volna már vele egykorúak között lenni.

Némelyek tiltakoztak az ellen, hogy a klub nyitva legyen vasárnap is, de valahogy megoldották, és túléltek a panaszáradatot.

Toni belépett, beszívta az alkohol és füves cigi jól ismert illatát. Ütemesen villogó fények söpörték végig a padlót, ahol táncosok forogtak a zene vad ritmusára.

- Helló! Nézzétek, skacok, ez Tone! – kiáltotta egy lány.

Tonit hamarosan körülvették néhányan a régi iskolai barátai közül. Egyikük, Karen túlkiabálta a zenét.

– Hallottam, hogy zsaru lettél!

Toni bólintott. A zene hirtelen abbamaradt, és a DJ bejelentette:

– Öt perc szünet, srácok!

– Igyunk egyet – javasolta Karen.

Odamentek a bárpulthoz. Nyaggatták Tonit, hogy beszéljen a munkájáról, de ő nem akart részletekbe belemenni.

– Hogy megy a tehetségkutatás?

– Még nem láttad a legújabb cukorfalatot. Rex a neve – szólt egy Laura nevű vékony, szeplős lány.

– Úgy hangzik, mintha egy kutya vagy egy mozi lenne.

– Nézd, ott van! – Laura a bár távolabbi végébe mutatott, ahol egy fiú álldogált esetlenül. Fekete nadrág volt rajta, csupasz mellkasán fekete bőrdzseki. Fekete haját tüskékbe zselézte. Alsó ajka alatt kis piercinget viselt. Az arca nagyon fehér volt, vastag fekete szemöldök és művészi borosta ékesítette.

Tonit hirtelen elfogta a kívülállóság érzése. Nem olyan régen még ő is nagyon vonzónak találta volna Rexet. De most már nem. Hallgatta régi barátai csacsogását, és úgy érezte, mintha nem a távcső megfelelő végén keresztül szemlélné a világot. Ismét megszólalt a zene.

– Mennem kell – motyogta Toni, majd elindult az ajtó felé, és kilépett az éjszakába. Nagyokat szippantott a friss levegőből. Egy vagy két hét után talán majd visszamegy a klubba, de pillanatnyilag úgy érezte, fennakadt valahol régi barátainak fiatalsága és azok között, akikre úgy gondolt, mint a nyomozóiroda „öregfiúira”.

Agatha egy hétig nem próbálkozott az udvarházzal. Tudta, hogy képtelenség lenne szabadon mozogni a sajtóval és a rendőrséggel a sarkukban. Más eseteik is voltak, amelyekkel foglalkozni kellett. Hiányzott neki Toni is, akinek az idejét az autóvezetés kötötte le, rendőrségi meghallgatásokkal

tarkítva.

Munka után a szupermarketeket járta, mert már árulták a karácsonyi dekorációkat. Tanakodott, melyik nézne ki a legjobban. Rendelt egy pulykát egy norfolki farmról, karácsony előtt tíznapos szállítással. Egy új tűzhelyet is vett nagyobb sütővel, hogy a jókora állat beleférjen.

Charles eltűnt saját otthonában, de megígérte, hogy a következő héten itt lesz.

Péntek este Bill Wong látogatta meg Agathát otthon. Fáradtnak látszott.

– Nem jutottunk sehová. Elsie-t természetesen letartóztattuk, de semmivel sem tudunk többet a gyilkosságról az udvarházban, vagy hogy ki ölte meg azt a szegény öreg kertészt.

– Ez az intéző, George Pyson... – mondta Agatha. – Van bármi szokatlan körülötte?

– Igen tiszteletreméltó fickó, minden szempontból.

– Házas?

– Az volt, de a felesége meghalt rákban öt évvel ezelőtt. Nincsenek gyerekei. Miért érdekli?

– Azt hiszem, érdeklődik a kis Toni iránt, de túl öreg hozzá.

– Ott voltam a meghallgatásokon Tonival. Mondhatom, az ifjú hölgy idősebb az éveitől számánál. Nagyon értelmes. Én nem aggódnék miatta.

– Már kikérdeztek mindenkit az udvarházban – mondta Agatha. – Van valami elképzelése, hogy ki tehetette?

– Állandóan töröm rajta a fejemet. És minél többet gondolkodom rajta, annál jobban csodálkozom, hogy egy ilyen anyával a háttérben mégis mindannyian normálisak maradtak. Na már most, itt vannak ezek az emberek a faluban az átkozott boszorkánykodásukkal, és egyre valószínűbbnek látszik, hogy egyikük vagy közülük többen felesküdték rá, hogy megölik az idős hölgyet.

– Nem tudom elképzelni róluk – mondta Agatha.

– Miért?

– Alacsony bérleti díjakat számolt fel nekik. Most, hogy meghalt, tíz az

egyhez, hogy a család, vagy az, akinek majd eladják a birtokot, alaposan felemeli a lakbéreket. Hol nevelkedett Mrs. Tamworthy?

- Nem tudom. Meg kellene kérdeznie valamelyik családtagot. Miért?
- Talán olyasvalaki tette, aki a múltjából bukkant fel.
- Ha bármit megtud, kérem, értesítsen.

Szombat este Toni épp hazafelé sétált az utcán, mámorosan a tudattól, hogy letette az autóvezetői vizsgát, amikor érezte, hogy valaki megragadja a karját. Megperdült. A bátyja részeg képe nyomult az arcába közvetlen közletről.

- Most aztán hazajössz – hörögte.
- Hagyj békén! – kiáltotta Toni. Emberek siettek el mellettük, elfordították a fejüket. Senki sem akart belekeveredni. Mostanság a gazemberek hajlamosak voltak beperelni a beavatkozókat tetteles bántalmazásért.

Toni küzdött és belerúgott a fiúba, de Terry sokkal erősebb volt nála. Egy ütött-kopott Land Rover gördült végig az utcán, és hirtelen megállt. George Pyson ugrott ki belőle.

- Most azonnal elengeded! – üvöltött rá Terryre.
 - Tűnj el, te flancos idióta – hörgött Terry. – Ez családi ügy.
- George elkapta Terry karját, és hátracsavarta. Terry felordított a fájdalomtól.

- Ki ez? – kérdezte George.
- A bátyám – zihálta Toni, és kiszabadította magát. – Megpróbált hazahurcolni, de én soha többet nem akarok odamenni.
- Eltakarodsz innen végre? – érdeklődött George, és a biztonság kedvéért fájdalmasan megcsavarta Terry karját.

– Eltöröd a karomat! Igen! Eresszél már el!

George elengedte, és Terry elpucolt az utcán.

- Kösz – mondta Toni halkán. Most aztán majd nem akar foglalkozni velem, gondolta, most, hogy tudja, milyen családból jövök.

De George így szólt:

- Menjünk, igyunk egyet. Épp csak egy-egy pillantásra láthattalak a

rendőrségen, miközben engem az egyik szobában hallgattak ki, téged meg a másikon. De először odébb kell állnom a kocsival, mert elzárom az úttestet.

– Egy sor autóduda túlkölése igazolta a szavait.

Mindketten bemásztak a Land Roverbe, és elhajtottak.

– Csak leparkolok itt a téren, beülünk a legközelebbi kocsmába, és elmeséled, hogy ment az autóvezetés.

– Ma lett meg a vizsgám – újságolta Toni. – De az idegeim még mindig cafatokban lógnak.

A kocsmában George megkérdezte, miért jött el Toni otthonról, és figyelmesen hallgatta a beszámolóját arról, hogyan mentette meg Agatha a szorult helyzetéből.

– És az édesanyád? – kérdezte. – Van rá esély, hogy be lehessen juttatni egy rehabilitációs intézetbe?

– Azok egy csomó pénzbe kerülnek.

– Bevesznek adott számú államilag támogatott beteget is. Az orvos jelölheti a programra. Lehet, hogy várnia kell, de az is jobb, mint a semmi.

– Soha nem annyira józan, hogy odafigyeljen rám. De talán megpróbálom, amikor Terry nincs otthon.

Toni lopva figyelte a férfit, tanakodott, vajon most nyomulni fog-e, de miután Toni megitta az italát, George csak annyit mondott élénken:

– Most már ideje hazamenni.

George hazaszállította, majd amikor a lány kimászott a Land Roverből, vidáman elköszönt tőle.

Mialatt Toni nézte, ahogy a férfi elhajt, megcsördült a mobilja. Agatha kereste.

– Átmentem a vizsgán! – újságolta neki is Toni.

– Nagyszerű. Szerzünk neked valami öreg járgányt. Holnap érted jövök.

– Visszamegyünk a faluba? – kérdezte Toni húzódozva.

– Nem. Megpróbálunk többet megtudni Phyllis Tamworthyról.

Kilenc

Alison elmondta Agathának, hogy tudomása szerint az anyósa egy bizonyos Pirdey nevű faluban nőtt fel Lancashire-ben. Agatha tehát elindult autóval Cotswoldsból észak felé. Toni a szomszéd ülésen böngészte a térképet.

Eső szemergett a szélvédőre, Agatha bekapcsolta az ablaktörlőt. A végtelen, szürke égbolton viharos szél kergette a felhőket. Az autópályán hatalmas kamionok húztak el mellettük, minduntalan lefröcskölték a kocsijukat, amivel kínszenvedéssé tették a vezetést. Agatha azt kívánta, bárcsak Charles elfogadta volna a meghívását erre az útra. Ha vele utazott, elfeledkezett arról, hogy folyton-folyvást James Laceyn törje a fejét. Azonkívül szerette, ha egy férfi társaságában lehet, miután annyi éven át egyedül vívta az élet csatáit. Néha úgy érezte, nagyon konzervatív világban él, ahol az egyedülálló nőt másodrendű állampolgárként kezelik a pincérek és a szállodaigazgatók.

Örült neki, amikor megtudta, hogy Phyllis Tamworthy egy faluban nőtt fel. Ha netán egy nagyvárosban cseperedett volna, semmi esélye sem lenne, hogy bárki emlékszik még rá, gondolta Agatha, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy ha valaki egyáltalán még emlékszik rá, annak ugyancsak korosnak kell lennie. Phyllis lánykori neve Wright volt. Bárcsak valami kevésbé szokványos családnév lenne, méltó Agatha.

Megálltak pihenni egy út menti étteremnél. Toni nemrégiben olvasott egy cikket, mely szerint a dolgozó emberek étrendje még mindig mélységes tudatlanságról árulkodik, és leginkább mikróban melegíthető készételekből és házhoz rendelhető ételekből áll. Ehhez képest Agatha egy hatalmas tányérnyi szalonnás tojást tunkolt be épp, szemlátomást nagy élvezettel.

Hamarosan ismét útra keltek. Agatha egy CD-t csúsztatott a lejátszóba, és a Brahms-szimfónia dallamai megtöltötték az utasteret. Igazából ki nem állhatta a klasszikus zenét, de azért kitartóan próbálkozott vele.

Toni azt várta, hogy a falu olyasféle hely lesz, mint Carsely, de ehelyett egy nyomott hangulatú, aprócska településen találták magukat, amely félig az ingoványba nyúlt. Az eső elállt ugyan, de a sárgás, vizenyős napfény csak kiemelte a helység örömtelenségét. Egyetlen sivár főutca kanyargott benne. Agatha megállt a körzeti postahivatal és a csatlakozó vegyesbolt mellett, szólt Toninak, hogy várjon a kocsiban, és bement megkérdezni a pultnál tevékenykedő ázsiai nőt, hol találhatja meg a falu idősebb lakóit.

A nő indiai szárit viselt, amelynek élénk színei beragyogták a homályos kis helyiséget. Készséggel elmondta, hogy a falu keleti részén, a közösségi központban szoktak összejönni az idősebb lakosok teázni, ami úgy körülbelül fél óra múlva esedékes.

Agatha visszament Tonihoz.

– Fél órát várnunk kell – mondta neki. – Az idősebbek a közösségi központban szoktak találkozgatni.

A nő odabent azt mondta, a falu keleti részében van.

– És az hol van? – csodálkozott Toni.

Agatha szentségelni kezdett.

– Gőzöm sincs – tette hozzá aztán. Kiszállt a kocsiból, visszament a boltba, és pár perc múlva újra megjelent. – Balra találjuk, ha itt egyenesen továbbmegyünk. Akár ott is várakozhatunk, amíg mindenki megérkezik.

A közösségi központ egy eredetileg talán nyaralónak készült épületben volt. Fatábla lengedezett a szélben, hivalkodó „A Csúcs” felirattal.

– Csúcs? – élcelődött Toni. – Ez a vidék olyan lapos, mint egy palacsinta.

– Na és aztán? – csattant fel ingerülten Agatha, mire Toni megütközve nézett rá.

Az az igazság, hogy Agatha kissé feszengett Toni társaságában. A lány ragyogó fiatalságához mérten kifejezetten vénnek érezte magát.

A helyzetet tetézte, hogy amikor gyülekezni kezdtek a falu idős lakói, és

Agatha megpróbált kiszállni a kocsiból, a csípőjéhez kapva el kellett fojtania egy nyögést.

– Segítek kiszállni! – ajánlotta fel Toni.

– Hagyjál békén! – vakkantott Agatha.

Dühösen dörzsölgette a csípőjét, miközben figyelte a rövid felhajtón a központba igyekvő öregeket.

– Valami baj van a csípőjével? – kérdezte aggódva Toni.

– Nincs semmi bajom – tajtékzott Agatha. – Csak a hosszú vezetés miatt van.

– Én is vezethetek egy darabon – ajánlotta fel Toni. – Már megvan a jogsim!

– Talán majd megengedem. – A tény, hogy Toni még újonc az autóvezetésben, végre lehetővé tette Agathának, hogy fölényben érezze magát.

Amikor beléptek a közösségi házba, egy testes matróna kísérte helyükre a férfiakat és nőket – főleg az utóbbiakat – egy hosszú asztalhoz, amelyen süteményeket és szendvicseket tálaltak fel.

Agatha odalépett hozzá.

– Magándetektív vagyok – mondta. – Phyllis Tamworthy halála ügyében nyomozok, aki ebben a faluban nőtt fel, és eredetileg Phyllis Wrightnak hívták.

– Azt hiszem, várnia kell, míg megkapják a teájukat – mondta az asszony. – Némelyiküknek ez az egyetlen étkezése a nap folyamán. A nyugdíjak nem sokat érnek manapság. Gladys vagyok.

– Én pedig Agatha, és ő itt Toni.

– Ha ön és a leánya leülnek ott a sarokban, később megkérdezem őket, ha már lecsendesedtek.

– Ő nem az én... – kezdte Agatha, de Gladys már odébb ment.

Agatha figyelte az idős hölgyeket. Nézte a ráncos kezeket, némelyik reszketett, ahogy a szendvicsért nyúlt. Hát mindannyian ide jutunk? – kérdezte magában szomorúan.

Toni titokban Agathát figyelte. Talán megbántotta valamivel? Olyan sokkal tartozott neki! A hála hatalmas súllyal nyomta a vállát.

– Sajnálom – szólalt meg ekkor Agatha hirtelen –, nem érzem magam igazán jól. Ha találunk itt bármi érdemlegeset, megszállunk egy szállodában.

Toni éppen azt akarta mondani, hogy ő kész vezetni hazafelé, de visszafogta magát. Valahogy az az érzése támadt, hogy a bőszen független Agatha Raisin nem hallaná szívesen.

Az öregek alig-alig beszélgettek. Hosszú ideig mást se lehetett hallani, mint a poharak csengését és a rágó állkapcsok zaját.

Végül Gladys a szoba közepére sétált.

– Hölgyeim és uraim – jelentette be –, ezek a hölgyek itt azt szeretnék tudni, emlékszik-e valamelyikük bizonyos... kire is?

– Phyllis Wright – mondta Agatha.

Halk sustorgás támadt, aztán egy nagyon idős hölgy szólalt meg károgó hangon. – Én emlékszem rá! Ugyanakkor járt iskolába, mint én.

Egy másik közbeszólt:

– Az a dagadt, aki Miss Gilchrist osztályába járt?

– Aj, az volt hát! – mondta az előző hölgy. – Tanárok kedvence. Mindig nyalta a seggüket, megjátszotta magát, trükközött, és nem törődött senkivel.

– Gondolom, Miss Gilchrist már nem él? – kérdezte Agatha.

– Meghalt... mikor is? – kérdezte az első nő.

– Rögtön miután lerontotta Phyllis osztályzatát. Azt mondta, a lány csalt.

– Hogyan halt meg? – kérdezte Agatha.

– Hogy is hívják önt?

– Agatha.

– Én Elsie vagyok, és ez itt Rose. Szívrohamban halt meg, pedig fiatal volt. Minekünk persze öregnek tűnt, de csak harmincéves lehetett vagy ilyesmi.

– Mikor hagyta el Phyllis a falut?

Elsie felsóhajtott.

– Milyen jó, hogy valaki ezekről a régi dolgokról kérdez minket. A tegnapi napra nem emlékszem jól, de azok a régi idők olyan tiszták, mint amilyen

értékesek nekem. Lássuk csak. Ott dolgozott a Bessops Gyárban. Szószokat gyártottak. Na már most, Hugh Tamworthy kőműves volt, és el volt jegyezve Carrie Shufflebottommal. Aztán nyert a lottón. A következő az volt, hogy Phyllis valahogy rátette a kezét, és egy időre eltűntek, aztán összeházasodva jöttek vissza.

A téglagyár Rumtonban csődbe ment, de Hugh felvásárolta. Vettek egy házat a falun kívül, vidéken, merthogy a faluban senki se állt velük szóba, Carrie miatt.

– Hol van most Carrie? – kérdezte Agatha.

– Megtalálja az utca végén, a Nap-lakban. Menjen vissza a postán túlig, és arra kifelé. Az utolsó ház, amit lát.

– Ez a Phyllis, úgy tűnik, átkozott egy ribanc lehetett – jegyezte meg Toni, amikor kiértek a faluból.

– Reménykedjünk, hogy ennek a Carrie-nek megvan még a sütnivalója – mondta Agatha. – Micsoda szégyen. Az a kettő, akivel beszéltünk, ugyanolyan korú lehet, mint Phyllis volt, de hozzájuk képest Phyllis mégis erős és egészséges volt. Ó, istenem – mondta Agatha szenvedélyesen. – Remélem, én nem úgy végzem, mint azok a szegény öreglányok.

A Nap-lak alaposan rácáfolt a nevére. Északra nézett, vörös téglából épült, és még mindig kormos volt a széntüzelés korszakából.

– Kíváncsi vagyok, Carrie férjhez ment-e valaha. – Agatha belökte a reszketeg fakaput, és besétált a kicsi előkertbe, amit felvert a gaz. Becsengetett. Egy jobbra eső ablakban meglebbent a kétes tisztaságú csipkefüggöny. Aztán kinyílt az ajtó.

Carrie Shufflebottom élő bizonyíték volt rá, hogy még a rettenetesen kövér emberek is megélhetnek szép életkort. Igencsak testes nőszemély volt, nagy, kerek, pirosposzsgás arccal és fakókék szemekkel. Vasszürke haja még mindig sűrű volt.

– Mi az? – firtatta.

Agatha türelmesen elmagyarázta, kik ők és mi járatban vannak.

– Inkább jöjjenek be – mondta az asszony, és visszafordult. Széles csípője mindkét oldalon súrolta a keskeny átjárót.

Követték az elöl lévő nappaliba. A helyiség hideg volt és gyéren bútorozott. Carrie belesüllyedt egy hatalmas, kopott karosszékbe. Agatha és Toni egy hasonlóképpen kopott kanapéra telepedett. Az ablaknál egy kanári csipogott szomorúan egy kalitkában, és a feltámadó szél fütyült a kéményben. Egy nagy ingaóra állt a sarokban, finoman köhintett, mielőtt elütötte az órát.

– Nem kínálom meg magukat teával – mondta Carrie. – Én már megittam a magamét. A keblén süteménymorzsák szóródtak szét. Férfiinget viselt, melegítőnadrágot és edzőcipőt.

– Szóval azt akarják tudni, hogy akarhatta-e erről a vidékről megölni valaki Phyllist? – A beszéde meglepően gördülékeny és kellemes volt, nem érződött rajta a helyiek erős dialektusa, amit az eddig hallott falubelieknél tapasztaltak. – Hát akár én magam is megölhettem volna. Hugh Tamworthy jó ember volt. De ártatlan. Abban a pillanatban, amikor megnyerte a lottón azt a sok pénzt, Phyllis rávetette magát. Pokollá tette az életemet már az iskolában is, mert mindig csúfolódott velem. A házasságuk után már csak egyszer találkoztam Hugh-val. Vagy két évvel azután, hogy összeházasodtak, megjelent itt, amikor senki se számított rá. Nagyon zaklatott volt. Egy óriút pillanatig azt reméltem, hogy miattam jött vissza. – Szárazon elmosolyodott. – A férfiak olyan érzéketlenek tudnak lenni. Azért jött, hogy elmesélje, beleszeretett egy másik lányba, aki a téglagyár irodájában dolgozik. Azt mondta, megkéri Phyllist, hogy váljanak el. Azt is mondta, Phyllis nem akar gyerekeket, de ő mindig akart. Susan Masonnak hívták azt a lányt. Attól tartok, hogy elvesztettem a fejem, és kiadtam az útját. Mondtam neki, hogy elhagyott és nagyon megbántott engem, és tűnjön el.

– De nem vált el Phyllistől.

– Később úgy hallottam, két dolog történt. Phyllis teherbe esett az első gyerekével, Susan meg eltűnt. Nyoma veszett. Egyik este elment az irodából, és soha többet nem látta senki. Sokáig keresték, de sose találták meg. Phyllisnek pokoli természete volt. Talán megfenyegette a lányt. Nem sokkal

ezután eladták a téglagyárat, és vettek egy másikat valahol lent délen.

– Maga férjhez ment valaha? – kérdezte Toni.

– Én úgy döntöttem, hogy tanulni fogok. Egyetemre mentem, és végül kikötöttem a falubeli iskolában, mint tanítónő, ott tanítottam, amíg a kormány be nem záratta. Nem valami kalandos az én életem. Nem, soha nem mentem férjhez.

– Él még valaki Susan családjából?

– Van egy húga, aki Stoke-ban él. Wanda. Egész jól házasodott. Egy könyvelőhöz ment férjhez. Hogy is hívják? Mark Nicholson. Adja csak ide azt a telefonkönyvet ott.

Az „ott” nem mást jelentett, mint a padlót az asztal alatt. Toni odaadta neki a telefonkönyvet, és a nő belelapozott.

– Ez az. Ez lesz ő. Írja fel. – Agatha előkotort egy jegyzetfüzetet a táskájából. Mark Nicholson, 5, Cherry Tree Close, Stafford Road, Stoke-on-Trent.

Toni vezetett az úton Stoke felé. Agatha érezte, hogy a csípőjében erősödik a fájdalom, és átengedte neki a vezetést. Legnagyobb bosszúságára Toni könnyedén és jól vezetett.

– Álljunk meg valahol, és szerezzünk egy helyi térképet – mondta Toninak.

– Van ott egy újságos.

Toni ügyesen beparkolt két autó közé. Agatha mogorván nézte. Neki magának még mindig kamionnyi hely kellett ahhoz, hogy be tudjon parkolni valahova.

Toni beszaladt a boltba, és egy úti térképet lóbálva jött ki.

– Add ide – parancsolt rá Agatha, aki gyűlölte, ha nem az ő kezében van az irányítás. – Tanulmányozta egy darabig, majd így szólt: – Mázlink van. A hely Stoke-nak ezen az oldalán van. Hajts egyenesen előre három kereszteződésen át, aztán a negyediknél fordulj élesen balra. Az lesz a Stafford Road. Cherry Tree Close a harmadik, szintén bal oldalon.

A lakótömb olyan építészeti elképzelést sugallt, mintha az egymás mellett

sorakozó épületeknek mind különbözniük kellett volna, de ennek ellenére végül mind egyformák lettek. Szürke kőből épült, kétszintes házak voltak. A tökéletesen egyforma méretű ablakok üresen bámultak kifelé a takaros, kicsi előkertekre.

– Nem furcsa, hogy Phyllis sosem említette, hogy volt egy másik téglagyárunk is? – kérdezte Agatha.

– Talán szégyellte, hogy tönkretette Carrie eljegyzését, és elkergette Susant.

– Kíváncsi vagyok. Ott az ötös szám. Reménykedjünk, hogy lesz otthon valaki.

Toni becsengetett. Vártak, vártak, de nem történt semmi. – Ülünk vissza a kocsiba és várjunk – javasolta Agatha.

– Talán épp dolgozik – vélte Toni.

– Nem hinném. Korban valószínűleg közel áll Phyllis életkorához. Alighanem nyugdíjas már. – Agatha cigarettára gyújtott. – Kíváncsi vagyok, fog-e havazni idén karácsonykor?

– Emlékszik fehér karácsonyokra? – kérdezte Toni.

– Egyetlenegyre sem. Ez a globális felmelegedés csak jön, pedig nem kíváncsi rá senki – panaszkodott Agatha.

Toni elfojtott egy mosolyt. A tudósok is aggódnak a globális felmelegedés miatt, a kormányok is, de Agatha Raisin amiatt haragszik, hogy nem lesz fehér karácsonya.

– Sebaj – vigasztalta Toni. – A december általában mindig sötét és sivár, de ha az embernek van karácsonyfája, meg egy csomó dísz és karácsonyfaégője, akkor igazán hangulatos lesz.

– Rengeteg embert kell meghívnom – mondta Agatha. – Nem is hiszem, hogy beférnek a nappalimba.

– Van valamilyen bérelhető nagyobb helyiség a faluban?

– Igen, de eléggé lepusztult.

– De azért biztosan ki lehet díszíteni, és eltüntetni a hiányosságokat. Vagy, ha a házban tartja, lehetne szerezni pótasztalokat, és összerakni őket úgy,

hogy az étkezőből a hallon keresztül átmenjenek a nappaliba – javasolta Toni.

Agatha megvidámodott.

– Az jó lehet! Egy csomó nőszemély megsértődött már rám a falu hölgykoszorújából, mert nem hívtam meg őket legutóbb.

– Jön valaki – figyelmeztette Toni. – Egy autó közeledik.

Egy új Audi hajtott el mellettük, bekanyarodott a felhajtóra, majd a garázsba gurult az ötös számú ház oldalában.

– Remek – mondta Agatha. – Menjünk!

A nő, aki kiszállt az autóból, kíváncsian nézett rájuk. Karcsú volt, jól konzervált, szőkére festett hajjal és mogyoróbarna, kidülledő szemmel, kicsi szájjal, hosszú, keskeny orral. Egy Hermés márkájú sálat tekert szoroson a nyaka köré. Agatha úgy gondolta, a hetvenes éveiben járhat, és alighanem jó pár plasztikai műtéten eshetett át.

Odament hozzá Tonival, elmondta, kik ők és mi járatban vannak.

– Nem tudom, a segítségükre lehetek-e – mondta Wanda. – Úgy értem, mit lehet tenni ennyi év után? A rendőrség már mindenütt kutatott.

– Kihallgatták Phyllis Tamworthyt?

– Hát persze. Újra meg újra. Hugh Tamworthy arra készült, hogy elvállik és feleségül veszi a nővéremet. De azt hiszem, Phyllis úgy megrémítette, hogy elmenekült. Még a ruháit meg az útlevelét se vitte magával.

– Olvasta az újságokban, hogy Phyllist megölték?

– Igen, és nagyon örültem, hogy valakinek végre volt annyi vér a pucájában, hogy kinyírja azt a szörnyű nőszemélyt.

– Tudja, hol laktak Tamworthyék, amikor még itt éltek? – kérdezte Toni.

– Rumtonban volt egy házuk.

– Pontosabban hol? – kérdezte Toni mohón.

Agatha meglepetten nézett rá.

– Biztosan tudom, hogy ott volt Rumtonban a régi téglagyár szomszédságában. Most már bezárt, jelenleg egy faiskola és kertibútor-gyár üzemel benne.

Agatha szerette volna megkérdezni, hol volt Wanda aznap, amikor Phyllist meggyilkolták, de tudta, hogy ilyen kérdéseket igazából csak a rendőrségnek van joga feltenni.

– Van valami ötlete, hogy ki akarhatta Phyllist megölni, aki esetleg a múltjához tartozott? – kérdezte inkább.

– Carrie Shufflebottom gyűlölte Phyllist, mert az elvette a vőlegényét. De ő mindig is gyöngéd lélek volt.

Mikor visszaültek a kocsiba, Agatha Tonihoz fordult. – Miért érdekelt, hogy hol laktak pontosan Tamworthyék?

Toni szeme csak úgy ragyogott az izgalomtól.

– Hát nem látja? Simán lehet, hogy Phyllis kinyírta azt a lányt.

– Mi most azt keressük, hogy ki ölte meg Phyllist, nem azt, akit ő ölt meg.

– De ha ő maga is gyilkos volt, az eggyel több motiváció valakinek, hogy eltegye láb alól.

– Ó, hát ez igaz – hagyta rá Agatha mogorván.

Miután kérdezősködtek a faiskolában, meg is találták a házat. Egy öreg hölgy nyitott nekik ajtót.

– Mindenki ilyen vénséges vén errefelé? – töprengett Agatha. Mi is így végezzük majd Carselyben, járókeretre támaszkodva? – Ismét elmagyarázta, hogy kik ők és miért jöttek.

– Emlékszem Phyllisre és Susanra – mondta az idős hölgy. – Én Pearl Dawson vagyok. Fáradjanak be.

Zsúfolt nappaliba léptek be, amely az öregség illatát lehelte, borsmenta- és fenyőillatú fertőtlenítőét. Mrs. Dawson szemmel láthatólag megnyomorította az ízületi gyulladás. Nyöszörgött, amint leereszkedett egy székre.

– Csípőprotézisre lenne szükségem – sóhajtotta. – És két és fél éve várok rá. Mintha csak gúnyolódni akarna vele valaki, a sarokban a tévéből éppen ez hallatszott: „Kormányunk ma kijelentette, hogy a nemzeti egészségügyi

ellátás várólistáit radikálisan lecsökkentették”.

– Ó, ki is kapcsolom – méltatlankodott Pearl. – Csupa hazugság, semmi más.

Nagyon vézna, csupa ránc nő volt, rózsaszín fejbőre kilátszott gyér ősz fűrtjei alól.

– Nos, mit is mondhatnék maguknak? – kérdezte. – Lássuk Susant. Csinos, életvidám lány volt. Valami rossz történhetett vele. Magától soha nem menekült volna el.

– Gondolja – kérdezte Toni teketóriázás nélkül –, hogy Phyllis megölhette? Pearl-t valósággal sokkolta a kérdés.

– Ez soha meg sem fordult a fejemben – mondta.

– Tegyük fel – mondta Toni izgatottan –, hogy Phyllis úgy tett, mintha kedves akarna lenni Susanhoz, és felajánlotta, hogy hazaviszi kocsival. Nem hallotta véletlenül, volt ott bárki más is, amikor Susan eljött az irodából?

– Annyit hallottam, hogy sokáig volt bent – mondta lassan Pearl. – Pletykálták, hogy sokszor maradt bent későig, és tudtuk, hogy Hugh Tamworthy nemkülönben. De aznap éjjel ő nem volt ott. Phyllis elküldte Stoke-ba, hogy vegyen meg egy bizonyos függönyanyagot, amire szemet vetett. Éppen késő esti vásárt tartottak ott. Lehet, hogy Susan arra várt, hogy Hugh felhívja. Némelyek szerint szerelmes volt bele.

– Aha – mondta Toni izgatottan. – Szóval Phyllis megöli. De valahogy meg kell szabadulnia a holttesttől. Van itt a környéken olyan hely, ahol valaki könnyen eltüntethet egy holttestet?

Pearl elmosolyodott.

– Magának ugyancsak élénk a képzelete, ifjú hölgy – mondta. – Itt van a kert, de ősidők óta nem történt ott semmi. Van egy kút is, de azt a rendőrség átkutatta.

Agathát érdekelni kezdte a dolog. Ha a rendőrség kutakodott a ház körül, akkor biztosan foglalkoztatta őket Phyllis személye.

– Egyéb lehetséges hely? – kérdezte.

– Nem tudok másra gondolni. Illetve ott van az a réges-régi árnyékszék

hátsó kertben. Nem engedélyezték a lebontását, mert állítólag történelmi jelentőséggel bír. Gondolják csak el! Egy vén Viktoriánus budi rém érdekes lehet bárkinek.

– Nem bánja, ha megnézzük? – kérdezte Agatha.

– Csak tessék. Kint van a hátsó kertben. De én itt maradnék, ha nem gond. Fájdalmas már nekem a mozgás.

– Hogy hívják az ön parlamenti képviselőjét? – kérdezte Agatha.

– Mr. Wither. Miért?

– Gondolt már arra, hogy felhívja, és elpanaszolja neki, hogy nem kapja meg a csípőprotézisét?

– Ilyet nem tehetek!

– Nos, én megteszem – mondta Agatha. – Hol a telefonkönyv? A Tisztelt Ház most nem ülészik, tehát a képviselő úrnak otthon kell lennie.

Agatha csupa meglepetés – gondolta Toni, amíg figyelte Agatha Raisin teljes harci rohamát a parlamenti képviselő ellen.

Amikor végül letette a telefont, elvigyorodott és így szólt:

– Jól van. El van intézve. A pasas azonnal rászáll a kórházra. A jövő héten felhívom önt, és ellenőrizzük, hogy tényleg tesz-e valaki valamit ebben az ügyben. Tudnia kell, hogy aki a lehangosabban sikít, az kapja a legtöbb figyelmet.

Pearl eldadogta a köszönetét, ők meg kimentek a házból, megkerülték, és egyenest a gazos hátsó kertbe jutottak.

– Nézd csak – mondta Agatha undorodva, és a kert végében álló árnyékszékre mutatott. – Gyakorlatilag már összeomlott. Az önkormányzat megakadályoz mindenkit abban, hogy megszabaduljon ettől a szörnyűségtől, de ugyanakkor nem tesz semmit, hogy helyreállítsa.

Átcsörtettek a gazos kert fűcsomóin. Az árnyékszék csukott faajtaja csak úgy lógott a sarokvasakon. Agatha megrántotta, és hátraugrott, ahogy a rozsdás vasak szétpattantak és az ajtó kizuhant a kertbe.

– Úgyis leesett volna – mondta. Bekukucskáltak. Magát a vécét már eltávolították. Semmi egyéb nem volt bent, mint földes padló, és néhány kerti

szerszám annak tanúságául, hogy a bódét valamikor kerti sufnnak használták.

– No és most, Miss Ötletgyáros, hogyan tovább? – kérdezte Agatha. – Felássuk a padlót?

– Mi mást tennénk? – kérdezte Toni vígan. – Van ott egy ásó, úgy tűnik, bírja még a strapát.

– Szerintem csak vesztegeted az idődet. Láttam odakint valami kerti széket a gazban. Odamegyek, és elszívok egy cigit. A tiéd a pálya.

Toni ásni kezdett, aztán megtorpant, mert odakintről sikítást hallott.

Kirohant. Agatha, úgy látszik, egy korhadt kerti székre talált leülni, ami összeomlott alatta, és ő a gazban landolt.

Toni felsegítette, és próbált nem nevetni.

– Ördög és pokol – dühöngött Agatha –, vizes a fű. Na, csináld csak, Toni, én meg majd leülök a konyha lépcsőjére.

Toni visszament ásni. Elég kemény volt a föld. De mikor túljutott a felső rétegen, a dolog könnyebben ment. Kitartóan dolgozott, verejtek futott le az arcán. Egy pillanatra megállt, kinézett az ajtón. Agatha ült, füstöt pőfékelt a szürke ég felé, álmodozó kifejezéssel az arcán. – Talán a fehér karácsonyról ábrándozik – gondolta Toni, és folytatta a munkát. A karja már sajgott, és kezdte hülyének érezni magát. Micsoda eszement, vad ötlet. Kiment és odakiabált Agathának, hogy visszatemeti a gödröt. Amikor megfordult, a nap egy nyalábnyi sugara valahogy áttört a felhőkön, és most egyenest a felásott gödörbe világított az árnyékszékben. A gödör alján egy kis darab sárgásfehér valami látszott ki a földből. Toni dobogó szívvel lehasalt a földre, és az ujjjaival kapargatni kezdte a talajt. Fokozatosan tűnt elő valami, ami egy koponya tetejének látszott.

Toni lassan feltápáskodott, a térde reszketett.

– Agatha! – kiabált ki. – Találtam valamit!

Agatha és Toni több órával ezután találkozott a stoke-i rendőrség recepcióján.

– Te talán valami médium vagy, vagy micsoda? – dohogott Agatha. – Miből gondoltad, hogy Phyllis megölhette Susant?

– Logikusnak látszott – magyarázta Toni. – Úgy értem, ki más akarhatott volna megszabadulni tőle?

– Nos, legjobb lesz, ha keresünk magunknak valami szállást éjszakára – mondta Agatha, elfojtva egy ásítást.

– A rendőrök azt mondták, nyugodtan hazamehetünk – mondta Toni. – Csak jelentkezünk kell Mircesterben holnap. Én szívesen vezetek.

– Rendben. Tudni szeretném, jól vannak-e a macskáim.

Miközben Toni egyenletes sebességgel vezetett az autópályán, Agatha odaodapillantott rá. Ezt érezhette Sámson, amikor levágták a haját – gondolta. – Toni egy igazi kincs, de úgy érzem magam tőle, mint egy reszketeg vénasszony. De nem vagyok öreg! Napjaink ötvenesei olyanok, mint a múlt negyvenesei, vagy hogy is mondják!

Mindezt be is akarta bizonyítani magának azzal, hogy átveszi a vezetést, de a szempillái le-lecsukódtak, és hamarosan elaludt.

– Ébresztő! Megérkeztünk! – Toni hangja rántotta ki a az álomból. Agatha megdörzsölte a szemét. – Az lehetetlen. Nem létezik, hogy egész idő alatt aludtam.

– Biztosan szüksége volt rá! – mondta Toni vidáman. – Ha hív nekem egy taxit, azzal hazamegyek.

Agatha éppen javasolni akarta, hogy Toni maradjon nála éjszakára, de ráébredt, hogy a lány alighanem szeretne hazamenni saját otthonába, hogy reggel ruhát váltson.

– Gyere be – mondta –, amíg megérkezik a taxi.

Agatha macskái dorombolva siettek az üdvözlésére. Az órájára nézett. Hajnali három! Korgott a gyomra. Tanakodott, vajon tud-e bármi ételt kínálni Toninak, de hirtelen nagyon szeretett volna megszabadulni tőle. A taxi diszpécser húszeret kért, Agatha felment a fürdőszobába.

A lépcsőfordulóban megtorpant. Horkolás halk hangjai szűrődtek ki az üres hálósobából. Benézett a nyitva hagyott ajtón keresztül. Charles kezét-lábát

szétterpesztve hevert az ágyon, és mélyen aludt.

Agatha vonakodott attól, hogy Tonival várakozzon odalent, inkább levetkőzött, gyorsan lezuhanyozott, felvette a hálóingét, a papucsát, a kimonóját, és csak azután ment vissza a konyhába.

Toni fejével az asztalra borulva mélyen aludt. Agatha főzött magának egy erős feketét, és rágyújtott egy cigarettára. A cigarettásdobozon felirat virított: „A passzív dohányzás kárt tehet másokban”. Cseszd meg – motyogott Agatha, de azért ment és kinyitotta a konyhaajtót.

Az a gond, töprengett magában, hogy mindig is afféle egyszemélyes csapatot alkottam. Mindig úgy véltem, okos magánnyomozó vagyok, de most azt kell hinnem, egyszerűen csak szerencsém volt, mert találkoztam valakivel, aki még szerencsésebb. Aztán elmosolyodott. Találni egy csontvázat egy budiban – nem sok ember képzelné el így a szerencséjét. De miért van az, hogy Toni azon nyomban rávetette magát a gondolatra, hogy Phyllis megölhette Susant? Remélem, az agyam még nem öregszik, gondolta Agatha. Remek, megjött a taxi.

Felrázta Tonit, és a lány álmosan kitámolygott a kocsinhoz.

– Meg ne lássalak holnap délig – tuszkolta előre Agatha –, aztán délután majd együtt bemegyünk a rendőrségre.

Agatha visszavonult a konyhába, elővett egy félkész curryt a hűtőből, és belökte a mikrohullámú sütőbe. Nézte, amint forog körbe-körbe, míg a mikro csilingelve jelzett. Megette úgy, ahogy volt, a dobozból, aztán behívta a macskákat a kertből, becsukta az ajtót, és lefeküdt. Ó, végre alvás!

Úgy tetszett neki, alig tíz perc telhetett el, amikor azt érezte, valaki rázogatja a vállát. Charles hangját hallotta.

– Itt a rendőrség!

Agatha felmordult.

– Hány óra?

– Kilenc. Mi a helyzet?

– Hagyjál felöltözni. Miféle rendőrség?

- Bill Wong és Wilkes felügyelő.
- Tűnj el, és főzz nekik kávékat vagy valami.

Agatha gyorsan felöltözött és a lépcső felé indult. Aztán eszébe jutott, hogy nem tett fel sminket. Visszasietett a fürdőszobába, és egy nagyítótükör előtt kikészítette az arcát. – Bezzeg Toninak nem kell smink – mormogott. – A fenébe Tonival!

Wilkes szigorúan nézett Agathára, amikor az belépett a konyhába. Egy köteg fax hevert előtte a konyhaasztalon.

– Nagyon fáradt vagyok! – panaszkodott Agatha. – Órákig hallgattak ki minket, Tonit meg engem Stoke-ban.

– Engem viszont Phyllis Tamworthy meggyilkolása érdekel – mondta Wilkes ridegen. – Wong őrmester, ön szolgálatban van itt, úgyhogy szedje le azt a macskát a nyakából!

Bill engedelmesen leszedte Hodge-ot a válláról, és leterelte Boswellt az öléből. Agatha egy kis elégtételt érzett, hogy először hozzá jöttek, és nem Tonihoz, de ez gyorsan szertefoszlott, amikor Wilkes folytatta.

– Már kihallgattuk Miss Gilmourt, aki azt nyilatkozta, hogy hirtelen eszébe ötlött, hogy Phyllis Tamworthy esetleg gyilkos lehetett, és megölte Susan Masont.

– Abban a pillanatban ez csak fantáziálásnak tűnt – mondta Agatha. – Charles, kérlek, készíts nekem egy kávékat.

– De Miss Gilmour azt nyilatkozta, hogy azután jutott eszébe a dolog, miután maga összegyűjtötte a bizonyítékokat.

– Miféle bizonyítékokat? – hökkent meg Agatha.

– Mrs. Tamworthy szívtelenül elcsábította Hugh-t a menyasszonyától, abban a pillanatban, amint az nyert a lottón. Aztán volt valami olyasmi is, hogy Phyllis afféle tanárok kedvence volt, de a tanára kiábrándult belőle valami miatt, aztán hamarosan meghalt.

– Ó, hát ez a bizonyíték – mondta Agatha erőtlenül. – Igen, mindketten arra lyukadtunk ki, hogy Phyllis Tamworthy sokkal rútabb személyiség volt, mint ahogy bárki el tudná képzelni. Ezért biztattam arra a nyomozómat, hogy

menjen és ássa fel azt a budit.

Aztán Wilkes kiejtette a száján azokat a szavakat, amelyektől Agathát kilelte a hideg.

– Kezdjük az elején, Mrs. Raisin.

Agatha elgyötörten elmesélte útjukat észak felé, és beszámolt mindenkiről, akivel beszéltek, meg mindenről, amit beszéltek, egészen addig, hogy Toni megtalálta a csontvázat.

– Tudja – fejezte be végül –, arra gondoltam, hogy lehet itt valami akár Phyllis múltjában is. Mikor kapják meg a DNS-vizsgálat eredményét a laborból?

– Nem hinném, hogy szükség lesz rá – mondta Wilkes. – Susan Mason kézitáskája szintén ott volt a gödörben, benne a csekkfüzetével, a megmaradt ruhafoszlányokkal, és ma valamikor össze tudjuk hasonlítani a fogazatát a fogorvosánál meglévő röntgennel. Miből gondolja, hogy Phyllis lehetett a tettes? Mi van Hugh Tamworthyvel?

– Hát, ha az a férfi elég gyönge volt ahhoz, hogy hagyja magát belerángatni egy házasságba azzal a nővel, akkor nehéz elképzelni, hogy elég mersze vagy oka lett volna kinyírni Susant – azt a lányt, akibe a jelek szerint igazán szerelmes volt. Ja, és még iskoláskorában Phyllis összekapott a tanárnőjével, aki ezután nem sokkal meghalt.

– Ezt is ki fogjuk vizsgálni. Azt hiszem, jobb lenne, ha innentől távol tartaná magát a nyomozástól, Mrs. Raisin.

– Micsoda?! – csattant fel Agatha. – Hiszen még azt a csontvázat se találták volna meg soha, ha nincs ez a briliáns következtetés! – Agatha szinte érezte magán Charles cinikus pillantását. – ...Amit Toni levont – tette hozzá. – Mellesleg, én a család megbízásából nyomozok.

– Rendben – mondta Wilkes. – Ebben az esetben korlátozza a nyomozását a családra, és arra, hogy ki ölte meg Mrs. Tamworthyt. – És függessze fel a tevékenységét körülbelül egy hétig. Hagyja, hogy a rendőrség tegye a dolgát.

Agatha kikísérte őket. Épp megjött a postás. Agatha reménykedve várt, amíg az átadott neki egy kisebb halomnyi küldeményt. Átlapozta, és talált egy

igencsak tarka képeslapot Tongáról. Megfordította, és ezt olvasta:

„Keményen dolgozom a legutóbbi útikönyvemen. Karácsonyra megjövök. Tetszene neked itt a sok napsütés. Szeretettel: James”

Agatha örömeiben elmosolyodott. Emlékezetes karácsonyt fog rendezni.

Visszatérve a konyhába a képeslapot az asztalra tette, és átlapozta a többi. Reklámok meg számlák – dünnyögte.

– Kitől jött a képeslap? – érdeklődött Charles.

– Jamestől.

– Aha. Ez megmagyarázza a mosolyt az ajkadon, meg hogy miért csillog úgy a szemed. De ez egy halott ügy, Aggie.

– Ó, fogd már be. Be kell mennem az irodába, habár tudnék még aludni egy darabig.

– Akkor bújj vissza az ágyadba. Te vagy a főnök.

– Nem, nem tudok most aludni. Ki kell mennem abba az istenverte udvarházba, hogy lássam, mit szólnak a családtagok a legújabb fejleményekhez. Kijössz velem?

– Miért ne?

– Szólnom kell Dorisnak, hogy vigyázzon a házra. Ma jön meg az új szakács.

– Szakács? A karácsony miatt? Elhatároztad, hogy felbérelsz egy újabb céget?

– Nem, nemcsak ételt rendelek, hanem egy valódi séfet is. Rendeltem egy tisztességes pulykát, és nem akarom kockáztatni, hogy egy olyan ronda, fagyasztott szupermarket-darabot kapjak, amelyet az ételszállítók hoznának. Most felhívom Patricket és Philt, hogyan boldogulnak, aztán el is megyünk.

– Hogy van Phil, jut eszembe?

– Úgy tűnik, nem lesznek szövődmények a felépülése után. Kemény fából faragták az öregfiút.

Ólomszürke nap volt, ahogy haladtak az udvarház felé, az égre vándormadarak csapatai rajzoltak hosszú nyilakat. Az autó előtt színes

falevelek pörögtek a földre.

– Jó hideg van – állapította meg Agatha. – Talán ezen a karácsonyon *tényleg* havazni fog.

– Soha nem havazik karácsonykor. Kezdesz mániákussá válni, Aggie.

– Soha semmi nem végleges.

– Kivéve a romantika halálát.

Agatha nem méltatta válaszra Charlest, befordult az udvarház kapuján.

– Sehol nem látok rendőrautót – nézett körül Charles.

– Talán mind visszatértek az otthonaikba – találgatott Agatha –, és a rendőrség ott hallgatja ki őket.

Jill, a lovászlány jött elő a ház mögül, miközben kiszálltak a kocsiból.

– Itthon van a család? – kérdezte Agatha.

– Mind a temetésen vannak. Bármelyik percben megjöhetnek – felelte Jill.

– Nem is tudtam, hogy a testet rendelkezésre bocsátották a temetéshez – csodálkozott Agatha.

– De igen, vagy egy hete. Szerintem nyugodtan menjenek be a házba és várjanak ott – mondta Jill. – Néhány asszony van itt a faluból, szendvicseket készítenek meg ilyesmi.

– Nem tudom, bölcs dolog-e... – jegyezte meg Charles, miközben az udvarház felé sétáltak. – Ne egyél semmilyen szendvicset, amiben valami zöld van. Lehet, hogy bürök.

Hallották a konyhából kiszűrődő tányércsörgést.

– Hol várjunk? – kérdezte Agatha. – Úgy értem, egy kissé szemtelenségnek tűnhet, ha letelepszünk a szalonban, mint a vendégek.

– Különösen, ha úgy tálalod fel a kedves mamát, mint alattomos gyilkost.

– Nem gondoltam erre. Lehet, hogy nem is tudják. Úgy értem, a rendőrség nem fog mondani nekik semmit, amíg nincs több bizonyítékuk. Meg aztán abban az időben még meg sem született egyikük sem. Phyllis éppen terhes volt az elsővel, ha jól emlékszem. Kezdek eltöprengeni azon, milyen ember lehetett igazából ez a Hugh Tamworthy.

– Beteg – közölte lakonikusan Charles, mialatt nyitogatta az ajtókat. –

Nézd, van itt egy kis szoba.

– A pihenőszoba. Itt várhatunk – mondta Agatha, és bement Charles után.

– Hogy érted, hogy beteg?

– A beteg emberek a beteg emberekhez vonzódnak. A bántalmazott gyermek egy asszonyverőhöz megy férjhez. Az alkoholista gyereke talán nem válik azzá, de szinte biztos, hogy hozzámegy egy alkoholistához. Léteznek hivatásos áldozatok és mártírok mindenütt... Olyanok, mint te.

– Hát ezt meg hogy érted? – horkant fel Agatha.

– Egy normális ember egyetlen percig sem szúrta volna össze a levelet Jameszel.

– Tudatom veled, hogy mindkét szülőm alkoholista volt, én pedig nem vagyok az, és James sem. Azzal együtt, most viszont tudnék mit kezdeni egy itallal.

– Úgy hallom, jönnek – Charles az ablakhoz lépett. – A férfiakon fekete nyakkendő van, de a nők a szokásos ruhájukat viselik. Csak ők vannak, a faluból senki. Kivéve azokat ott a konyhán, és ők is csak azért vannak itt, mert megfizetik őket.

Agatha ajtót nyitott.

– Én visszatartom Alisont. Ő nem családtag, csak házastárs, és nem szerette Phyllist sem.

Kiment a hallba. Bert, Jimmy, Sadie, Fran és Sir Henry Field észrevették Agathát, és egyszerűen elsétáltak mellette a szalonba. Alison utánuk érkezett sietve, de ő megtorpant, amikor meglátta.

– Meglep, hogy ilyenkor jön látogatóba – mondta.

– Még nem hallotta a hírt?

– Milyen hírt?

– Jöjjön be a pihenőszobába. Új fejlemény van.

Alison besétált, biccentett Sir Charlesnak, és izgatottan várta a híreket.

– Miről van szó?

Agatha beszámolt neki a csontváz felfedezéséről és arról, hogy Phyllis ölhetette meg Susant.

Alison leült, és két keze közé temette a fejét.

– Ez borzalmas – motyogta.

– Most hall róla először? – kérdezte Charles.

– Igen, és jobb, ha elmondom a többieknek. Várjon itt.

Bizonytalanul lábra állt. Charles a karját nyújtotta, hogy segítsen, de Alison csak gyengén mosolygott.

– Jól vagyok – mondta.

Becsukta maga mögött az ajtót.

– Furcsa – mondta Agatha. – Kezdem sajnálni őket. Miféle anya volt ez a Phyllis! Reménykedjünk, hogy nem terjed el az egész faluban, mert akkor az összes létező riporter itt fog nyüzsögni körülöttünk.

– A fenébe! – kiáltotta Charles, majd felrántotta az ajtót. Két falubeli asszony állt a küszöbön, fülüket szorosán az ajtóra tapasztva. – Hé, maguk mit csinálnak ott? – ripakodott rájuk. – Menjenek vissza a konyhába!

Agathához fordult.

– Jobb, ha kint ülünk le a hallban arra az esetre, ha visszajönnének. De ennek annyi. Semmi értelme azt mondani nekik, hogy fogják be a szájukat, és nincs is mivel megfenyegetni őket.

Valaki zokogott a szalonban. Vártak és vártak. A konyhaajtó időnként résnyire nyílt, majd ismét becsukódott.

Végül Alison jött ki.

– A család azt akarja, hogy elmenjenek. Jimmy, úgy tűnik, az összeomlás határán van. Erről az egésztől én nem tudok semmit. Tehát nem tudok segíteni maguknak. Igazán nem hiszem, hogy jó ötlet volt idejönni egy ilyen napon. Majd hívom önt az irodában, ha van valami hírem.

Az irodában Mrs. Freedman fogadta őket.

– Phil bejött. Hazaküldtem. Remélem, nem bánják. Azt mondtam neki, hogy túl korai.

– Szegény ember! – kiáltott fel Agatha. – Meg kell látogatnom. Mit csinál Patrick és Toni?

– Patrick egy válási ügyön dolgozik, Toni elment megkeresni egy eltűnt tinédzsert.

– Nekem is van dolgom – mondta Charles. – Te nézd meg, hogy van Phil. Tegyéél le a házad előtt, hogy felvegyem a saját kocsimat.

Mikor Agatha megérkezett Phil házához Carselyben, ott találta Mrs. Bloxbyt.

– Hoztam Mr. Marshallnak finom házi tyúkhúslevest – újságolta a lelkes felesége.

– Én semmit sem hoztam neked, Phil – mondta Agatha. – De hallgassátok csak meg, mik a legújabb fejlemények. Csak előbb mondd meg, hogy vagy?

– Jól. Szeretnék mielőbb visszamenni dolgozni.

– Talán holnap. Nos, figyeljete csak ide...

Amikor befejezte a csontváz történetét, Mrs. Bloxby elszörnyedve kiáltott fel.

– Az az asszony egy velejéig gonosz bestia volt!

– Pokoli sok munka lesz, amíg bebizonyítják ennyi év után, hogy Phyllis tette – mondta Agatha. – Ráadásul, milyen mennyiségű esettel dolgozik manapság a rendőrség, nem is hiszem, hogy nagyon sokat fáradoznának vele. Úgy értem, akárki csinálta, Phyllis vagy Hugh, vagy mindketten, Hugh nyilván Phyllis hatására cselekedhetett...

Megszólalt a mobilja. Doris Simpson hívta.

– Haza tudna jönni? Itt vannak az emberek a tűzhellyel, de mindent el kell mozdítani a helyéről ahhoz, hogy beférjen.

– Máris ott vagyok – mondta Agatha, és letette. – Mennem kell.

Agatha távoztával Mrs. Bloxby így szólt Philhez.

– Agathának pszichológusra van szüksége.

– De Mrs. Bloxby!

– Nem, nem úgy értem, hogy neki magának. Hanem le kellene ülnie az egyik rendőrségi pszichiáterrel, és elmondani neki mindent, amit Phyllis

Tamworthyról és a gyerekeiről tud.

– Ebben segíthetek – felelte Phil. – Ismerek egy nyugdíjas pszichológust, aki sokat foglalkozott bűnözőkkel. Bourton-on-the-Waterben lakik. Dr. Drayton a neve. Remélem, még él.

Agatha úgy érezte, elvesztegette ezt a napot. Mindent, ami a háztartással függött össze, lényegében időveszteségnek tekintett. Villanszerelőt és vízszerelőt kellett hívnia a hűtőszekrény és a mosogatógép áthelyezéséhez, hogy helye legyen az új, óriási tűzhelynek. Amikor végre mindent befejeztek, ott állt az új tűzhely, nagy, fényes és zömök, és egy cseppet sem illett a környezetéhez.

Ahogy elmentek a szerelők, megszólalt Agatha telefonja. Az első az újságírók hadából. A történet, akárcsak maga a csontváz, napvilágra került. Agatha nagyon szerette volna önmagának tulajdonítani a szerencsés fogást, csupán az tartotta vissza, hogy Charles a szemére hányná, Toni haragudna miatta, és féltékeny vén sárkánynak tartaná.

Toni éppen otthon teázott George Pysonnal, amikor Agatha hívta. George egy roppant kényelmes bőrfotel meg egy masszív, kerek fenyőfa asztalt hozott neki. Azokat a holmikát pedig, amiket kidobásra szántak, lecipelte a Land Roverébe. Így hát Toni megvendégelte egy teával.

– Toni – mondta Agatha –, vegyél fel valami szebb ruhát, fess ki magad szépen, és gyere Carselyba. Hamarosan itt lesz a sajtó, hogy interjút készítsenek veled.

– Muszáj? – alkudozott Toni. – Maga jobban boldogulna velük.

– Téged akarnak – mondta Agatha nyersen. – Úgyhogy siess.

Toni beszámolt George-nak a történetekről. A férfi kritikus szemmel vizsgálgatta a lány ruházatát.

A szokásos holmi volt rajta: farmer és trikó.

– Van magas sarkú cipőd és szoknyád?

– Van.

– Lent várok a kocsiban, amíg átöltözöl. Nem kell túl sok smink, elég lesz a rúzs és a szemfesték.

Egy óra múlva Agatha ajtót nyitott nekik, és zord pillantást vetett Tonira. A lány úgy festett, mintha a lábai a hónaljáig érnének, és a feketével kihúzott pilláktól még hatalmasabbnak látszott a szeme.

– Az újságírók, alig néhányan, ott ülnek a nappaliban.

Toni bement és csak pislogott. Agatha nappalija tömve volt riporterekkel, fotósokkal és tévés operatőrökkel.

Agatha savanyú képpel hallgatta, ahogy Toni, eleinte tétován, aztán egyre több önbizalommal előadja a történetet.

– Hogyan jutott a következtetésre, hogy egy holttestet temethettek oda? – faggatták.

Toni mosolyogva felelt.

– Én Mrs. Agatha Raisinnek dolgozom, aki valószínűleg az ország egyik legjobb magánnyomozója. Mindent tőle tanultam, amit tudok. Ő bátorított, hogy használjam a képzeletemet. Könnyűszerrel lehűthetett volna, hogy butaságokat beszéljek, de ő azt mondta: „Eredj és járj utána”.

Isten áldja meg ezt a lányt, gondolta Agatha, mikor az újságírók elkezdtek követelni a közös fotót róluk.

Amikor a sajtótájékoztatónak szerencsésen vége lett, és Agatha kikísérte az újságírókat, észrevette George Pysont, aki türelmesen várakozott az autójában.

– Mit keres ez itt? – kérdezte Tonitól.

– Elhozott kocsival – felelte Toni. Valamiért úgy érezte, nem lenne jó ötlet megemlíteni a bútorcserét. Úgy érezte, Agatha nem nagyon kedveli George-ot.

– Persze. Hiszen nincs kocsid – mondta Agatha. – Holnap szerzünk neked egyet. Szólj George-nak, hogy jöjjön be, kinyitok egy üveg bort.

Terry Gilmour látta a hűgát a késő esti híradóban a tévében. Elfogta a

keserűség, és fojtogatta az irigység. A ház egy szemétdomb volt, tele üvegekkel, sörösdobozokkal, üres pizzáskartonokkal. Az anyja váratlanul megjelent tegnap. A keze reszketett, de teljesen józan volt. Kijelentette, hogy Southamptonban fog lakni egy régi iskolai barátnőjénél, akinek sikerült leszokni az alkoholoról, és segít neki is.

Terry részeg zokogásban tört ki. Nem volt kihez fordulnia. Már a barátai is kezdtek kifogásokat találni, hogy ne kelljen találkozniuk vele. Homályosan rémlett neki, hogy két estével ezelőtt egyiküknek ököllel az arcába vágott, de az éjszaka többi része ködbe veszett.

– Ezt még nagyon meg fogják bánni! Mind! – üvöltötte a mocskos, közönyös háznak.

Agatha alaposan szemügyre vette George-ot, miközben Tonival beszélgetett, de nem talála semmi jelét a romantikus érdeklődésnek. Egy belső hang, a nem túl sokat dolgoztatott önreflexiójának a hangja azt súgta neki, hogy úgy viselkedik, mint valami féltékeny vénkisasszony.

Megszólalt a telefon. Ifjú barátja, Roy Silver volt az.

– Mi a csuda megy ott nálatok? – kiabálta. – Csontvázat találtatok? Akár el is mondhattad volna!

– Képzelheted, milyen elfoglalt vagyok. Csapatostul tolonganak itt a riporterek.

– Riporterek? – Roy mindig is próbált magának egy kis hírnevet szerezni. – Lejöhettek hétvégén?

– Rendben. De lehet, hogy a nappaliban kell aludnod a kanapén, ha Charles elfoglalja a vendégszobát.

– Akkor viszlát!

George indulni készült.

– Csak óvatosan! – mondta. – Még mindig itt mászkál valahol egy gyilkos.

Miután elment és magával vitte Tonit is, Agatha telefonhívást kapott Philtől.

– Mrs. Bloxbynak támadt egy nagyszerű ötlete – mondta Phil. – Szerinte

pszichológusra van szükséged.

Agatha mélyen sértve érezte magát.

– Igazán nagyon meg vagyok döbbenve, hogy... – kezdte belehergelni magát, de Phil félbeszakította.

– Nem, nem neked. Egy nyugdíjas rendőrségi pszichológusról van szó. Mindent elmondunk neki, amit Phyllisről tudunk, és ő kiderítheti, mi volt a nő személyiségében, ami esetleg gyilkossá tette.

– Nem kell nekem ehhez agykurkász – mondta Agatha. – A jelek szerint a nő megölt valakit, tehát nem meglepő, ha őt is meg akarták ölni. Ami azt illeti, olyan sok ember lehetett, aki szívesen meggyilkolta volna, hogy azt sem tudom, melyikükkel kezdjem.

– Megbeszéltem magunknak egy találkozót – közölte Phil. – De persze bármikor lemondhatom.

– Azzal az erővel meg is próbálhatjuk – fontolgatta Agatha. – Hol és mikor?

– Az emberünk Bourton-on-the-Waterben él. Holnap reggel tízre vár.

– Nincs is messze. Fél kilenckor érted megyek.

Agatha ásított és nyújtózott egyet. Ideje lenne végigaludni egy éjszakát. Csak épp ma még alig evett. Éppen a hűtőjében keresgélt, amikor megszólalt az ajtócsengő.

Biztosan Charles – gondolta, és ki se nézve a kukucskálón, szélesre tárta az ajtót. Jimmy Tamworthy állt a lépcsőn holtsápadtan, szikrázó szemekkel.

– Váltanék pár szót magával – sziszegte.

– Késő van! – vágta rá Agatha, és elállta a bejáratot. – Látogasson meg holnap az irodámban.

– Most fog meghallgatni, maga ribanc. Hogyan merészeli azt híresztelni, hogy az anyám gyilkos? Ki tudnám belezni magát.

– Talán egy más alkalommal – habogta Agatha, majd gyorsan visszalépett és a férfi képébe vágta az ajtót. Lekucorodott egy székre a konyhában, mialatt Jimmy kitartóan nyomta a csengőt, dörömbölt és rugdosta az ajtót.

– Miért nem hívom a rendőrséget? – tanakodott Agatha. – Miért vagyok ilyen beszari?

Odament az ajtóhoz és kiüvöltött.

– Hívtam a rendőrséget!

Hirtelen csend lett. Aztán egy utolsó rúgás az ajtóba, majd egy kocsi ajtajának csapódása. Agatha kinézett a kukucskálón, és látta, ahogy Jimmy elhajt.

Aztán felhívta Bill Wongot otthon, és kénytelen volt elmondani Bill rettenetes anyjának, miszerint élet-halál kérdésről van szó, hogy az odahívja a fiát.

Bill figyelmesen meghallgatta.

– Le kellene tartóztatnunk – mondta.

– Nem is tudom. Lehetne, hogy csak figyelmezteted, Bill? Kénytelen vagyok arra gondolni, hogy ha nekem olyan anyám lenne, mint Phyllis volt, én is ki tudnék fordulni önmagamból.

– Rendben. Holnap beszélök a fejével és elültetek benne egy kis halálfélelmet. Tartsa egy pillanatig. Cseng a mobilom.

Hosszú ideig távol volt. Aztán visszajött és beleszólt a telefonba.

– Azt hiszem, jó lenne, ha odamenne Toni lakásába. A rendőrség már úton van.

– Mi történt?

– Az a nyomorult bátyja felakasztotta magát.

– Úristen. Máris megyek.

Agatha összekapta a holmiját, és már indulni készült, amikor rémületében földre gyökerezett a lába. A bejárati ajtajában kívülről megfordult egy kulcs. A konyhába rohant, és felkapott egy nagy kést.

Amikor a kést szorongatva visszaóvakodott a hallba, Charlest találta ott, aki szélesen vigyorgott rá.

– Mi az, meg akarsz ölni, Agatha?

– Hogy a fenébe jutottál be?

– Lemásoltam a kulcsaidat.

– Ördög és pokol! Hogy merészelted? De most nem is érdekel. Azonnal el kell mennünk Tonihoz. A bátyja felkötötte magát.

Mire odaértek Toni lakásába, már ott volt vele egy rendőrnő.

– Tudok segíteni valamiben? – kérdezte Agatha.

Toni felemelkedett a kanapéről, ahol a barátnőjével, Maggie-vel ültek. Agatha karjaiba vetette magát és könnyekben tört ki.

– Jól van, jól van – dűnnyögte Agatha, és zavarában a lány hátát veregette.

– Túl leszünk rajta. Tudod, hol van a mamád?

Toni a könnyeit törölgette.

– Valamelyik nap írt nekem egy levelet. A rendőrség már értesítette. A barátnője idehozta autóval Southamptonból.

– Hagyott búcsúlevelet? – kérdezte Agatha a rendőrnőtől.

– Szerencsére igen. Mindenkit hibáztat benne.

– Szükségük van Miss Gilmourra ma éjjel? Szeretném hazavinni magamhoz.

– Itt kell maradnom az anyám miatt – mondta Toni.

– Szükséges még ma éjjel beazonosítani a testet? – kérdezte Agatha a rendőrnőt.

– Nem, holnap is elég. – Tonihoz fordult. – Biztos benne, hogy nem szeretné, ha hívnék egy orvost? Adhat magának valamit, amitől el tud aludni.

Toni megrázta a fejét.

– Mikor találták meg? – kérdezte Agatha.

– Két órával ezelőtt.

– De Bill Wong nem olyan régen telefonált.

– Mert ő most nincs szolgálatban. Talán valamelyik kollégája a rendőrségen rájött, hogy Miss Gilmour is résztvevője a gyilkossági ügyben való nyomozásnak, amelyet most folytatunk, és értesítette.

Megszólalt a csengő.

– Ez még nem lehet a mamád – mondta Agatha.

– Biztosan George – mondta Toni. – Megkértem Maggie-t, hogy hívja fel.

Agatha enyhén bosszankodott, amiért Toni nem gondolt rá, hogy őt hívja fel.

George Pyson lépett a szobába.

– Van egy szálloda lejjebb az utcában. Lefoglaltam egy kétágyas szobát az édesanyád és a barátnője számára. Ismerem a tulajdonosnőt, nagyon kedves asszony. Azt mondta, hogy ha felhívom, amikor megérkeznek, felkel és beereszti őket.

– Maradjunk? – kérdezte Agatha, mert határozottan feleslegesnek érezte magát.

– Nem – mondta erőtlenül Toni. – Azt hiszem, George majd mindenben segít. És Maggie is felajánlotta, hogy itt marad éjszakára.

Miközben elhajtottak, Agatha Charleshoz fordult.

– Tudod, ez a George alighanem érdeklődik Toni iránt. De túl idős hozzá.

– Még csak a harmincas évei elején jár, és igazán jóképű fickó. Ne avatkozz bele.

– Egy csomó pénzt és időt szántam arra a lányra! – dohogott Agatha. – A következő pillanatban meg majd eltűnik, hozzámegy George-hoz, teherbe esik, és már nem is tud dolgozni többet.

– Sosem gondoltam, hogy ilyen haszonleső vagy – mondta Charles.

– Közlöm veled, hogy üzletasszony vagyok!

– Na persze. De most állj le.

Tíz

Másnap reggel Phil, Charles és Agatha elindultak Bourton-on-the-Waterbe. Előtte Agatha felhívta Tonit, aki elújságolta, hogy az anyja teljesen józan, és úgy látszott, efölötti öröme valamelyest ellensúlyozza bánatát a bátyja öngyilkossága miatt.

– Hogyan történt? – érdeklődött Phil.

– Felakasztotta magát. Belefúrt a konyha mennyezetébe egy horgot, ahogy Toni mesélte – mondta Agatha.

– Szegény lány!

– Borzasztó sokat szenvedett már a bátyja miatt – tette hozzá Agatha. – Veszek neki egy használt autót, amikor visszaértünk Bourtonból. – Letették a kocsit a nagy parkolóban, és besétáltak a faluba. – Odanézzetek! – kiáltotta Agatha. – Hányan mászkálnak itt az évnek ebben a szakában is! Sosem szűnik a turistaáradat.

– Rengeteg kínai – mondta Charles. – Szervezett utakkal küldik őket Cotswoldsba.

Bourton-on-the-Water híresen szép hely: kristálytisza patak csörgedezik át a közepén, mindenfelé öreg hidak és ódon házak ékesítik. Tiszta idő volt, sütött a nap, habár hideg szél szaggatta le a fákról az utolsó leveleket és kavargatta előttük az utcán.

– Valahol erre van.

– Igazán nem tudom, olyan jó ötlet-e ez – dohogott Agatha. – Mindig úgy véltem, a pszichológusok afféle jövendőmondók, médiumok. Az emberek csakis azért járnak hozzájuk, hogy legyezgessék saját hiúságukat.

– Ezt csak a hozzád hasonlók hiszik – vágta rá Charles, és megfordult,

hogy megbámulja egy hosszú lábú, csinos lány hátsó felét.

– Mit értesz ezalatt? Hozzám hasonlók?

– Akiknek maguknak is pszichológusra lenne szükségük.

– Aljas vagy.

– Gondolj csak bele, Aggie. Epekedsz a volt férjed után, aki már akkor is egy seggfej volt, amikor hozzámentél, és már régen nem vagy belé szerelmes.

– Hát akkor közlöm veled, te nyomorult, zsugori kis semmirekellő, hogy...

– Gyerekek, gyerekek! – szólt rájuk Philip – Itt vagyunk!

Kicsi, szürke ház előtt álltak, egyike volt azoknak a régi cotswoldsi házaknak, amelyek olyan jól állják az idő próbáját, hogy nehéz meghatározni a korukat.

Magas, nyúlánk nő nyitott nekik ajtót, feszes farmernadrágot, hosszú szárú csizmát és parasztos szabású, bő blúzt viselt. Dús, göndör szőke haj koronázta a fejét, keskeny arca, halványkék szeme volt.

– Mit óhajtanak? – kérdezte.

– Dr. Daytonhoz jöttünk.

– Van időpontjuk?

– Igen – felelte Phil.

– Várjanak.

– Ezek a lengyelek manapság mindenhova beférkőznek – állapította meg Charles. – De milyen jól néz ki!

A nő visszatért.

– Jöjjenek be.

Követték egy könyvekkel zsúfolt dolgozószobába, ahol a kandalló tüze előtt egy idősebb ember ült. Gyérülő ősz haja és nagyon vastag szemüvege volt. Görnyedten ült a bőr karosszékből, Harris tweedzakót viselt, könyökén bőrfoltokkal.

– Üljenek le – rendelkezett. – Sasha, fordítsd meg a széket, hogy lássam őket.

Sasha tette, amit mondtak neki. – Kimehetsz – mondta dr. Drayton.

– Kérnek teát? – kérdezte még Sasha.

– Nem, nem hiszem, hogy szükséges – intett dr. Drayton.

Azért megkérdezhetette volna, gondolta Agatha. Körülnézett, van-e hamutartó a szobában, de egyet sem látott.

– Honnan szedte ezt a lányt? – érdeklődött Charles.

– Egy ügynökségtől. Nos, úgy hiszem, konzultálni kívánnak velem. – Egy kis magnetofont vett elő a zsebéből, és bekapcsolta.

Agatha az elején kezdte. A férfi csak néha szakította félbe, hogy különféle szereplők kinézetéről érdeklődjön. Charles, aki sokszor piszkálta Agathát azzal, hogy milyen bolondos, most lenyűgözve hallgatta a tiszta és tömör áttekintést, amivel a nő szolgált.

Amikor befejezte, dr. Drayton megszólalt:

– Szeretném tudni, vajon hogyan nevelkedett. Eljuttatom majd önökhöz a következtetéseimet. Elkérhetem a címüket?

Agatha előhalászott egy névjegyet és átnyújtotta.

– Köszönöm. – A férfi megrázott egy kis csengőt, mire Sasha megjelent.

– A vendégek távoznak – közölte Drayton. – Kísérd ki őket.

Sasha visszakísérte őket a bejárat ajtóig. Amint Agatha és Phil lefelé indult a rövid kerti ösvényen, Charles visszalépett, mielőtt Sasha becsukhatta volna az ajtót. Amíg a kerti kapu előtt vártak, Agatha látta, hogy Charles átadja a névjegyet Sashának.

Bezzeg a férfiaknál ez rendjén való – gondolta savanyúan. – Charles a negyvenes évei közepén jár, mégis szóba elegendhet egy ilyen fiatal lánnyal. De ha én kezdeném el hajkurászni, mondjuk, George Pysont, szörnyetegnek neveznének.

Phil és Charles segítette Agathának kiválasztani egy kicsi, használt Fordot Toni számára. Miután kirakták Philt a házánaál, és ellátták szigorú utasításokkal, miszerint pihenjen, Charles vezette a Fordot, Agatha pedig követte. Mircesterbe hajtottak, és leparkoltak a főtéren.

Toni éppen visszaért, miután azonosították a holttestet. Az anyja szeme vöröslött, de összeszedett volt.

– Szereztem neked egy kocsit – mondta Agatha mogorván. – Itt vannak a kulcsok meg a papírok.

– Ó, köszönöm – hálálkodott Toni. – Maga olyan nagyvonalú.

– Egyáltalán nem – tiltakozott Agatha. – Ha valaha elmész, majd visszaadod a kocsit. Hol van George?

– A temetkezési vállalkozónál intézi a temetést – felelte Mrs. Gilmour. – Olyan kedves.

Figyelmeztetnem kell George-ot illetően, gondolta Agatha. De még végig se gondolta, máris bevillant neki az ellenkezője: tényleg törődhetne inkább a saját dolgával. Toninak és az anyjának minden segítségre szükségük van.

– Megmondtam Toninak, hogy annyi szabadságot kap, amennyit szeretne.

– Aztán megkérdezte: – És mi a helyzet az ön otthonával, Mrs. Gilmour? Visszamegy oda lakni?

– Nem. Ma voltam otthon, nagyon nagy a mocsok. Akkor vettem a házat, amikor még dolgoztam, és az állami épületek nagyon olcsók voltak. Mr. Pyson felbérelt két asszonyt, hogy alaposan kitakarítsanak. Igazán nem tudom, mihez kezdenénk nélküle.

– Helyes. Toni, a nap folyamán még felhívlak, hogy lássam, hogy vagy.

Toni búcsúzásképpen megölelte Agathát.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte Charles, mikor már kint voltak. – Nem is tudtam, hogy ilyen anyás hajlamaid is vannak.

– Francba az anyasággal – horkantott Agatha. – Toni kiváló nyomozó, és nincs kedvem elveszíteni.

– Pedig én úgy látom, el fogod veszteni George miatt.

– Legyen átkozott. Miért nem tudott találni magának egy idősebb nőt?

– Mint te?

– Fogd már be! Most az egyszer porold le a pénztárcádat, és hívj meg ebédre!

Ebéd után Charles elment a dolgára, és Agatha egyedül tért vissza az irodába.

Ott találta a sápadt, ingerült Alisont, aki rá várt. Amikor meglátta Agathát, felpattant és rákiáltott:

– Most azonnal abba kell hagynia a nyomozást!

– Miért? Kérem, üljön le. Szörnyen néz ki. Adhatunk önnek egy csésze kávé?

– Nem! Nem! Hagyja abba! Fizetek magának annyit, amennyit csak akar. Már megmondtam a rendőrségnek is, hogy visszavonom magától a megbízásomat.

– De miért? Biztosan maga is szeretné tisztázni ezt az ügyet, nem?

Alison hirtelen leroskadt a kanapéra és könnyekben tört ki. Mrs. Freedman odaszaladt egy papír zsebkendő dobozzal. Agatha tehetetlenül járkált fel-alá, míg az anyáskodó természetű Mrs. Freedman leült Alison mellé, átölelte a vállát, és vigasztalni kezdte.

– Jól van, jól van. Csak sírja ki magát, drágám. Attól majd jobban érzi magát.

Alison végül megszárogatta a szemeit, még egy nagyot nyelt, és kibökte:

– Bert azt mondta, ha maga nem hagyja abba a nyomozást, elválik tőlem. Azt mondja, már azelőtt is épp elég szörnyen állt a szénánk, de most, hogy maga kiderítette, hogy az anyja talán gyilkos, még nehezebb lesz eladni a házat meg a birtokot.

Vajon ez az igazi ok? – töprengett Agatha. Vagy arról van szó, hogy valaki vagy valakik a családból megölték Phyllist, és nem akarják, hogy ő kiderítse?

– Szeretné tudni, ki ölte meg Phyllist? – kérdezte Agatha.

– Ó, persze hogy szeretném – sóhajtott Alison szánalomra méltóan.

– Nos, csak menjen vissza és mondja meg a férjének, hogy már nem nyomozok az ügyben. Majd megpróbálok kitalálni valamit nagy titokban.

– Nem tudná egyszerűen csak annyiban hagyni? Bert azt mondja, a rendőrségnek megvan minden szükséges eszköze, ami magának nincs. Törvényszéki nyomozócsapat meg minden.

– A törvényszékiek nem végeztek valami jó munkát, amikor meg kellett volna találniuk azt a mérgezett üveg bort, ami megölte Fred Insticket.

Hosszú csend támadt, aztán Alison vonakodva megszólalt:

- Rendben. De ez azt is jelenti, hogy nem mehet az udvarház közelébe.
- Akkor önre kell hagyatkoznom, hogy ellásson a megfelelő információkkal
- mondta Agatha. – Meg tudja tenni?
- Rendben van.

Amikor Alison elment, Agatha az ablakhoz lépett és kinézett. Az utca másik oldalán Bert várta Alisont. Láta, hogy a nő sebesen magyaráz, Bert elmosolyodik, megveregeti a felesége vállát, és arcon csókolja.

– Ki fogom deríteni, ki ölte meg azt az átkozott némbert, még ha az lesz az utolsó cselekedetem is életemben – dünnyögte Agatha.

Ám a következő napokban nagyon sok dolga volt. Helyettesítette Philt, akire ráparancsolt, hogy pihenjen többet, és Tonit, akit nem várt vissza a következő hét előtt. Charles megint eltűnt, és Agatha roppantul megörült az ifjú Roy Silver társaságának, aki a hét végére érkezett hozzá. Már el is felejtette, milyen jó hallgatóság a fiú. Szombat reggel a konyhaasztalnál elejétől végéig elmesélte neki az esetet, és több mint egy óráig tartott, mire befejezte.

A fiú figyelmesen hallgatta, és felderült, amikor Agatha beszámolt a nyugdíjas pszichológusnál tett látogatásról.

– Óóó! Szívesen találkoznék vele! – lelkesedett Roy. – Lehet, hogy lenyűgöző alannak találna.

– És lehet, hogy meghalna az unalomtól.

– Húzd be a karmaidat, Aggie.

– Ne hívj Aggie-nek!

– Szóval, akkor nyomozunk ezen a hétvégén?

– Én inkább úgy gondoltam, hogy megtervezem a karácsonyi vacsorámat.

– Ne is emlegesd a karácsonyt – panaszkodott Roy. – Utálom az egészszet. A zsúfolt boltokat, *A muzsika hangját*, meg a *Csoda a 34. utcában*-t, mindegyiket már vagy milliószor leadták. Az emberek nyugösek és idegesek, vadul költekeznek, és ettől megutálják a családjukat. Bizonyos rokonok mindig lealacsonyítják magukat azzal, hogy berúgnak.

- Roy, az én karácsonyom olyan lesz, amit sose fogsz elfelejteni.
- A múltkorit se felejtettem még el. Emlékszel, hogy elhamvasztottad a karácsonyi pudingot, és leégetted a szemöldöködet?
- Tanultam a hibáimból. Egyébként pedig Alison könyörgött, hogy ejtsem az ügyet. Az udvarháznak a közelébe se mehetek.
- Az a Toni nagyon csinos lány – jegyezte meg Roy. – Jól festett a tévében. Nem lepődnék meg rajta, ha valaki felfigyelne rá.
- Csak a holttestemen át! – csattant fel Agatha.
- Itt van neked ez a sok gyanúsított – mondta Roy. – Lassan olyan hosszú a lista, mint a helyi telefonkönyv. Már mindegyikükről elmondtál mindent, hogy ki miért ölhetette meg Phyllist, de egyet kihagytál.
- Kicsodát?
- George Pysont.
- Ő csak az intéző – mondta Agatha. – Még csak négy éve dolgozik itt. Miért akarta volna pont ő, annyi ember közül, megölni Phyllist?
- Ő vezeti a birtokot. Ő végzi a könyvelést. Simán lehet, hogy sikkasztott, Phyllis rájött, és megfenyegette, hogy feljelenti a rendőrségen.
- És miért mérgezte meg a kertészt?
- Hogy takargassa az első gyilkosságot.
- Nem lehet. A kertészt azután ölték meg, hogy bedugta a fejét a szalonba, és közölte az egybegyűltekkal, hogy tudja, melyikük tette. A bentiek közül senkinek sem lett volna ideje bűvészkedni azzal a borral. Most, hogy belegondolok, ez olyasvalakire vall, aki kívülálló, és nem tudta, hogy a családtagok ki nem állhatják azt a bort. Jesszus, nem is szeretnék igazán erre gondolni, mert ez azt jelentené, hogy mind veszélyben vannak. Lehetett valaki azok közül a szörnyű falubeliek közül is. Azok ott egy időkapuszulában élnek. Hisznek a boszorkányságban, és sokat tudnak a mérgező növényekről. Szívesen visszamennék abba a faluba, habár kétlem, hogy bármelyikük hajlandó lenne beszélgetni velünk.
- Aztán ott van az a két nővér a faluból, akik felszolgáltak. Talán ők voltak. De miért tették volna? Phyllis eltávozott, és a család el akar adni mindent –

azt kockáztatják, hogy elveszítik az olcsó lakbért. Bárcsak még egyszer körülnézhetnék Phyllis hálósobájában!

– Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség alaposan felforgatta.

– Talán nem. Felhívom Alisont, és megkérdezem, van-e rá bármi remény, hogy valamikor az egész társaság házon kívül legyen.

Agatha visszatért a telefonálásból.

– Micsoda szerencse! Alisont a mobilján hívtam, és azt mondta, mindannyian Sir Henrynél vannak, hogy kikerüljék az újságírókat. Azt mondja, Jill, a lovászlány beenged minket. Ez a levél éppen most jött. A feladó szerint az a pszichológus küldte.

– Nyisd ki – kérlelte Roy. – Lehet, hogy megoldotta nekünk a gyilkosságot.

Agatha feltépte a borítékot és magában olvasni kezdett. Roy türelmetlenül várakozott, majd sürgetni kezdte.

– Na, mondd már. Mit ír?

– Egy rakás szart.

– Mondd!

– Végső megközelítésben szerinte Phyllis megalomániás volt, és megmérgezte saját magát azért, hogy bosszút álljon a gyermekein, akiket soha nem akart igazán.

– Ez nem lehetséges?

– Amikor a mérég hatni kezdett, ijedtnek és döbrentnek látszott.

– De úgy találtátok meg, hogy szorongatta azt a bürökgyökeret, nem?

– Egy zsebes ruhát viselt. Talán egyik zsebébe tette a gyökeret, miután elkészítette a salátát. Aztán kivette onnan, még mielőtt teljesen megbénult volna, hogy hagyjon egy nyomot. És miért hitte, hogy meg akarják ölni, mégpedig valaki a családból?

– Aggie, ez az ember szakértő. Miért nem hiszel neki?

– Tovább fogok nyomozni! Várj! Még egyszer fel kell hívnom Alisont.

Alison felvette, de sietősen suttogott bele.

– Nem szabad ennyit hívnia. Várjon. Átmegyek a másik szobába. Most már beszélhetünk, mi az?

- A végrendelet szerint minden egyenlő arányban oszlik fel négyük között?
 - Igen.
 - Nincs róla szó, hogy a technikum kapja meg a vagyont?
 - Nincs, de az ügyvéd azt mondta, Phyllis meg akarta látogatni őt egy hétre rá, hogy meghalt, azért, hogy megváltoztassa a végakarátát. Ezt mind tudtuk.
 - Majd később hívom – mondta Agatha és letette.
- Royhoz fordult, a szeme ragyogott.
- Na tessék. Kihagytam valamit. Pont a legfontosabbat felejtettem el. Phyllis azon volt, hogy megváltoztassa a végrendeletét, és ha nem ölték volna meg, jó esély van rá, hogy a család végül üres zsebbel végzi. Fogjunk neki, reméljük, nincs ott senki a rendőrségtől.

Miután benyitottak egy-két rossz ajtón, Agatha megtalálta Phyllis hálósobáját. A matracvédőt és a rugós matracot eltávolították, nyilván a törvénszéki vizsgálathoz kellett.

- Hol kezdjük? – kérdezte Roy.
 - Te nézd meg a szőnyeget, nem rejthetett-e el valamit a padlódeszkák alatt. Én átnézem a könyvespolcokat. Fura, hogy semmi mást nem olvasott, csak gyerekkönyveket.
- Agatha egyesével levette a könyveket a polcokról, és megrázogatta őket.
- Ezt miért csinálod? – kérdezte Roy.
 - Mert lehet bennük egy vázlat a végrendelethez vagy egy levél.
 - Túl sok detektívregényt olvasol – vélte Roy. – Nem tudok mit kezdeni ezzel a szőnyeggel. Szorosan illeszkedik, és le van szögezve.
 - Akkor csak ülj ott.

Agatha végül felegyenesedett, de közben a csípőjéhez kapva felkiáltott a fájdalomtól.

- Azzal valamit kezdened kéne – mondta Roy.
- Fogd be, és hagyj gondolkodni. Összezavar ez a sok gyanúsított. Olyan érzésem van, hogy a megoldás egyenesen a képembe bámul. Menjünk vissza ahhoz az utolsó, végzetes teázáshoz. Fran jelenetet rendez, és a salátáját

bevágja a kandallóba. Várjunk csak egy percet! Mielőtt Charles és én elmentünk a kocsmába, Charles be akart kukkantani Phyllishez, de Fran megállította! Azt mondta, hogy alszik.

– Lehet, hogy úgy látszott.

– A salátákat tea előtt kitalálták a konyhában. Fran beszökhett, és reszelhetett bürköt Phyllis salátájába.

– Honnan tudta volna, hogy melyik salátát eszi meg Phyllis?

– Fel kell hívnom Alisont.

– Ó! – siránkozott Alison. – Már gyanakszanak! Szerencse, hogy most a szobámban vagyok. Mi az?

– Volt Phyllisnek kedvenc salátástálja?

– Igen, a kék. Kék, sárga virágokkal.

– De én emlékszem, hogy a többi is kék volt sárga virágokkal.

– Phyllis táljának kicsit más, mélykék volt a színe. Olcsóbban kapta meg a készletet, mert egyforma színűnek kellett volna lenniük, de az egyik tál sötétebb kék volt, mint a többi. Így azután lealkudta az árát. Minek ez az egész?

– Később hívom.

– Volt neki kedvenc salátástálja! – mondta Agatha Roynak.

– Igen, de Frannek nem lett volna ideje kiszökni a konyhába és bürökgyökér után keresgélni – mondta Roy.

– Talán szokása volt különféle zöldségdarabokat hordani magával a zsebében – csattant fel Agatha. – Ne rontsd el a teóriámat.

– De hogy a pokolba akarod ezt bebizonyítani? – kérdezte Roy.

– Szembesítem vele. Segíts visszatenni ezeket a könyveket.

– Aggie, mondd el a rendőrségnek.

– Nem, nem mondom. Fran tudja, hogy nincs bizonyítékom, de előttem elfeledkezhet az elővigyázatosságról. Megvárom, amíg visszajönnek ide, és telefonálok.

– Akkor, ha most úgysem tudod elkapni – könyörgött Roy –, miért nem töltjük el a maradék időt úgy, mint egy kellemes, lusta hétvégét?

– Csak ha már láttam, hogy boldogul Toni. Még azt sem tudom, mikor van vagy volt a temetés. Nem lett volna szabad mindent George Pysonra hagynom. Táplál bizonyos érzelmeket a lány iránt, de túl idős hozzá.

– Mennyire?

– Kora harmincas.

– Az nem öreg. Minek beleszólni?

Erre az volt az igazi válasz: „mert nem akarok elveszíteni egy jó nyomozót”, de ehelyett Agatha elterelte a szót.

– Siessünk ezekkel a könyvekkel.

Toni a barátnőjével, Maggie-vel üldögélt otthon, amikor Agatha és Roy megérkeztek. Megköszönte nekik a látogatást, közben küszködött a kiejtésével. Amikor Agathával beszélt, az új, „menő” kiejtését használta, Maggie-vel pedig Mircester dallamos hanglejtését.

– Holnap lesz a temetés – mondta Toni. – George valóságos szent. A lakás kipucolva, felsikálva, és az anyám most meghirdeti.

– És olyan jóképű! – lelkesedett Maggie. Szívélyes, gömbölyű lány volt, fekete haját tüskésre zselézte, nagy csokoládébarna szeme volt és pisze orra.

– Mostanra már olyan lehet neked, mint valami apafigura – mondta Agatha reménykedve Toninak.

– Nem, csak jó barát.

– Hogy érzed magad?

– Most, hogy túl vagyok a sokkon, nem érzek mást, csak valamiféle büntudattal vegyes megkönnyebbülést. Hát nem szörnyű?

– Nem, ez emberi – nyugtatta meg Agatha. – Hol van édesanyád?

– Mutogatja a házat az érdeklődőknek. A barátnője is vele van.

– Kedden délután bent leszek az irodában. Szeretnék megint elkezdni dolgozni. Ó, és Charles is nagyon kedves volt. Gyönyörű koszorút küldött.

– Én elfeledkeztem a virágokról. Annyira sajnálom – ingatta a fejét Agatha. Apró szemét még jobban összehúzta, és azon töprengett, vajon Toni külseje-e az, ami a máskor zsugori Charlest arra készítette, hogy kinyissa a

pénztárcáját.

Agatha megígérte Toninak, hogy ott lesz a temetésen.

Öregnek érezte magát, amikor elindultak Royjal.

Agatha megpróbálta felhívni Charlest, de a szokásos visszautasításban részesült a komornyiktól, aki mintha különös örömét lelte volna abban, ha kimondhatta, hogy Charles „nincs otthon”.

Nem akarta Philt kitenni több veszélynek, és bár Patrick megbízható és jó nyomozó volt, eléggé ijesztő tudott lenni, amikor az egykori rendőrcát mutatta.

Agatha azt is tudta, nem számíthat többé Alison segítségére. Toni bátyjának temetése után Agatha írt Frannek, mondván, teljes bizonyossággal megállapította a gyilkos kilétét, és Fran legyen szíves telefonálni, hogy találkozhassanak. Agatha sugalmazta, hogy jobb lenne, ha Fran nem közölné ezt a többiekkel, mert feleslegesen felzaklathatja őket.

A temetés hideg, zuhogó esőben zajlott, Agathát magány és depresszió fojtogatta. Ezen az estén elhatározta, hogy meglátogatja Mrs. Bloxbyt. Úgy érezte, fel kéne hagynia a szokással, hogy a lelkészlakba akkor ugrik be, amikor csak kedve tartja, mintha Mrs. Bloxbynak nem lenne saját élete. De ha telefonálna, és a lelkész venné fel, bizonyára visszautasítaná, mert nem kedveli őt.

Elment tehát a parókiára abban a reményben, hogy nem a lelkész nyit ajtót. A tervezett csodás karácsonyi vacsora gondolatával biztatta magát. Sötét és barátságtalan napok jártak. A vidéki élet hátránya, gondolta Agatha, hogy az ember nem tudja kivonni magát alóla, amint körülötte minden meghal vagy hibernálódik a tél idejére. A városban, ahol a fények és a nyüzsgés az úr, nehezebb észlelni az évszakok váltakozásait.

Nagy megkönnyebbülésére Mrs. Bloxby nyitott ajtót.

– Nem zavarok? – kérdezte Agatha.

– Nem, gyere csak be, Mrs. Raisin, és vedd le ezt a nedves kabátot. Alf egy

találkozóra ment Eveshambe. Kérsz egy kávét vagy egy kis sherryt?

– Egy sherry jólesne – mondta Agatha. A sherry volt az egyetlen alkoholos ital, ami a lelkészlakban fellelhető volt.

Amikor letelepedtek, Mrs. Bloxby megszólalt:

– Úgy látom, aggaszt valami.

– Csak gondolkodom – mondta Agatha. – Már azt éreztem, rájöttem, ki ölhetette meg Phyllis Tamworthyt, minden olyan tisztának látszott, mint a nap. De most megint kétségeim vannak.

– Meséld el.

Így hát Agatha beszámolt mindazokról a körülményekről, amelyek gyanússá tették a szemében Frant.

– Nem nagyon tetszik az ötlet, hogy odahívd magadhoz – csóválta a fejét Mrs. Bloxby. – Nem lenne jobb szólni a rendőrségnek?

– Gondolod, hogy érdekelnék őket az én feltevéseim?

– Talán nem mindenkit. De Billy Wongot biztosan.

– Ő hivatali kötelességének érezné, hogy jelentse a kollégáinak.

– Ne igyál semmit, amikor ott van nálad!

– Nem fogok. Szeretném, ha már túl lennénk ezen az ügyön, és visszatérhetnénk az egyszerűbbekhez. És még itt van a karácsony is, amivel foglalkoznom kell.

Mrs. Bloxby felsóhajtott.

– Boldogságos ünnepnek kellene lennie, de manapság senki sem néz ünnepi lelkülettel a karácsony elébe. Egy csomó ember csődbe megy azok miatt az átkozott hitelkártyák miatt. Nyakra-főre osztogatják őket olyanoknak, akik egyszerűen nem engedhetik meg maguknak, hogy nagy értékben vásároljanak. – A lelkésznő nyugtalanul összecsapta a kezét. – Mrs. Raisin, ne legyenek túlzott elvárásaid a karácsonnyal kapcsolatban.

– Pedig remek lesz! – mondta Agatha. – Majd meglátod.

Agatha hazament és elhatározta, hogy végignézi az esettel kapcsolatos feljegyzéseit. Mindig minden ügyéről jegyzeteket készített a számítógépében,

abban a reményben, hogy ha meghal, valaki majd könyvet ír belőlük.

Olvasás közben talált egy hiányzó A betűt, de rossz gombot nyomott meg és a gép őrült törlésbe kezdett. Rémulten nézte, ahogy egyik pillanatról a másikra az összes jegyzete eltűnik, és egy üres oldal mered rá a monitorról. A technikától rettegő emberekre jellemző pánikkal kutatta végig a számítógépét az elveszett információk után. Közben megszólalt a telefon. Agatha kikapcsolta a gépét és ment, hogy felvegye. De a vonal végén csend volt, aztán hallotta a hangot, amint leteszik a telefont. Agatha feszengve remélte, hogy nem az eszement Jimmy volt az. Felhívta Royt, hogy segítsen neki helyrerakni a számítógépét.

– Minden rendben lesz – nyugtatta Roy. – Csak nyomd meg az „undo” gombot a géped tetején. Nem kapcsolad ki, ugye?

– De – mondta Agatha. – Az jelent valamit?

– Attól tartok, nem fogod többé megtalálni azt az anyagot. Sajnálom.

Agatha elkeseredett. Úgy érezte, ez rossz előjel.

Tizenegy

A következő napokban Agatha folyton a postáját leste. Már kezdte feladni kitartó várakozását, hogy Fran írni fog neki, ám egy délután telefonon hívták az irodájában.

Fran volt az.

– Négyszemközt szeretnék találkozni magával, hogy megkíméljem a családomat a maga fantáziálgatásaitól. Nem akarok az irodájába menni. Hol lakik? Ma este meglátogatom.

Agatha megadta a címét és némi útbaigazítást. Este nyolc órában állapotok meg.

Aztán elmerült a nyomozóiroda szokásos ügyeiben. Örömmel látta, hogy Toni ismét kiváló formában van, és Phil is a régi, egészséges önmaga. Próbálta az esti találkozót egyelőre félretenni az elméjében.

Ahogy közeledett a nyolc óra, Agatha egyre idegesebb lett. Csengett a telefon, de csak Mrs. Bloxby volt az.

– Nem tudok túl sokat beszélgetni – szabadkozott Agatha. – Fran nemsokára idejön.

– Ó, Mrs. Raisin, legyél nagyon óvatos!

– Ne mondd el senkinek, rendben? Olyan érzésem van, hogy hülyét csinállok magamból.

– Egy dolgot tegyél meg a kedvemért. Amikor beengeded a nőt, ne csukd be teljesen a bejárati ajtót.

- Miért?
- Előfordulhat, hogy szeretnél gyorsan elmenekülni.
- Minden rendben lesz.
- Kérlek! Tedd meg a kedvemért!
- Rendben. Megígérem. Most le kell tennem. Bármelyik percben itt lehet.

Mrs. Bloxby helyére tette a kagylót, és elgondolkodva nézett maga elé. Lehet, hogy Mrs. Raisin soha többet nem áll velem szóba – gondolta. – De akkor is meg kell tennem.

Ismét felvette a hallgatót, tárcsázta a mircesteri rendőrséget, és Billy Wongot kérte.

Tíz perccel nyolc után Agatha azon tépelődött, vajon Fran meggondolta-e magát. Fél kilenckor már biztos volt benne. De kilenc előtt húsz perccel csengettek. Fran állt az ajtóban, egy nagy, aranyszínű esernyőt csukott össze éppen.

– Jöjjön be – invitálta Agatha. – Hadd vegyem el a kabátját. – Az ajtót szinte észrevétlenül résnyire nyitva hagyta.

– Csupán azért jöttem, hogy leállítsam magát – közölte Fran. – Nem zaklathatja többé a családomat.

Agatha elvette a kabátját és az esernyőjét.

– Üljön le egy percre – mondta a nőnek. – Elmondom, mi az, ami zavar.

Fran egy fotel karfájára telepedett le Agatha kényelmes nappalijában. A kandallóban barátságosan lobogott a tűz.

Ahogy Agatha ránézett, szinte biztos volt benne, hogy egy ilyen gyöngye nő, a gondosan bodorított hajával és jellegtelen vonásaival nem lehet képes gyilkolni. De azért, miközben látszólag a cigarettáját kereste a nyitott kezításkájában, lopva bekapcsolta apró diktafonját, és elhatározta, hogy mindenképpen belevág.

– Sokat gondolkodtam az ön édesanyjának gyilkossági ügyén – kezdte.

– Azért rángatott ide, hogy ezt elmondja? – kérdezte Fran. – Mi mindannyian másról sem gondolkodunk. Jólesne egy ital.

– Mit kér?

– Gin-tonikot.

Agatha, aki maga is szívesen ivott volna egy pohárral, úgy gondolta, jobb, ha nem nyúl olyasmihez, amit Fran megmérgezhet. Citromot szeletelt, jégkockákat tett egy pohárba, beleöntött egy jókora adag gint és tonikot töltött hozzá.

– Tessék – mondta és átnyújtotta. – Nos, hol is tartottam?

Fran hidegen pillantott rá a szemüvege mögül.

– Épp el akarta magyarázni, hogy mi okból vagyok itt. Úgy tűnik, a többieknek nem számolt be róla, hogy idehívott.

– Nem mondtam senkinek... egyelőre – hazudta Agatha.

– Tehát, mi okból hívott?

– Nos – mondta Agatha –, úgy gondolom, hogy ön volt az, aki megölte az édesanyját.

– Maga megőrült! Mi baja van, klimaxos? Vagy elgurultak a tablettái mára?

– Miért nem hagyta, hogy Charles egy pillantást vessen az anyjára, miután visszavonult a szobájába? Maga azt mondta, hogy alszik, de ha jól megnézte, láthatta az arcszínéből, hogy valami komoly baja van. Azt hiszem, az édesanyja zsebében volt egy darab bürökgyökér, és ő utolsó erejével megragadta, és előhúzta. Azt hiszem, tudta, mi történt vele. Maga meg hidegvérrel otthagya, és megvárta, amíg meghal.

– Micsoda elképesztő ostobaság! Ugyan ki tudna ilyesmit bizonyítani?

Agathát hirtelen meglepte ritka ösztönös megérzéseinek egyike.

– A rendőrség nem igazán foglalkozott magával, Fran. De maga eredetileg nem vidéki nő. Valamikor a gyilkosság előtt kint kellett keresgélnie bürök után, és valaki megláthatta. Fogadni mernék, hogy a rendőrség nem kutatta át alaposan a házát. Fogadni mernék, hogy van ott egy kis bürökraktár arra az esetre, ha még valakit el szeretne tenni láb alól. Lehet, hogy mindent eltakarított az édesanyja halála után, de lefogadom, hogy amint tiszta lett a levegő, maga visszatért a régi, jól bevált szokásaihoz. Nem, nem mondtam el a gyanúmat senkinek... még. De amint elmegy, hívom a rendőrséget. Maga

vadul nekem támadt akkor is, amikor azt mondtam, hogy biztos vagyok benne, az anyja halála gyilkosság volt.

Agatha látta, hogy Fran kezd pánikba esni.

Nagyot kortyolt az italából. Aztán így szólt:

– Ha ez a baromság minden, amit mondani tud, elmegyek. De előbb kimennék a mosdóba. A rendőrség kutathat nálam ítéletnapig, akkor sem találnak semmit, mert semmi közöm ehhez az egészhez.

– Fent találja, balra – mondta Agatha. Hirtelen úrrá lett rajta a levertség. Talán csak képzelte azt a felvillanó rémületet Fran szemében.

Fran fogta a kezitáskáját, és felment a lépcsőn. Agatha várt egy percet, majd lábujjhegyen utána ment, léptei zaját elnyelte a lépcső vastag szőnyege. A fürdőszoba ajtaján nem volt zár, mert Charles egyik látogatása alkalmával elrontotta, és Agatha még nem cserélte ki.

Halkan résnyire nyitotta az ajtót.

Fran ott állt, kezében egy fecskendővel, aminek a tartalmát éppen egy tubus fogkrémbe nyomta bele.

Agatha visszasietett a nappaliba, a szíve hevesen vert. Amikor kiszórtatva Fran is megjelent, megkérdezte:

– És azt hogyan magyarázta volna meg, hogy engem is megmérgezett?

Fran arca elsötétült.

– Maga után mentem az emeletre – folytatta Agatha. – Láttam, hogy beletett valamit a fogkrémembe. Hívom a rendőrséget.

Fran rávetette magát, és elkapta a nyakát. Megdőbbentően erős volt. Agatha rugdosott és küszködött, megpróbálta letépni a nyakáról Fran kezét.

Aztán hirtelen kiszabadult – Bill Wong, aki a semmiből termett ott, a padlóra kényszerítette Fran-t és megbilincselte a csuklóját.

Fran némán, mozdulatlanul feküdt. Bill betelefonált a rendőrségre. Aztán Agathához fordult.

– Már megint kockáztatta az életét. Mi történt?

Agatha elmagyarázta.

– Nem tudom, mit fognak találni abban a fogkrémekben, de fogadni mernék,

hogy halálos – fejezte be a történetet.

– Átkozott szerencse, hogy Mrs. Bloxby telefonált nekem – mondta Bill. Agatha leroskadt a kanapéra, a lábai elgyengültek. Aztán megint felállt. – Pisilnem kell.

– Akkor menjen ki a kertbe vagy a szomszédba – mondta Bill. – Addig nem mehet be a fürdőszobájába, amíg a törvényszékiek el nem vittek belőle mindent.

Agatha visszavonult a kertbe. Esett az eső, betegnek és nyomorultnak érezte magát. Mire visszatért, Bill felemelte Fran a földről és lenyomta egy székre.

– Meg kellett tennem! – szólalt meg Fran váratlanul. – Meg kell hogy értsék. Miután apa meghalt, az anyám szörnyeteggé változott. Állandóan azt mondogatta, hogy soha nem is akart minket, és kezdte egyre szorosabbra fogni a gyeplőt pénzügyi téren. Az ő hibája, hogy a lányom lesbikus lett. Anya mindannyiunk életét pokollá tette. Ott volt az a rengeteg pénz, és ő nem hagyott volna ránk semmit. Valakinek meg kellett állítani.

– És mi van szegény öreg Fred Instickkel? – kérdezte Agatha.

– Megmérgeztem egy üveget abban a reményben, hogy a falusiak közül fogja majd ellopni valaki. Akkor úgy tűnt volna, hogy valaki kívülálló ölte meg anyát mindannyiunk javára. Igazságos ítélet volt. Fred meg már úgymint öreg volt.

– Tudja bárki a többiek közül, hogy maga ölte meg az anyjukat? – kérdezte Agatha.

– Azok? Gyáva nyulak mindannyian. Javasoltam nekik, és mind bégetni kezdtek: Eszedbe ne jusson! Bolondok. Egy csomót szenvedtek miatta, és mégse tettek ellene semmit. Tudják, hogy miért szült ennyi gyereket? Apa el akarta hagyni. De valahányszor megfordult a fejében, anya gyorsan megfogant és terhes lett. Az se lepne meg, ha legalább egyikünk fattyú lenne.

Meghallották a közeledő szirénák hangját. Fran üveges szemmel némaságba süllyedt.

A rendőrök közölték vele a letartóztatás tényét, majd elvezették, Agatha

pedig felkészült az éjszakai hosszú kihallgatásra.

Bill Wongot másnap Collins felügyelő tartóztatta fel.

Agatha – ritka nagyvonalúsággal – hálából megengedte Bill Wongnak, hogy vele együtt részt vegyen az ügy felgöngyölítésében.

– Fürdik a dicsőségben, igaz? – gúnyolódott Collins. – Hallottam annak a Raisinnek a vallomását. Az amatőrök zsenialitása. Magának szart se kellett tennie. Engem meg áthelyeznek.

– Nem kell meghívnia a búcsúpartijára – szólt vissza a válla felett Bill, mielőtt továbbment. Próbálta elmondani, hogy a gyilkosság leleplezése teljes egészében Agatha érdeme, de a főnökei, akik a sajtómegjelenéseket is a szemük előtt tartották, jobbnak látták, ha neki tulajdonítják a sikert. Azt is sejtették, hogy Agatha vad találgatásait aligha hinnék el. Úgy állították be, mintha Bill következetes rendőri munkával maga jutott volna el a megoldásig, különösen, amikor egy üvegcsé deszillált bürökkivonatot találtak Fran konyhájában „Köhögés elleni szirup” felirattal.

Sir Charles Fraith a televízióból értesült a bűntény megoldásáról, és mélységesen megbánta, hogy hagyta Agathát egyedül eredni a bűn nyomába, miközben ő Sashát, a pszichológus házvezetőnőjét környékezte.

Úgy döntött, most az egyszer illendő lenne valami tisztességes ajándékkal meglepni Agathát karácsonykor. Felhívta Roy Silvert. Miután végighallgatta Roy izgatott fecsegését a gyilkosságról és arról, hogy minden elismerést Bill Wong aratott le, pedig ő biztos benne, hogy minden Agatha műve volt, Charles megkérdezte, szerinte milyen ajándéknak örülne Agatha leginkább a szentestén.

Számos javaslat után – karóra, háziköntös, fehérnemű –, Charles félbeszakította Royt.

– Figyeljen ide, én elmegyek Londonba, és esetleg együtt is végigjárhatnánk a boltokat.

– Egy fotózáson kellett volna lennem ezen a délutánon – mondta Roy –, de mivel elhalasztották, magam is ki akartam ruccanni.

– Hol lakik?

Roy megadta fulhami címét.

– Rögvest indulok, és elmegyek magáért.

A nézelődés nem könnyítette meg a dolgukat. Úgy döntöttek, letelepszenek egy bárban a Jermyn Streeten, és átbeszélik a lehetőségeket.

– Kissé megijeszt engem ennek a híres karácsonyi vacsorának a terve – mondta Charles. – Túl tökéletesre tervezi. Rengeteget költ rá – új tűzhely, szakács, ételszállítók. Dekorációra is bizonyára egy vagyont fog elverni. És ráadásul azt hiszi, hogy most, a globális felmelegedés kellős közepén majd havazni is fog a kedvéért.

– Ez az! – üvöltött fel Roy. – Briliáns!

– Mi briliáns?

– Kibérelünk egy hóágyút, egy igazi filmes masinát. Aggie úgy tervezi, hogy az asztalor az étkezőtől a nappaliig áll majd. Ő az étkezőben fog ülni az asztalfőn. Amikor a pulykát behozzák, én kisurranok az utcára. Majd füttyel jelzek – tervezgetett Roy, és ültében izgatottan fészkelődött. – Maga azt mondja: Nézzetek ki az ablakon! És bumm, én bekapcsolom a gépet.

– Úgy érti, csináljunk neki fehér karácsonyt?

– Pontosan. Majd megosztjuk a költségeket.

– Jó kis modortalanságnak fogja tartani, ha ajándékok nélkül érkezünk meg. Ó, a francba, most jutott eszembe valami. Nem is kellett volna ennyit vacakolni.

– Miért?

– Én már megkaptam a meghívómat, és az áll benne: „Ajándék tilos”. Most elvesztegettük ezt a napot!

Roy Charlesra nézett, tőle szokatlanul harcias pillantással.

– Nem számít. Agatha a barátunk. Én sokszor nála töltöm a hétvégét, maga meg úgy használja a lakását, mint valami szállodát, szóval ideje

törlesztenünk. Ne legyen undok. Havazást varázsolunk neki.

- Jól van, jól van – nyugtázta Charles. – Ez nem sülnhet el rosszul, igaz?
- Tökéletes lesz!

Alison beugrott Agatha irodájába aznap délután, amikor Agatha úgy gondolta, ideje véget vetni az aznapi munkának.

– Mindenki teljesen kiborult a Frannel kapcsolatos hírek után – mesélte. – Bert kezd megbékélni. Elmagyaráztam neki, hogy ha maguk, bölcs nyomozók nem oldják meg az ügyet, mindannyian gyanúsítottak maradunk életünk végéig.

Agatha ezt nem hagyhatta szó nélkül.

– Én hagytam, hogy Bill arassa le az elismerést – mondta –, de valójában én oldottam meg.

– Hogy jött rá olyan hirtelen, hogy Fran volt az?

Agatha beszámolt a részletekről.

– És a bíróságon alighanem ki is fog derülni, hogy én nyomoztam ki – tette hozzá –, merthogy többek között be kell mutatniuk az én fogkrémemet is, mint bizonyítékot.

– Hát nem hallotta? Nem lesz bírósági per.

– Miért?

– Fran meghalt.

– Megmérgezte magát?

– Nem. Súlyos szívrohamot kapott.

– Ördög és pokol – dünnyögte Agatha. Már bánta, hogy átpasszolta Billnek a dicsőséget, nagyon készült az ő nagy napjára a bíróságon.

– Rendezném önnel a számlámat – mondta Alison.

– Mrs. Freedman már hazament. Majd holnap elküldöm önnek a számlát. Képzelve, Phil Marshall elcipelt konzultálni egy nyugdíjas rendőrségi pszichológushoz, és az öregfiú oda lyukadt ki, hogy Phyllis bizonyára öngyilkosságot követett el azért, hogy tönkretegye a családját. A fickó épp most küldte el a számláját. Nyolcszáz font. A pimasz vén gazember.

Két héttel később Toni arra érkezett haza, hogy George Pyson várja őt a ház előtt.

– Gondoltam, hátha innál velem valamit – mondta.

Toni beleegyezett, bár feszült lett.

Biztosan tetszem neki – gondolta. A pasas ugyan eddig még nem udvarolt, de ha nekikezde, akkor mit csinállok? Olyan sokkal tartozom neki.

De George éppoly barátságos volt, mint máskor. Franról szeretett volna többet tudni, mint kiderült.

Toni mindent elmesélt, amit Fran letartóztatása után Agathától megtudott.

– Benne volt a késő esti hírekben – mondta George. – Fran súlyos szívrohamot kapott és meghalt.

– Sajnálatos – mondta Toni. – Tudom, hogy Agatha nagyon várta az ő nagy napját a bíróságon.

– Miért?

– Mert hagyta ugyan, hogy Billy Wong arasson le minden dicsőséget, de a bíróságon kiderült volna a bizonyítékokból, hogy valójában ő oldotta meg az egész ügyet.

– Furcsa egy nő – tűnődött George. – Úgy értem, Agatha. Ahogy általában viselkedik, az ember nem nézne ki belőle egyetlen intuitív gondolatot sem.

– Nagyon kedves és nagyvonalú asszony. Sokat tett értem. És te is sokat tettél értem. Nem is tudom, hogy tudom valaha meghálálni, George.

– Azzal köszönheted meg, ha elfelejted az egészet. Nekem az a munkám, hogy elintézzek dolgokat, és az a gyöngém, hogy az emberek dolgaiba is beleavatkozom.

Egy fiatal srác állt meg az asztaluknál. Zselézett hajú, vékony, sápadt fiú volt, farmerdzsekit meg szakadt farmert viselt.

– Helló, Tone – köszönt oda.

– Ő itt Pete Ericsson – mutatta be Toni George-nak. – Együtt jártunk iskolába.

– Te meg hogy vagy, Tone? – kérdezte Pete. – Mondják, hogy zsaru lettél.

– Úgy van, Pete – mondta kínban Toni –, és épp egy ügyön dolgozom.

– Ja, oké – mondta Pete és lelépett.
– Szégyellsz engem, Toni? – kérdezte George.
– Csak sose bírtam ezt a srácot, és így volt a legkönnyebb megszabadulni tőle – magyarázta Toni, és megint két világ közé ékelődve érezte magát. Töprengett, vajon mit csinálhat Pete, hogy Mircester egyik jobb bárját látogatja.

De nem hagyták őket kettesben. Egy elegánsan öltözött, drágán kiszőkített, ám durva arcú nő sietett oda az asztalukhoz, és arcon csókolta George-ot.

– Édesem, hol voltál? – sivította, túlharsogva a kocsmá zaját. – És ez kicsoda? Az unokahúgod?

– Toni Gilmour, egy barátom. Toni, ez itt Deborah Hazard.

– Örülök, hogy megismertem – motyogta Toni.

– Ott hagytam az italomat a bárpulton – mutatta Deborah. – Érte megyek, és visszajövök hozzátok. – Abban a pillanatban, amint a nő hátat fordított, George odasziszegte Toninak:

– Tűnjünk el gyorsan, mielőtt visszajön.

Kisiettek az utcára.

– Egy régi barátnő? – érdeklődött Toni.

– Nem, csak egy szörnyen tolakodó alak. Hazaviszlek. Mi van az új kocsival?

– Imádom. Időnként elviszem és megfuttatom a környéken, mint egy kutyát.

– Egyszer engem is elviszel egy körre?

– Persze. De haza is értünk. Jó éjt – búcsúzott Toni határozottan. – Köszönöm az italt.

Az este folyamán egyszer Toni kinézett az ablakon, és meglátta régi iskolatársainak egy csoportját, amint nevetve és beszélgetve nyilvánvalóan az utca végében lévő diszkóba tartottak.

– Nem vagyok már közöttük – gondolta Toni –, és most mégis úgy érzem, hogy nem tartozom sehova. És mi legyen George-dzsal?

Mrs. Bloxby beugrott Agathához aznap este.

– Igazán úgy érzem, ideje lenne pihenni egy kicsit mindazok után, amin keresztülmentél, Mrs. Raisin – mondta.

– Nem, jól vagyok. Kíváncsi lennék, a Tamworthy család eladja-e végül is azt a birtokot. Azt hiszem, nem a szerencse fiai, mintha örök balsorsra ítéltettek volna.

– Hát nem hallottad?

– Micsodát?

– A helyi újságban közöltek róla pár részletet. El is hoztam. – Mrs. Bloxby előhalászott egy újságot méretes kezításkájából. – Tessék. A Korabeli Kalandparkok nevű cég ajánlatot tett. Nyilvános turistalátványosságot csinálnának a birtokból.

– Micsoda? Körhinták, hullámvasút meg effélék?

– Nem, azt tervezik, hogy egy régi angol falut alakítanának ki belőle, a helyiek meg György korabeli ruhákba öltözve szerepelnének. Az udvarházat visszaállítanák eredeti stílusába, és régi angol teákat szolgáltatnának fel benne. A falusiaknak az a jó ebben, hogy nem kellene lakbért fizetniük, sőt a társaság még fizetést is ad, ha olyasféle munkákat vállalnak, mint gyapjúszővés, patkókovácsolás...

– Nem csekélység... – dohogott Agatha. – Nem is érdemlik meg.

– Még Jimmy Tamworthy boltjából is afféle korabeli szatócsboltot varázsolnának.

– Kíváncsi vagyok, azok a bunkó falubeliek rájönnek-e, hogy kedvesnek kell lenniük a turistákhoz.

– Lehet, hogy a turisták majd azt hiszik, hogy a savanyú képük a korhűség jele.

– Nos, én egyiküket sem szeretném viszontlátni. Különben is, sokkal fontosabb dolgokon kell gondolkodnom.

– Mint például?

– A karácsony!

Tizenkettő

Agatha december 18-ára tervezte a karácsonyi vacsorát. Tonit addig felmentette nyomozói kötelezettségei alól, hogy együtt járassák a boltokat karácsonyi dekorációkért, és a karácsonyfát is együtt díszíthessék.

Agatha tudta, hogy a macskái imádják a valódi fákat, de a műfenyő nem hozza lázba őket, így hát végül egy douglas műfa mellett döntött.

Aztán elautóztak Londonba is egyszer, ott szerezték be a magyalfüzéreket, amelyek a megszólalásig hasonlítottak a valódiakra.

Az ültetési rend komoly fejfájást okozott Agathának. Jamest ültette volna a bal oldalára, Charlest jobbra. De aztán megváltoztatta az elképzelését. Charles szándékosan bosszantaná Jamest. Patrické lesz a megtiszteltetés, hogy mellette ülhet. Vajon a Carsely Hölgyegylet tagjai elégedettek lesznek az asztal másik végére számúzve a nappaliban? Mrs. Bloxbynak büszkén kell feszítenie az étkezőben. Agatha remélte, hogy Mr. Bloxby nem lesz nagyon undok. Aztán Doris Simpson vajon nem vár-e el valami jó kis helyet, és ha nem kapja meg, nem gondolja-e azt, hogy azért, mert csak takarítónő?

– Miért nem választja külön a fontos embereket? – kérdezte Toni a konyhaasztalnál ülve, ahol Agathával tervezgettek. Odatehetné Charlest a hallba, hogy ő legyen annak az asztalnak a házigazdája, és a Bloxby házaspár kerülhetne a nappaliba. Doris és a férje ülhetnének Charles mellett. Eljön a volt férje?

– Írt nekem egy levelet, a múlt héten kaptam meg. Azt írta, időben érkezik. És te, Toni? A rengeteg munkád után, úgy érzem, szíved joga megválasztani a helyedet. Legyen George mellett?

Toni habozott.

– Lesz valaki más, aki fiatal?

– Itt lesz Miss Simms. De melléd fiú kell. Á, megvan. Meghívtam egy volt nyomozómat, Harry Beamet. Tetszeni fog, nem sokkal idősebb, mint te.

– Akkor odatehet mindkettőnket a hallba Charlesszal meg Dorisszal és a férjével, és akkor megszabadult a legkevésbé kedvelt helyektől. De gondja lesz a tűzzel.

– Miért? Szeretném, ha égne a tűz a kandallókban, az étkezőben is meg a társalgóban is.

– De nem lesz sok hely, ha felállítják az asztalokat, és bárki ül majd háttal a tűznek, biztosan nem akar megperzselődni.

– A pokolba! Kezdem megbánni az egészszet.

– Beszerezhet olyan hamis fahasábokat, amik lobognak, amíg megjönnek a vendégek, de leégnek addigra, amire eljön a pohárköszöntők ideje.

– Ez is hamis, az is hamis, máris nem olyan az egész, ahogy eredetileg elképzeltem. Muszáj, hogy legalább a fagyöngy valódi legyen. De hova akasszam fel?

Csak elég messze tőlem meg George-tól, gondolta Toni.

– Miért ne tenné a saját széke fölé, az asztalfőnél?

– Jó ötlet. Az majd megvéd attól, hogy mindenféle alakok csókolgassanak.

– Milyen ruhát vesz fel?

– Valami szexit.

Toni pislogott. Úgy gondolta, az Agatha-korú nők már ne akarjanak szexik lenni.

Aztán eszébe jutott valami.

– Ha az asztal ott áll majd keresztben a hallban, akkor ahhoz, hogy valaki felakassza a kabátját, meg kell kerülnie. És amikor ott álldogálnak majd vacsora előtt italokkal a kezükben, akkor nem marad semmi hely.

– Ez a kis házak átka – kesergett Agatha. – De engem nem győzhetnek le! Á, megvan: felállítok a kertben egy sátrat!

– Nem lesz ahhoz hideg?

– Manapság ez nem gond. Kályhákkal szokták megoldani. Lesznek

állófogások a kabátoknak, és egy bár. A konyhán nem lehet átjárni. Beszerzek valamiféle vászonnal fedett átjárót, ami a ház oldalától egyenest a sátorba vezet.

- Ez az egész egy vagyonba fog magának kerülni – aggodalmaskodott Toni.
- Ezért a pénzért, vagy kevesebbért a Hiltonban is kibérelhetne egy lakosztályt.
- Az én házámban lesz a karácsony, és kész.

George Pyson fel-alá járkált az anyja nappalijában.

- Ki vele – szólt rá a mama.
- Erről a lányról van szó. – George végigfuttatta ujjait sűrű haján. – Tetszik nekem. De túl fiatal.
- Mennyire fiatal?
- Épp csak elmúlt tizennyolc.
- Ez tényleg korkülönbség. Ha te negyvenöt volnál, ő meg harminc, akkor nem jelentene sokat. De tizennyolc! Hogy hívják?
- Toni Gilmour.
- Antonia Gilmour... A Guiting Power-féle Gilmourok közül való?
- Nem, a mircesteri lakótelepi Gilmourok közül, és lefogadom, hogy eleve Toninak keresztelték.
- Dolgozik?
- Jelenleg Agatha Raisin egyik nyomozója.
- Az az a nő, aki folyton belekerül az újságokba? És ő milyen, ez a Raisin?
- Nyers, rámenős, jó a haja, jó a lába, kicsi a szeme.
- Amerikai?
- Brit.

Mrs. Pyson a fiát tanulmányozta. A két szemöldöke közt aggodalmas ránc húzódott. Kistermetű, csinos, finom nő volt, sűrű fehér hajjal.

- Az a kérdés – szólalt meg –, hogy esetleg szerelmes-e beléd az a lány...
- Nem az. De még lehet.
- Az a helyzet, fiam, hogy akibe az ember tizennyolc évesen beleszeret, az

ritkán ugyanaz, mint akibe huszonnégy évesen szeret bele.

- Úgy gondolom, ő érettebb a koránál.
- Szűz nem lehet, manapság nem divat.
- Szerintem az, mama. Olyan érintetlennek tűnik.
- Az érintetlen külső talán csak azt jelenti, „ne érints meg, George”.
- Nem lett volna szabad elmondanom neked. Tudhattam volna, hogy ellenezni fogod.
- Mondd csak, véletlenül nem rokona annak az embernek, aki felakasztotta magát?
- Az a bátyja volt.
- Jaj, *George!*

Bill Wong is romantikus természetű nehézségekkel küzdött. Egy rablás ügyében nyomozott, amely Mircesterben történt, egy Naughties nevezetű fehérneműboltban. Egy Jade nevű csinos eladólány keltette fel a figyelmét. Már randevúztak párszor az eset óta.

Mivel Agatha azt mondta Billnek, hogy hozhat magával egy lányt, Bill Jade-et hívta meg. Feszengve töprengett, mit szól majd hozzá Agatha. A lánynak élénkvrösre festett haja volt, falatnyi ruhákat viselt, még a hideg napokon is. Folyton rágógumizott. A rágója színét mindig egyeztette azzal, amit éppen viselt. Ha Jade bíborszín cuccot hordott, akkor bíborszínű rágót rágott, ha pirosat, akkor piros gömböket fújta és így tovább. De nagy kék szeme volt, makulátlan bőre és nagyon hosszú lába.

Akkora tömeg lesz, hogy Agatha úgysem veszi majd észre a lányt – biztatta Bill saját magát. Annyira el lesz foglalva James Laceyvel, hogy észre sem vesz senki mást.

Másnap Agatha épp az irodába tért vissza Phillel, amikor megpillantotta Alisont az utca túloldalán, és üdvözölte. Alison átjött az utcán, hogy beszélhessenek.

- Hallom, eladták a helyet – mondta Agatha. – Gratulálok!

– Beszélhetnénk pár szót?

– Persze. Igyunk egy kávét. Nem maradok soká, Phil.

Kávészás közben Alison mesélni kezdett.

– Furcsa. Mi mindannyian olyan sokat ábrándoztunk arról a szabadságról, amit a pénz hoz majd nekünk, és mégis, még mindig ott ülünk összebújva az udvarházban, azt várva, hogy jöjjenek az építők, és kiebrudaljanak minket. Jimmy úti broszúrákkal bástyázta körbe magát, de nem foglalt le semmilyen utat. Bert rengeteget iszik és dohányzik, és folyton számítógépes játékokat játszik. Alig szól hozzám.

Alison szeme ki volt vörösödve, sírásról árulkodott.

– Gondolt valamelyikük párterápiára?

– Nem, utálok még a gondolatát is.

– Miért nem utazik el egyedül? Hiszen megvan a saját pénze. Menjen el, mondjuk egy hétre valami napfényes helyre.

– Nem hagyhatom itt Bertet.

– Ha Bert iszik és egész nap számítógépes játékokat játszik, akkor ő hagyta el magát.

– Lehet, hogy teszek egy próbát.

Soha nem fognak megszabadulni attól a rettenetes Phyllistől – gondolta Agatha, miközben az irodája felé ballagott. A nő minden gyereket érzelmi börtönbe zárta, és ők még csak ki sem akarnak onnan szabadulni.

Három nappal Agatha karácsonyi vacsorája előtt Mrs. Pyson meghallotta, hogy egy jármű közeleg a háza felhajtóján. Egy fiatal lány érkezett egy bérelt teherautóval.

Mrs. Pyson kiment, hogy üdvözölje.

A lány leugrott a kocsiról, és kezét nyújtott.

– Toni Gilmour vagyok. A fia egyik barátja.

– Mit tehetek önért, Miss Gilmour?

– George nagyon kedvesen kölcsönzött nekem néhány bútordarabot az ön házából. De most már nincs rájuk szükségem. Veszek magamnak bútort.

– Hagyja csak a teherautón és jöjjön be. Telefonálok a faluba és hívok pár fiataalt, akik visszarakják a holmit a padlásra.

Igazán szalonképesen fest – állapította meg Mrs. Pyson. Toni hagyta megnőni a haját, és most franciakontyba csavarta. Kordnadrág, bőrdzseki, bokacsizma volt rajta, meg egy kasmírpulcsi, amit egy turkálóban talált.

– Kér egy kis teát? – kínálta Mrs. Pyson, miután telefonált segítségért.

Toni kelepcebe került, de azért beleegyezett.

– Igen, köszönöm. Segíthetek?

– Nem, van segítségem – Mrs. Pyson megrázta a csengőt, ami egy kisasztalon állt. Magas lány jött be, szlávós vonásokkal.

– Teát kérünk – rendelkezett Mrs. Pyson. – És egy kis süteményt, Szvetlána, azokból, amiket a minap vettem a templomi vásáron.

Mikor Szvetlána kiment, Mrs. Pyson megszólalt:

– Én sosem voltam igazán az Európai Unió híve, de meg kell mondanom, hogy manapság a kelet-európai bevándorlók beáramlásával az ember minden szükséges segítséget megszerezhet magának. Úgy tudom, maga detektív. Hogyan találkozott a fiammal?

Miközben Toni mesélt, Mrs. Pyson tanulmányozta a lányt. Tiszta kiejtés, gyakorlatilag semmi dialektus. Milyen kár, hogy olyan fiatal.

Megérkezett a tea.

– Mik a hosszú távú tervei? – érdeklődött Mrs. Pyson. – Biztos vagyok benne, hogy a fiatal lányok mind férjhez akarnak menni.

– Én sosem megyek férjhez – jelentette ki Toni.

– Képtelenség. Miért?

– A karrier hosszú távú. A férfiak nem.

– Ilyen fiatal, és máris ilyen cinikus! Tehát mik a tervei?

– Hát ez bonyolult – mondta Toni. – Mrs. Raisin szabadságra küldött. Szerzett egy lakást, egy autót, és jó fizetést is ad. És mégis...

– És mégis?

– Borzasztóan hálás vagyok neki is meg George-nak is...

– És ez nyomasztja magát?

Toni hálásan rápillantott.

– Tudja, azon gondolkodtam, milyen szép lenne, ha igazi nyomozó lehetnék.

– Még nem az?

– De, de én arra gondoltam, hogy csatlakoznék a rendőrséghez. Rémes érzés úgy kopogtatni ajtókon és kérdezősködni, hogy nincs hozzá semmilyen felhatalmazásom.

– Ezért hozta vissza a bútorokat? Mert nem szeretne hálás lenni a fiamnak?

Toni elpirult.

– Valami ilyesmi.

– Nos, azt kell tennie, ami a szíve vágya. Látom, jött két fiatalember. Jobb, ha kimegyünk és felügyeljük a lerakodást.

Mikor Toni elhajtott, Mrs. Pyson megint leült, és szomorúság lett rajta úrrá.

– Szegény George – mondta magának. – Miért nem tudott találni magának valakit a saját korosztályából?

Agatha hagyta, hogy Phil, Patrick, Toni és Mrs. Freedman irányítsa az ügynökséget a karácsonyi vacsorát megelőző napon. Már is kimerültnek érezte magát. Mennyi jövés-menés, hogy beszerezze a megfelelő dolgokat! Utazás Londonba, hogy megvegye a karácsonyi szaloncukor alakú csomagokat, amelyek pukkannak, ha kinyitják őket, és mindenféle érdekes kis meglepetést rejt a belsejük.

Aztán az is fontos kérdés volt, hogy mit vegyen fel. Az ő korában és alakjához előnyös a fekete, de túlságosan gyászos. A rövid kis szoknyák divatosak, és neki jó lába van. De a hozzá hasonló nők, ha túl fiatalosan öltöznek, a végén még öregebbnek néznek ki a koruknál. Végül egy fekete, mindkét oldalán magasan felhasított bársonyszoknyát választott cseresznyepiros selyemblúzzal, mély dekoltázzsal. A szoknya megkövetelte a magas sarkú cipőt, a csípője viszont egyre rosszabb lett.

De ennek az estének muszáj a legjobban sikerülnie, és ennek érdekében mindent fel kell áldozni. Vett tehát egy fekete, magas sarkú bőrszandált.

Miss Simms, Carsely leányanyája, komoly dilemmával küzdött. Legutóbbi „férfi barátja” épp most közölte vele, hogy visszamegy a feleségéhez. Miss Simms azt mondta Agathának, hogy a férfi vele jön. Most sürgősen szüksége volt egy kísérőre. Idegesen rágta műkörmeit, de aztán eszébe jutott, mennyibe kerültek, így inkább kitöltött magának egy vodkát és egy Red Bullt.

Kopogtak az ajtaján. Miss Simms kinyitotta. Egy olyan ügynökféle fiatalember állt az ajtóban, aki tollseprűket és egyéb háztartási eszközöket árul ajtóról ajtóra járva.

– Itt a névjegyem. Nincs munkahelyem... – kezdte rá a fiú.

Miss Simms nem figyelt a mondókájára. Szemügyre vette tetőtől talpig. Jó kiállítású srác volt sűrű barna hajjal és kellemes, szögletes arccal. Félbeszakította. – Jöjjön be, igyon valamit. Lenne egy ajánlatom.

Mrs. Bloxby és a férje nem gyakran civakodtak. De Agatha vacsorapartijának estéjén azon kapták magukat, hogy kiabálnak egymással.

– Megmondtam! Megmondtam – kiáltotta a lelkész –, hogy nem megyek annak a nőszemélynek a partijára, és kész! Már megígértem, hogy Ancombe-ban fogom vezetni a karácsonyi kórust!

– Már rég tudsz erről a vacsoráról! – hányta a szemére Mrs. Bloxby. – Csak azért vállaltad el ezt az énekkari szereplést, hogy távol maradhass tőle.

– Nem igaz.

– Beszéltem az ancombe-i lelkész feleségével, és azt mondta, nagyon erőltetted, hogy odamész segíteni. Az ő férje vezeti az énekkart, és te mégis mindenáron segíteni akartál ott, ahol nincs is rá szükség.

A lelkész megátalkodott képet vágott.

– Akkor így mondom: nem megyek!

– Akkor így mondom – kiabált Mrs. Bloxby: – belefáradtam, beleuntam az önzésedbe, elegendem van belőle! Agyongyötröm magamat az egyházközségi látogatásokkal, amiket neked kéne bonyolítanod. Te őrzöd a kasszát. Mikor kaptam utoljára új ruhát? Mikor mentünk utoljára nyaralni? – A lelkész né könnyekben tört ki.

– Ó, nagyon sajnálom... – A lelkész hangja megremegett. – Sose gondoltam...

Odanyújtott az asszonynak egy tiszta zsebkendőt, aztán átkarolta. – Ne sírj. Elmegyünk Agathához, és vehetsz magadnak egy gyönyörű új ruhát. És... és... ha vége a karácsonyi ünnepeknek, miért is ne utaznánk el valahova, ahol süt a nap?

Mrs. Bloxby kibontakozott férje karjaiból és megtörölgette a szemét.

– Megígéred?

– Teljes szívemből. Szeretlek. Ezt tudnod kell.

Az asszony halványan rámosolygott.

– Nos, akkor csinálsz teát? – kérdezte a lelkész.

A felesége tekintete fagyosan villant.

– Már csinálom is! – mondta sietve Mr. Bloxby. – Már csinálom!

Agatha egyre feszültebb volt. Eljött a nagy nap, de az időjárás az évszakhoz képest elképesztően meleg volt, Jamesnek pedig se híre, se hamva. A munkások lehangoló, szemerkélő esőben állították fel neki a sátrat.

Toni, Doris Simpson és Mrs. Bloxby jöttek segíteni. A szobákat már feldíszítették, de Agatha úgy döntött, a karácsonyfát a sátorban állítja fel, tehát most várniuk kellett, amíg a sátorral elkészülnek.

Toni a konyhaasztalnál ült, és kártyákra írta fel a neveket az ülésrendhez. Azt is ráírta mindegyikre, hogy a mircesteri vendégeket egy bérelt busz szállítja haza éjfélkor, és ugyanez a busz másnap visszahozza őket, hogy felvehessék a kocsijaikat. Doris előzőleg hazavitte magához Agatha macskáit, mert Hodge és Boswell túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy sunyi módon megkaparintsák a konyhapulton teljes pompájában díszelgő hatalmas pulykát.

Megérkeztek a pezsgős- és borosrekeszek, a szállítók extra asztalokat, asztalterítőket, poharakat és tányérokat pakoltak le.

Végül a munkások jelentették, hogy kész a sátor – épp amikor Roy

megérkezett Londonból, hófehér öltönyben, hajtókéjén egy kis magyalággal.

Megragadták a nagy fenyőfát, kiteszkolták a bejárati ajtón, majd a vászonalagúton át a ház oldalánál átvitték a sátorba. Aztán visszajöttek a házba, fel a vendégszobába, ahol a karácsonyfadíszeket tárolták, és ezeket is a sátorba vitték. Roy hozott magának egy overallt, hogy kímélje csodálatos öltönyét. Boldogan fütyörészve látott neki a munkának, és egy ezüst csillagot tűzött a fa tetejére.

– Látom, színesek az égők! – kiáltott lefelé. – Az túl snassz. Most a fehér égők mennek.

– Színes égők lesznek! – szívóskodott Agatha. – Jaj, csináljuk már!

Ötkor Agatha kinyitattott Royjal egy üveg pezsgőt. A főszakács már a konyhában szorgoskodott, sütötte a pulykát és ordította a segédeivel.

– Gondolod, hogy ebből a káoszból kisülhet egy vacsora? – sóhajtott Agatha.

– Estére minden rendben lesz – nyugtatta Roy.

– Már este van, te hígagyú.

– Nem kell undokoskodni, Aggie, csak mert semmi jele az exednek.

– Teljesen mindegy, jön-e James vagy nem – mondta Agatha, de hirtelen szinte rosszul lett a gondolattól, hogy James esetleg nem jön, és itt van ez a sok kárba vesztett költség...

A vendégeket este hétre várták egy italra a sátorban, amit nyolckor a vacsora követ majd.

Doris Simpson és Mrs. Bloxby hazament átöltözni, Agatha és Toni visszavonultak az emeletre ugyanebből a célból.

Roy utánuk kiabált, hogy rajzol egy hatalmas táblát „Agatha partija” felirattal, és kiteszi az alagút bejáratához.

– Különben – kiáltotta felfelé –, az ajtócsengőn fognak csengetni, és te rohanhatsz ki az esőbe megmutatni, merre menjenek. Roy vidáman gondolt a hómasinára, amely ott lapult bérelt kisteherautója mélyén. Alig várta, hogy lássa Agatha képét, amikor beindul a műhavazás.

Fél óra múlva Roy megint felkiabált, hogy megjött az italpultos, valamint az

első vendégek, de hol van Agatha?

Hét óra után tizenöt perccel Agatha bevonult a sátorba, és gyorsan feltérképezte a vendégeket. James nem volt közöttük. Toni egyszerű, testhezálló fekete ruhát viselt skarlátvörös övvel karcsú derekán. Haját a vállára fésülte. George Pyson szóval tartotta. Mrs. Bloxby ragyogóan festett csinos füstkéék ruhájában, amint sugárzó arccal mosolygott a férjére. Hát, ez az igazi szerelem, gondolta Agatha vágyakozva.

Hamarosan mindenki megérkezett, kivéve Jamest. Agatha szeretne volna kicsit még halogatni a vacsorát, de biztosan érezte, hogy ebben az esetben a temperamentumos szakács a konyhában nekiszegezné a kést.

Harry Beam Bill Wong barátnőjével beszélgetett, a meglehetősen kurvás teremtéssel, aki vastagon ki volt festve és átlátszó blúzt viselt. Toni lelkes beszélgetést kezdeményezett Bill Wonggal, és igyekezett elkerülni George Pysont, aki mögötte lófrált. Megérkezett Miss Simms, oldalán egy fajankóval, ahogy Agatha magában minősítette.

Agatha váltott egy pillantást a szakáccsal, aki megjelent a sátorban és vonakodva bejelentette: a vacsora tálalva!

A vendégek nem győztek álmélni a pompás terítés láttán, majd megkeresték a helyüket. Agatha észrevette, hogy Bill Wong nem a barátnője mellett ül, hanem Toni mellett, Harry Beam viszont odakerült Bill barátnője mellé. Agatha töprengett, vajon Toni kicserélte-e a kártyákat.

Mindenki húzott az ajándékokból, a felszolgálók bort töltöttek, és kihozták az első fogást, a gesztenyelevest. Agatha keseregve gondolt a mellette lévő üres helyre. Aztán, éppen amikor a második fogás, a füstölt lazac került az asztalra, megszólalt a kapucsengő. Agatha talpra ugrott, de Charles, aki kint ült a hallban, bekiabált, hogy majd ő kinyitja.

James Lacey sétált be.

– Itt van a helyed! – kiáltotta Agatha, és az arca csak úgy ragyogott.

A férfi odalépett hozzá, lehajolt és arcon csókolta. Agatha visszahúzódott, és a nagy csokor fagyöngyre mutatott a feje felett. James mosolygott, átölelte, odahajtotta a fejét, és szenvedélyesen szájon csókolta.

Agatha nem érzett semmit.

A férfi visszahúzódott, és kérdő tekintettel nézett rá.

– Ó, ülj már le, James – mondta Agatha tettetett vidámsággal. – Lemaradtál az első fogásról, de a lazachoz és a pulykához még időben érkezted.

Ó, istenem – gondolta Mrs. Bloxby, amikor Agatha a tányérja fölé hajolt és úgy tanulmányozta a füstölt lazacot, mintha az lenne a legérdekesebb dolog, amit valaha látott.

Jade, Bill Wong barátnője botránnyosan flörtölt Harry Beammel.

Toni és Bill Wong összedugták a fejüket, és mélyen elmerültek a lelkes beszélgetésben. Miss Simms új fiúja a lazacot bökölte a villájával, és azt nyafogta:

– Mi ez a vacak?

George Pyson nagyon egyedül érezte magát. Olyan komoly reményeket táplált ezzel az estével kapcsolatban. De Toni, amióta Bill beszélgetni kezdett vele, többé rá se nézett.

Leszedték a tányérokat, majd a főszakács egy zsúrkocsival jelent meg az ajtóban, amin a fenséges sült pulyka trónolt.

– Állj! – kiáltotta Charles, és elővett egy sípot, majd hatalmasat fújt bele.

– Mi a csoda...? – kezdte Agatha.

– Menj az ablakhoz, és nézz ki! – javasolta Charles. – Meglepetés!

Agatha odalépett az étkező ablakához, kinézett, aztán csak bámult.

– Havazik! – kiáltotta. – Tényleg havazik!

Izgatott széktologatás kezdődött, a nappaliban lévők kinyitották az ablakokat, a hallban levők az ajtót. Agatha szélesre tárta az ablak szárnyait.

Roy ott kukszolt a sötétben a hómasinával, enyhén becsípve, mert brandyvel erősítette magát, és igen elégedett volt a hatással.

– Lássuk csak, tudok-e többet is – motyogta a beállítással babrálva. Aztán véletlenül a „hóviharra” állította a tekerőgombot.

Az egyik pillanatban Agatha Raisin még a lágyan szállingózó hópelyheket

figyelte az ablakból, a következő pillanatban viszont két lábon járó hóemberré változott. Lassan megfordult, gombszemei fehér hóval borított arcából kandikáltak ki.

Sikoltozás, kiabálás, törött üveg zaja hallatszott, ahogy a vendégek hirtelen meghátráltak a sarkkörü vihar előtt, közben szitkok zuhogtak, míg becsapkodták az ablakokat és ajtókat.

Charles kirohant a viharba, félrelökte Royt, és kikapcsolta a gépet.

Hirtelen csend támadt.

– Akár haza is mehettek – nyögte Agatha elgyötörten. Nedves, nyúlós hópelyhek olvadoztak a hajában, és csurogtak le az arcán, mint a könnyecseppek.

Aztán Miss Simms elnevette magát. Ragályos, szívből jövő nevetés volt, mindenki rázendített. James túlkiabálta az általános hahotázást:

– Ez aztán az emlékezetes karácsony! Éljen Agatha!

Agatha túltette magát a sokkon. A főszakácshoz fordult.

– Nem szeretnénk, ha kihúlna a pulyka. Hála az égnek, hogy a hó elkerülte. Hívja be a segédeit, hogy összesöpörjék az üvegcserepeket. Kinek támadt ez az ötlete?

– Nekem és Roynak – vallotta be Charles. – Annyira szerettünk volna neked fehér karácsonyt varázsolni!

– Na, majd később megnyuvasztalak titeket. Kérem, séf úr, kezdje a szeletelést. Lányok, sok papírtörölközőre lesz szükség, hogy mindenki megszáritkozhasson.

Agatha felszaladt, hogy átöltözzön és rendbe hozza a sminkjét. Amikor visszatért, már mindenki a hatalmas tányérnyi sült pulykájával volt elfoglalva.

– Agatha – mondta James –, te aztán mindig meg tudsz lepni. Figyeld csak, miket mondanak a többiek. A vacsorád hatalmas siker.

– Pedig meg is lincselhetnének – mondta Agatha. – Mrs. Bloxbynak gyönyörű új ruhája van. Remélem, nem ment tönkre.

– Edd a pulykád, és hagyd abba az aggodalmaskodást! Ez a világ legjobb

vacsorája.

Agatha a férfi kék szemébe nézett, és megpróbálta újjáéleszteni magában a régi szenvedélynek legalább egy apró lángocskáját, de hiába.

Roy ismét megjelent, mindenkivel elbeszélgetett két falás pulyka között, de óvatosan kerülte, hogy az asztal másik vége felé nézzen, Agatha irányába.

– Mindenki elég sokat iszik – jegyezte meg Patrick. – Hogy fognak hazakeveredni?

– Kibéreltem egy buszt, ami idejön éjfélre, és hazaviszi a mircesteri bandát. Holnap reggel tízkor felveszi őket a főtéren, és visszahozza Carselybe, hogy felszedjék a kocsijukat. Toni mindenkinek hagyott erről egy értesítést a névtábla mellett.

A pulyka után hatalmas szilvapuding került az asztalra a maga lángoló dicsőségében, gyümölcsös lepényekkel, tejszínhabos tálakkal körítve.

Agatha Patrickkal beszélgetett a Tamworthy-esetről, aztán ráébredt, hogy olybá tűnik, mintha szándékosan kerülné Jamest, és visszafordult hozzá. Jamestől megtudta, hogy utazásai során a férfi nem értesült az eseményekről, úgyhogy elbeszélte neki a gyilkosságok történetét.

– És Toni? – kérdezte a férfi, amikor Agatha befejezte. – Itt van a lány?

– Ő az a szőke, aki Bill Wonggal beszélget.

– Nagyon fiatal, és gyönyörű – jegyezte meg James. – Remélem, nem töri össze Bill szívét.

A féltékenység apró nyila fúródott Agatha szívébe. Bill Wong a barátja volt, a legjobb barátja. Bár ha Bill elviszi Tonit bemutatni az anyjának meg az apjának, akkor az egykettőre véget vet a dolognak.

A vacsora végén Agatha háromszoros éljenzésben részesült, aztán a sátorban likőröket és forralt bort szolgáltak fel.

Nincs ok rosszkedvre, vallotta be magának Agatha, amikor mindenki, még az a tökfilkó is, folyamatosan mondogatta neki, micsoda csodálatos este volt.

Még a lelkész is – kissé illuminált állapotban – bizalmasan megvallotta, hogy nem akart eljönni, de minden olyan csodálatos volt, hogy örül, amiért nem maradt ki belőle.

James egész este nem mozdult Agatha mellől. Charles észrevette, hogy Agatha boldognak tűnik ugyan, de nem látszik rajta az a túlradó felajzottság, ami olyankor jellemezte, ha James közelébe került.

Agatha Mrs. Bloxbyval beszélgetett.

– Hála az égnek, hogy a gyönyörű ruhád nem szenvedett kárt.

– Képzeld csak, Mrs. Raisin, Alf és én elutazunk szilveszterre. Csak egy csoportos út Tunéziába, de gondolj csak bele! Napsütés, és sehol egy nyafogó egyháztag!

Végül megjött a busz is, és elszállította a mircesteri csapatot. Agatha kint állt a háza előtt, integetve búcsúzkodott. Észrevette, hogy Bill Toni mellé ült a buszban, Harry Beam Jade mellé, George Pyson viszont egyedül maradt és az ablakon nézett kifelé.

A buszúton George-nak az állásajánlaton járt az esze, amit Sussexben kapott egy birtokon. Arról ábrándozott, hogy magával viszi Tonit mint feleségét. De Toni látszólag még a létezéséről is elfeledkezett.

James meg akarta csókolni Agathát búcsúzásképpen, és jócskán meglepődött, amikor az hirtelen elfordította az arcát. Charles és Roy ott maradt éjszakára.

– Szóval, Roy – kezdte Agatha, amikor James elment –, hogy tehetted ezt velem?

– Ketten csináltuk – szabadkozott Charles. – Ha Roy nem a rossz gombot nyomja meg, hatalmas siker lett volna. De nézd a jó oldalát! Soha senki sem fogja elfelejteni Agatha Raisin karácsonyi vacsoráját!

Epilógus

A mircesteri vendégek másnap reggel rendben megérkeztek, a sátorban kávéval és aszpirinnel várták őket. Agatha sajnálta George-ot. Toni nyilvánvalóan próbált kedves lenni vele, de folyton vissza-visszatért Bill Wonghoz.

James is megérkezett, jelentette, hogy továbbmegy a nővéréhez, ott lesz karácsony alatt. Szerette volna megkérni Agathát, hogy tartson vele. Miután olyan sokáig felé sem nézett, most rájött, hogy nem tudja elviselni a nő újfajta közönyét iránta – de tudta, hogy a nővére nem túrné meg Agathát.

Vonakodva búcsúzott el, immár meg sem próbálta megcsókolni, félt a visszautasítástól.

Bill lépett Agathához, ragyogó szemmel.

– Toni azt mondja, eljön hozzánk vacsorára szentestén.

„És azzal annyi – gondolta Agatha. – A szüleid hamar elüldözik majd.”

Miután elment a busz, Agatha, Roy és Charles besiettek a házba. Agatha rosszkedvűen szemrevételezte a rendetlenséget. Az ételszállítók már elvitték a pótasztalokat és terítőket, de a műhó még mindig ott ült a padlón és a dekoráción.

– Azt hittem, hogy ez a dolog valami magától lebomló biocucc – mondta Charles.

– Úgy is van – mondta Roy. – Fel lehet porszívózni a földről. – Hol van a nappaliba való bútor, Agatha?

– Raktárban, és hála az égnek ott vannak a képek, dísz tárgyak és egyéb kacatok is. Hozom a porszívót, Roy. Mi lesz azzal, ami a falakon meg a dekoráción maradt?

– Le lehet mosni. – Charles és Roy is kétségbeesetten szerettek volna meglógni a takarítás elől, de Agatha ott állt, és felügyelte, amíg nagy sóhajtozva dolgoznak.

Abban a percben, amikor a ház már viszonylag tisztának volt mondható, mindketten kijelentették, hogy el kell rohanniuk.

Agatha elkészönt tőlük, aztán ment, hogy összeszedje a macskáit Doristól.

Az elmúlt napok teljes zűrzavara után a ház most üresnek és elhagyatottnak tűnt. – Hat nap karácsonyig – mondta Agatha borongósan a macskáinak –, és nincs hova mennem.

Karácsony napján Agatha hosszú, magányos sétát tett. Úgy döntött, a dekorációt majd leszedi, ha visszajött, nem várja meg a tizenkettedik éjszakát. Olyan lehangoló egyedül üldögélni és nézni a cicomákat. Fanyar mosollyal töprengett, vajon Toni hogy éli majd túl a Bill szüleinél töltött karácsonyi vacsorát.

– Ez itt Toni – jelentette Bill büszkén, amikor az anyja ajtót nyitott nekik. Mrs. Wong vastag szemüvegén keresztül jól megnézte a lányt, és vörös kezét a kötényébe törölte.

– Nem tudtam, hogy más is lesz nálunk – mondta. – Ó, rendben, vidd a szalonba.

Mr. Wong odabent ült és újságot olvasott. Vonakodva engedte le a kezéből, amikor Bill bemutatta neki Tonit. Bill édes sherryt vett elő és apró poharakba töltött belőle. Mr. Wongnak ugyanolyan mandulavágású szeme volt, mint Billnek, de a többi része hamisítatlan angol volt, a lógós bajuszától a lógós kardigánjáig és posztópapucsáig. Ismét felemelte az újságját. Toni semmi furcsát nem talált abban, hogy hallgat.

– Milyen igaza van a mamádnak – mondta Billnek –, hogy rajta tartja a nejlonborítást a háromrészes bútorgarnitúrán. Így sose kell aggódnia azon, hogy bepiszkolódhat.

– A mamám nagyon büszke a háztartására – mondta Bill.

Hosszú csend támadt. Mr. Wong idegesen zörgette az újságját. Ahhoz szokott, hogy Bill barátnői a csevegésükkel eloszlatják a csendet. De Toni nem zavartatta magát.

– Vacsora! – kiáltotta Mrs. Wong.

Mrs. Wong többnyire szörnyű rosszul főzött. De Toninak szerencséje volt aznap. Konzerv paradicsomlevessel kezdték. Toni imádta a paradicsomlevest. Ezt követte egy készen vett sült pulyka a szupermarketből. Toni jó étvággal evett. A Wong családban az ő számára nem volt semmi különös. Ha valaki olyan zúrós családból jött, mint ő, annak az elfogadhatatlan is elfogadhatóvá válik.

Amikor véget ért a vacsora, Toni ragaszkodott hozzá, hogy kikísérje Mrs. Wongot a konyhába. Bár volt ott egy nagy mosogatógép, minden tányért le kellett tisztítani, mielőtt betették a gépbe. Toni közben vidáman mesélt a gyilkossági esetről.

Mikor eljött a távozás ideje, átölelte Mrs. Wongot, aki ettől kissé megrémült.

– Köszönöm a csodálatos vacsorát – búcsúzott Toni.

És Mrs. Wong, életében először, így felelt:

– Jöjjön máskor is.

Agatha éppen a hamis magyalágakat szedte le, amikor megszólalt a telefonja. Rohant, hogy felvegye, azt remélte, hogy valaki épp az ő társaságára vágyik.

Alison volt, a hangja el-elcsuklott kétségbeesésében.

– Megölték! A falusiak megölték!

– Higgadjon le! Vegyen egy mély levegőt, és beszéljen lassan – nyugtatta Agatha. – Kit öltek meg?

– Jimmyt! Felakasztották abban a szobában a boltja fölött, egy fekete gyertyát tettek alá, meg egy csomó kabbalisztikus jelet festettek a falra vörös festékekkel.

– Hívta a rendőrséget?

– Igen.

– Mindjárt jövök!

Alison a hallban várta.

– Mindenki a szalonban van, kivéve Sadie-t, őt épp most hallgatja ki a rendőrség az étkezőben. Én már nem bírok el többet ebből, Agatha.

Agatha besietett a szalonba. Sir Henry Field az ablakon bámult kifelé, Bert egy székbe roskadva, üveges szemmel meredt maga elé.

Sadie lépett be.

– Te jössz, Alison.

Alison sóhajtott és felállt.

– Ez szörnyű – sóhajtott Sadie. – Ezek a falusiak, meg a boszorkánykodásuk. – Rábámult Agathára.

– Hát maga mit keres itt?

– Alison hívott.

– Ehhez nincs joga! Maga csak egy szarkeverő. Takarodjon innen!

– Majd ha Alison mondja.

– Ez itt nem Alison háza, és én mondom, hogy menjen el. Egek, el kell szívnom egy cigarettát.

Sadie lehajolt és kinyitotta a kezításkáját. Agatha megmerevedett. Megpillantott egy borítékot Sadie táskájában, és a nő egyik körme alatt mintha vörös festék nyomait látta volna.

– Ki találta meg? – kérdezte Agatha.

– Sadie – felelte Bert.

– És bizonyosak benne, hogy nem öngyilkosság volt?

– Hogy lehetett volna? – csattant fel Sadie. – Szegény Jimmy aligha tudta volna előbb felakasztani magát, aztán meggyújtani egy gyertyát maga alatt és telemázolni a falakat.

– Előtte is megtehetette mindezt – mondta Agatha.

– Ne legyen ostoba! Határozott óhajom, hogy menjen el.

– Rendben – mondta Agatha, majd felállt és kisétált. De nem a házból. Egyenesen az étkezőbe ment. Az ajtónál egy rendőr állt őrt, és megpróbálta

feltartóztatni, de Agatha benyomult mellette. Wilkes és Bill éppen Alisont kérdezgette. Meglepetten néztek Agathára, aki épp azzal küszködött, hogy kiszabaduljon a rendőr szorításából.

– Sürgős – mondta Agatha. – Azonnal beszélnem kell magukkal.

– Rendben. De ajánlom, hogy jó oka legyen rá. Mrs. Tamworthy, majd visszahívjuk, ha végeztünk.

– Meg ne mondja nekik, hogy még mindig itt vagyok – szólt oda Agatha Alisonnak.

– Nos – mondta Wilkes komoran –, érdekelne a magyarázata.

– Van egy boríték Sadie táskájában – mondta Agatha.

– Na és?

– Az egyik körme alatt pedig valami, ami vörös festéknek látszik.

Wilkes egy hosszú pillanatig tanulmányozta Agathát. A sarokban egy rendőrnő ült, és feljegyzéseket készített.

– Gold szakaszvezető – szólt a kollégájának Wilkes –, hozza vissza ide Lady Fieldet, és gondoskodjon róla, hogy a kézitáskája is nála legyen.

Hamarosan Sadie dühös, éles hangja hasított át a házon, amint közeledtek.

– Ez rendőrségi zaklatás! Beszélni fogok a parlamenti képviselőmmel!

Kinyílt az étkező ajtaja. Sadie arca izzott a dühtől, mikor meglátta Agathát.

– Azt akarom, hogy ez a nő távozzon a házamból! – üvöltötte.

– Üljön le, Lady Field – szólt rá Wilkes. – Tegye a kézitáskáját az asztalra. Úgy. Most nyújtsa ki mindkét kezét.

Sadie keze remegett, ahogy előrenyújtotta.

– Mi az a vörös a körme alatt? – kérdezte Wilkes.

– Ja, az? Körömlakk. És most, ha végezték... – hirtelen rémülten felnyikkant, mert Wilkes kinyitotta a kézitáskáját és belenézett. Sadie elszörnyedt tekintete előtt előhúzott egy pár gumikesztyűt, és kihalászott a táskából egy borítékot.

– Az elején ez áll tisztán és világosan: „Annak, akire tartozik.” Megkérdezhetném, mi áll benne?

– Nem, nem kérdezheti meg – zihálta Sadie. – Az... az az én végakaratom.

Van házkutatási parancsa?

– Nem, még nincs. De vagy megengedi, hogy kinyissam ezt a levelet, vagy beviszem a rendőrségre és őrizetbe helyezem addig, amíg megkapom. Válasszon.

Sadie megorzongott.

– Annyira sajnálom – suttogta. – Szegény Jimmy.

– Ezt vehetem beleegyezésnek?

Sadie nyomorúságosan bólintott.

Wilkes kinyitotta a levelet. Elolvasta, aztán ridegen Sadie-re pillantott.

– Egyértelmű, hogy ez a levél az ön öccsétől, Jimmy Tamworthytől származik. Azt közli benne, hogy képtelen tovább élni. Szóval, az a gyanúm, hogy ön volt az, aki fekete gyertyát helyezett a teste alá és vörössel mázolt a falra.

Sadie zokogások közepette vallotta be, hogy mindig is gyűlölte a falubelieket, és nem akarta, hogy a világ tudomást szerezzen Jimmy öngyilkosságáról.

– Vigyék be a rendőrségre – rendelkezett Wilkes –, és értesítsék a férjét.

Bill és Gold szakaszvezető elvezették Sadie-t.

– Ezúttal tényleg meglepett, Mrs. Raisin – mondta Agathának Wilkes.

– Miért?

– Amikor kitalálta, hogy Fran a gyilkos, a dolog állandó tréfálkozás tárgya lett nálunk a rendőrségen. Nem voltak bizonyítékai, sem törvényszéki jelentése, és mégis vidáman belevágott. Elérte, hogy a nő odamenjen magához, és megvádolta gyilkossággal. Ha az a nő nem lett volna összezavarodva, simán hagyhatta volna, hogy maga tovább fecsegen, és megússza. De el kell ismernem, éles szeme van, no meg hozzá az ördögi szerencséje. Jobb, ha komolyan utánanézek a családnak és felgöngyölítem ezt az ügyet.

– Mi történik majd a nővel? – kérdezte Agatha.

– Gondolom, semmi. Majd szereznek neki egy menő pszichiátert, aki igazolja, hogy a sok tragédia megfosztotta a józan ítélőképességétől.

Megengedheti magának a legjobb ügyvédet, és megússza azzal, hogy kicsit megfeddik.

Amikor Wilkes is elment, Agatha csatlakozott Berthez és Alisonhoz.

– Mikor mennek már el erről az átkozott helyről? – érdeklődött.

– Csak január végén kell elköltöznünk – mondta Bert.

– Most menjenek! – kiáltotta Agatha. – Azonnal tűnjenek el innen.

Amilyen messze csak tudnak.

– Anyám emlékének tiszteletére maradtam itt – mondta Bert.

– Maga teljesen megveszett. Ha nem ért a szóból, olvasson a számról. A maga édesanyja gyilkos volt. Egy mentálisan beteg családot hagyott hátra. Mire Fran megölte, Jimmy pedig túl gyenge és nyomorult volt ahhoz, hogy két gyilkos családtag emlékével éljen.

– Menjen már el! – sóhajtotta Bert kimerülten.

Alison kikísérte Agathát.

– Nekem elég volt – mondta. – Ha együtt maradok Berttel, ugyanolyan elmebeteg leszek, mint a család többi tagja.

– Hová megy?

– Akárhová. A külföldi utazás jó ötletnek tűnik. Már váltottam leveleket egy régi barátnőmmel, aki most Spanyolországban él. Szabadságot veszek ki, elutazom, és nála lakom majd egy darabig.

– Micsoda szörnyűséges nő volt ez a Phyllis Tamworthy – csóválta a fejét Agatha. – Megölte Jimmyt, pontosan úgy, mintha csak a saját kezével kötötte volna fel.

Agatha nagy megkönnyebbüléssel üdvözölte az újévet. Vissza a munkához. Vissza a kellemetlen bűnügyekhez, hogy behozza az idei karácsony tetemes költségeit.

Alig várta, hogy megkérdezhesse Tonit, hogyan boldogult Bill szüleivel.

– Olyan aranyosak! – lelkesedett Toni. – Szilveszterre is meghívtak.

– Te és Bill együtt vagytok? – csodálkozott Agatha.

Toni elvörösödött.

– Igen, azt hiszem.

Agatha szíve összeszorult. El tudta képzelni, mi történne Tonival, ha férjhez menne Billhez. Ő egyszerre veszítene el egy jó nyomozót és egy jó barátot. Máris sértve érezte magát, amiért Bill nem hívta fel, hogy boldog új évet kívánjon neki. Most már tudta az okát.

És hogyan tudta Toni megbabonázni Bill szüleit, ha nyersen viselkedtek vele?

Charles sem telefonált, de ő eddig sem zavartatta magát. Roy sem. Agatha azt várta, hogy Jimmy öngyilkosságának híre majd rábírja őket, hogy jelentkezzenek. Mrs. Bloxby elutazott.

Agatha felsóhajtott. Egy válasz van csak, és az a munka. Mindig így volt ez.

A nyirkos, hideg tél nyirkos, hideg tavaszba váltott. Aztán, valamikor április vége felé ismét kisütött a nap, felszárította a tájat, színt hozott a kertekbe, és zöldre festette a sövénykerítéseket.

Roy egy hétvégén beállított Agathához. Azzal se vesződött, hogy előtte odatelefonáljon. Agatha kísértést érzett, hogy közölje, nagyon el van foglalva, de túlságosan megörült a társaságának ahhoz, hogy elzavarja.

– Miért a hosszú hallgatás? – érdeklődött Agatha. – Gondoltam, talán felhívsz Jimmy miatt, vagy hogy boldog új évet kívánj.

– Nagyon sok dolgom volt – mentegetőzött Roy sértetten. – Különben is, a telefonnak két vége van, tudod. Akárhogy is, gyönyörű időnk van. Mit szólnál egy kis kiránduláshoz a szabadba?

– Mókás, de épp azon töprengtem, hogy elmennék Lower Taporba.

– Mi a csudáért? Hát még nem volt elegend abból a helyből?

– Kíváncsi lettem, hogy nézhet ki az a korabeli falu. Úgy hallottam, elkészült és működik.

– Rendben. Reménykedjünk, hogy senki sem fog megölni senkit. Hogy boldogult Toni a bírósági tárgyaláson? Tudod, a nőén, aki lelökte a szikláról a kocsmárost.

– Nagyon jól. Elsie életfogytiglant kapott. Ó, és van még valami. Toni és

Bill együtt járnak.

– Ez remek.

– Nem fog soká tartani – mondta reménykedve Agatha. – Úgy érzem, Toni a bátorságát gyűjtögeti, hogy valamit elmondjon nekem.

– Talán azt, hogy férjhez megy, vagy hogy terhes.

– Eszedbe se jusson ilyesmi! Menjünk.

A falu közelében belépti díjat kellett fizetniük, majd egy mezőn leparkolni, ami még mindig sáros volt a sok eső után. Onnan jó darabon kellett még gyalogolniuk.

– Mindig csak menni, menni, menni – dohogott Roy. – Emlékszel az első alkalomra, amikor itt jártunk?

A faluközpontban felállítottak egy májusfát, és durcás képű kölykök táncoltak körülötte. A kocsma előtt a férfiak járták letargikusan. A helybeliek mind tizennyolcadik századi stílusú ruhákban mászkáltak fel-alá. Ugyanolyan savanyúak voltak, mint mindig. Doris Crampton kint ült a verandáján, és kábán bámulta a rokkát, amit forgatott.

– Az egyetlen tizennyolcadik századi dolog itt a dohos léggör – morgott Roy. – Ó, nézz csak oda.

A rét egyik sarkában lovaskocsi állt, egyik ajtajára cédulát ragasztottak: „Utazás kocsival az udvarházig: öt font”.

– Rablás fényes nappal! – bosszankodott Agatha. – De menjünk mindenképp.

A díjszabásról kiderült, hogy fejenként értendő, de Agatha túlságosan kíváncsi volt ahhoz, hogy tiltakozzon – látni akarta, mi történt az udvarházban.

Átkocsikáztak a farm kapuján, ahol első látogatásuk alkalmával átmásztak. A mezőn egy férfit láttak, aki éppen lovakkal szántotta fel a földet.

– Tudod, fogadni mernék, hogy a falubeliek gyűlölik ezt az egészet – jegyezte meg Agatha –, de ha nem mosolyognak, vagy nem teszik a dolgukat, akkor a helyet hamarosan bezárják.

Letették őket az udvarház előtt. Az istállókon most nagy tábla díszelgett: „Eredeti régi angol teák”.

A bejárati ajtón másik, fehér tábla: „Következő túra: öt perc”.

– Ez egyre rosszabb és rosszabb – mondta Roy. – Semmi nem lehet ott, amit érdemes lenne megnézni.

– Mindenképp menjünk be. Már gyülekeznek az emberek.

A sor hamarosan megindult. Az ajtón belül Doris nővére, Mavis ült. Vaskos alakját fekete köntös burkolta be, fején főkötő.

– Fejenként két font – közölte.

– Már eddig is egy vagyont fizettünk azért a nyamvadt szekérért! – csattant fel Agatha.

– Ó, maguk azok? – csodálkozott Mavis. – Na nem mintha számítana. Összesen négy font.

Agatha fizetett, és besétált a gyertyákkal megvilágított hallba. Ott állt a túravezető, púderezett fehér parókában. Nem volt más, mint maga Alison.

– Hát maga mit csinál itt?! – kiáltotta Agatha.

– Ssss – csitította Alison. – Ezután a túra után szünetem lesz. Elviszem magukat teázni, és beszélgethetünk.

Elkezdődött a túra. A falubeliekkel ellentétben Alison teljesen beleélte magát a szerepébe.

– Az étkezővel kezdjük – mondta –, ahol a néhai Mrs. Tamworthy szelleme kísért, a legutolsó tulajdonosé, akit alattomosan meggyilkoltak, mégpedig bürökkel!

Az étkezőt most faburkolat fedte, és a kis viktoriánus kandallót egy sokkal nagyobb, György korabeli darabbal helyettesítették, amelyben fahasábok lobogtak.

Alison hátborzongató részletességgel ismertette a gyilkosságot. Agatha megjegyezte, hogy a nő kiválóan végzi a dolgát. Szobáról szobára vezette a csoportot. A konyhát visszaállították korhű állapotába, és a látogatók mind kíváncsiak szemlélték a régi felszerelési tárgyakat. Egy mogorva férfi nyárson forgatott egy bárányt.

Odafent is átalakultak a szobák, eredeti, jóval nagyobb méretükre, és baldachinos ágyak pompáztak bennük.

Minden helyiséget magas gyertyákkal világítottak meg. Alison ismertette, milyen élet zajlott itt a tizennyolcadik században. Ő megéri a belépti díjat – gondolta Agatha.

Amikor véget ért a túra, Alison átvezette őket a teázóba.

– Így megy ez – sóhajtott, amikor letelepedtek. – Újév után, amikor visszajöttem, miután meglátogattam a barátnőmet Spanyolországban, kiderült, hogy Bert közben elhagyott. Csak így. Eltakarodott Marbellába. Vett egy lakást, amikor a végrendeletnek érvényt szereztek. Az volt a magyarázata, hogy semmit sem akar maga körül, ami az anyjára emlékezteti, beleértve engem is. Értik ezt?

– De maga azt akarta neki mondani, hogy *maga* hagyja el *őt* – emlékeztette Agatha.

– Túlságosan megsajnáltam. Csak azt mondtam neki, hogy nyaralni megyek – ismerte be Alison.

– És miért vállalta el ezt az állást?

– A menedzser megkörményezett. Marknak hívják. Azt mondta, szép lenne, ha valaki a családból vállalná a túravezetést. Én meg úgy gondoltam, ez is jobb, mint otthon ülni egyedül. Szóval, itt vagyok. És élvezem. Úgy érzem magam, mint egy színésznő.

– Nem soká lesz meg az állása – mondta Roy –, ha a falubeliek továbbra is ilyen unottan csinálják a dolgukat.

– Mostantól bármelyik percben megváltozhatnak a dolgok. Mark éppen körbejár, és leveleket kézbesít nekik, amelyekben az áll, ha nem kapják össze magukat, akkor lakbért kell fizetniük. Nézzék csak, a pincérlányok a pultnál épp most olvassák a sajátjukat.

Agatha jól láthatta a lányok döbrent, riadt ábrázatát. Aztán hirtelen mosolyra rántották a szájukat és sürögni-forogni kezdtek az asztalok között.

– Mi lett Sadie sorsa? – érdeklődött Agatha. – Volt egyáltalán tárgyalása?

– Nem jutott el odáig a dolog. A jó pszichológusok kifogták a szelet a

rendőrség vitorlájából.

– Akkor most mit csinál?

– Sadie és Sir Henry vettek egy valódi udvarházat, és csodásan megvannak.

– És magának hiányzik Bert?

– Eleinte hiányzott. Bár inkább olyannak tűnt, mintha egy problémás gyereket veszítettem volna el, nem egy férjet. De miután megszereztem ezt az állást, azon kaptam magam, hogy alig gondolok rá. Szegény Jimmy viszont sokszor eszembe jut. Micsoda veszteség! Annyira imádta azt a szörnyeteg anyját. De most már mennem kell, felkészülök a következő túrára.

– Ezt a teát ne számoljátok fel! – szólt oda az egyik pincérlánynak. – Viszlát, Agatha, köszönök mindent!

Roy és Agatha visszamentek a lovas kocsihoz. Ezúttal a kocsis leugrott a bakról, és mélyen meghajolt, miközben besegítette őket.

Visszaérve a faluba elbámultak, hogy a gyerekek milyen energikusan ugrándoznak a májusfa körül, a férfi táncosok csak úgy csattogtatták a bokájukat, és Doris olyan sebesen sodorta a gyapjúfonalat, mintha az élete függne tőle.

– Beüljünk a kocsmába? – kérdezte Roy.

– Nem, szeretnék elszabadulni innen. Ez az egész Régi Anglia-színháték az idegeimre megy.

Amikor visszatértek a házba, Roy figyelmeztette Agathát.

– Még meg se nézted a postát.

Agatha átlapozta a kis kupacot, amit a konyhaasztalára tett, és megállt egynél, amelyen külföldi bélyeg díszlett. Kinyitotta. Jamestől jött.

„Drága Agatha – olvasta. – Itt vagyok Arles-ban, utazom és kutatok. Mi lenne, ha eljönnél és csatlakoznál hozzám? A központban lakom, a Maurice Hotelben. Hiányzol. Szeretettel: James”

Agatha egy hosszú percig maga elé bámult. Egy kis szívfájdalmat érzett, hogy elvesztette Jamesszel kapcsolatos rögeszméjét. Aztán felderült. Más férfiak is vannak a világon. És egészen sokan!

Egyikükhöz pedig férjhez is fog menni. Egy magas, jóképű, gazdag pasihoz. És akkor meghívja Jamest az esküvőjére.

- Nem mintha érdekelne – mondta ki hangosan.
- Micsoda? – kérdezte Roy.
- Hogy ő mit gondol – felelte.
- Ki mit gondol? – faggatta Roy.
- Nem érdekes – legyintett Agatha Raisin.